ചാവറയച്ചൻ
വിവിധ വീക്ഷണങ്ങളിൽ

സെഡ്. എം. മൂഴൂർ

2022
K, 186
CARMEL
ALWAYE
THAIKKATTUKARA

ചാവറയച്ചൻ
വിവിധ വീക്ഷണങ്ങളിൽ

JANATHA SERVICES
ERNAKULAM

ചില ഇതരകൃതികൾ

പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ ജീവിതം അഴിച്ചുപണിയാം
പ്രാർത്ഥന നിങ്ങളെ മനുഷ്യരാക്കും
നിങ്ങൾക്കു നന്മബോധമുണ്ടോ
ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണ കൃതികൾ (എഡി.)
വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ
ആത്മാവിൽ സമാധാനം
ദൈവത്തിന്റെ മരണം
യേശു ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൽ
സൺഡേപതിപ്പിലെ ചിന്താവിഷയങ്ങൾ
അറിവുകൾ അനുഭവങ്ങൾ
ഗാഗുൽത്താ വിളിക്കുന്നു
മനസ്സിൽ കത്തിച്ചതിരി
നവീന ബൈബിൾ ക്വിസ്

ജനനം 1946 സെപ്ററംബർ 9 ന് കോട്ടയത്തിനടുത്തുള്ള മൂഴൂർ ഗ്രാമത്തിൽ. 1976 ൽ വൈദികനായി. ബൈബിൾ വിവർത്തന കമ്മററി (മാന്നാനം) ചീഫ് കോ ഓർഡിനേറ്റർ, ദീപിക സൺഡേപതിപ്പ് എഡിറ്റർ, ദീപിക ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് ചീഫ് എഡിറ്റർ എന്നീ തസ്തികകളിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ മൂലമററം സെൻറ് ജോസഫ്സ് കോളെജിൽ അദ്ധ്യാപകനായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. 40-ൽ പരം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവാണ്.

ചാവറയച്ചൻ –
വിവിധ വീക്ഷണങ്ങളിൽ

സെഡ്. എം. മൂഴൂർ (എഡി:)

18.00 ജനത തേവര

DISTRIBUTION
JANATHA BOOK STALL, THEVARA. COCHIN-682013
Brs. Ernakulam, Alwaye, Thevara, Shertallai,
Kothamangalam, Vaikom, & Angamaly.

Malayalam: CHAVARAYACHAN VIVIDHA VEEKSHANAGALIL,
Author: Z. M. MOOZHOOR (Ed.)
Copy right: Z. M. Moozhoor 1989
Published by: Janatha Services; April 1989.
Printed at : Prathibha Training Centre, Cochin - 13.
Cover: Design P. D. Mathew; Cover Print: Alwaye Press

JS 00 241 SN 00 322 899001 3000.

ഒരു വാക്ക്

കാലാതിവർത്തിയായ വ്യക്തി പ്രഭാവത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു, വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ. കേരളത്തിലെ കുട്ടനാട്ടിൽ, അവിദിതമായ കുഗ്രാമത്തിൽ 1805-ൽ ജന്മം കൊണ്ട അദ്ദേഹം സമസ്ത കേരളീയരുടെയും ആദരപാത്രമായിത്തീർന്നു. മരിച്ചിട്ടും മരിക്കാത്ത മനുഷ്യനായി അദ്ദേഹം മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നു.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ ഓരോന്നായി എടുത്ത് വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യുക എന്നതാണ് ഈ സമാഹാരത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. സാമൂഹികവും, സാംസ്കാരികവും, വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ രംഗങ്ങളിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ വരിച്ച നേട്ടങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി ഭാരതം അദ്ദേഹത്തെ ആദരിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥം തപാൽ സ്റ്റാമ്പ് പുറത്തിറക്കുകയും ചെയ്തത് അടുത്ത കാലത്താണല്ലോ. ചാവറയച്ചന്റെ പെരുമയുടെ വെണ്മ, ദേശാന്തരസഞ്ചലനം കൊണ്ട് ഭാരതീയരായ നമുക്ക് അഭിമാനം കൈവരുത്തുന്നുവെന്നതും എടുത്തു പറയേണ്ട കാര്യമാണ്.

ഈ സമാഹാരത്തിലെ പ്രഥമലേഖനം ഫാ. ജോസഫ് കാഞ്ഞിരമററം സി. എം. ഐ. യുടേതാണ്. സമീചീനവും സമഗ്രവുമായ ഈ പഠനം ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക വീക്ഷണം വിശദമായി ചർച്ച്ചെയ്യുകയും, ഭാരതീയ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ അതിനുള്ള സാംഗത്യം വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 1985 ഡിസംബർ ഒന്നുമുതൽ ഏഴ് ദിവസത്തേയ്ക്ക് ആറ് ഇൻഡ്യാ റേഡിയോ തിരുവനന്തപുരം നിലയത്തിൽ നടത്തിയ പ്രഭാഷണങ്ങളുടെ രത്നച്ചുരുക്കമാണ്, ചാവറയച്ചൻ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയിൽ വിലയിരുത്തുന്ന രണ്ടാമത്തെ ലേഖനം.

ഡോക്ടർ സുകുമാർ അഴീക്കോട് തന്റെ ലേഖനത്തിലൂടെ സാഹിത്യത്തിൽ, ചാവറയച്ചനുള്ള സവിശേഷസ്ഥാനം എടുത്തുകാട്ടുന്നു. ക്രൈസ്തവ ധർമ്മം സങ്കല്പിക്കുന്ന ഉന്നതമായ ശിഖരങ്ങളിലേയ്ക്ക് ചാവറയച്ചൻ നടന്നു കയറി. അതോടൊപ്പം ഉച്ഛൃംഖലമായ സാഹിത്യ ശിഖരംകൂടി അദ്ദേഹം കീഴടക്കി എന്ന് സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്.

ചാവറകൃതികളുടെ ഉൾക്കാഴ്ചയെ എടുത്തുകാട്ടുന്ന ഡോ. കെ. എം. തരകന്റെ ലേഖനം, ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിത ദർശനത്തിന്റെ മൗലിക ചോദനകളെ അനുവാചകമനസ്സിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നത്രേ. ക്രൈസ്തവ സഭാകാര്യങ്ങളെ കേരളവത്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച സന്ദർഭത്തിൽത്തന്നെ ക്രൈസ്തവസന്ദേശം മലയാളവത്കരിക്കാൻ ചാവറയച്ചൻ കവിത എന്ന മീഡിയം തിരഞ്ഞെടുത്തുവെന്ന് ശ്രീ സി പി. ശ്രീധരൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിനും സംസ്കൃതവൃത്തത്തിനും കാവ്യമണ്ഡലത്തിൽ കോയ്മ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരുകാലത്ത് പതിനഞ്ചിലേറെ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവയിൽ കാവ്യാമൃതമൊഴുക്കിയ ചാവറയച്ചൻ അനന്യനായ ഒരു ക്രാന്തദർശിയായിരുന്നെന്നും ലേഖകൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ ഇലഞ്ഞിക്കൽ സി. എം. ഐ. യുടെ ലേഖനം ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതം സിംഹാവലോകനം ചെയ്യുന്നതും സമഗ്രവുമാണ്.

തികച്ചും വൈയക്തികമെങ്കിലും അനുപമലാവണ്യമാർന്ന ഒരു കവിതപോലെ ഹൃദയഹാരിയാണ് ഗുരുനിത്യചൈതന്യയതിയുടെ ലേഖനം. ചാവറയച്ചനിലെ സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താവിനെ ദൃശ്യമാനമാക്കുവാൻ സി. സേർജിയൂസ് സി. എം. സിയുടെ ലേഖനം പര്യാപ്തമാണ്. കേരള ക്രൈസ്തവസഭയുടെ വീരതനയനെന്ന നിലയിൽ ചാവറയച്ചനുള്ള സ്ഥാനവും മാർത്തോമ്മാപൈതൃകവും വിശദമാക്കുവാൻ ജെ. ചിറയിൽ എഴുതിയ ലേഖനം ശ്രദ്ധേയമത്രേ. ചാവറയച്ചന്റെ പരസ്നേഹവീക്ഷണത്തിന്റെ വിസ്ഫാരിത തലങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നതാണ് തുടർന്നുള്ള ലേഖനം. അവസാന ലേഖനത്തിൽ ചാവറയച്ചന്റെ കാവ്യസിദ്ധിയുടെയും കല്പനാവൈഭവത്തിന്റെയും മേഖലകൾ ചെറിയാൻ കുനിയന്തോടത്ത് അനാവരണം ചെയ്യുന്നു.

ഒരു കാര്യംകൂടി ഈ കുറിപ്പ് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുൻപ് പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. 1985 ഡിസംബറിൽ ആകാശവാണി ഡയറക്ടറുടെ പ്രത്യേക ക്ഷണമനുസരിച്ചാണ് ചാവറയച്ചന്റെ സാഹിത്യ പരിശ്രമങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പ്രസംഗപരമ്പര നടത്തിയത്. പ്രസംഗത്തെക്കുറിച്ച് ധാരാളം അനുമോദനക്കത്തുകൾ ആകാശവാണിയിലേയ്ക്കും എനിക്കു നേരിട്ടും കിട്ടി. പ്രസംഗം ശ്രവിച്ച ഡോ. കെ. എം. തരകൻ അതിന്റെ ചുരുക്കം എന്നോടു വാങ്ങിച്ച്, ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

അതിനിടെ നിർഭാഗ്യകരമായ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. എന്റെ റേഡിയോ പ്രഭാഷണത്തെ കുറപ്പെടുത്തി, എന്റെ മേൽ ആവോളം മലിനജലം തെറിപ്പിച്ച് കേരളകൗമുദിയിൽ പൊൻ

കുന്നം ദാമോദരൻ ഒരു ലേഖനം എഴുതി. കവിയെന്ന നിലയിൽ യാതൊരർഹതയുമില്ലാത്ത ചാവറയച്ചനെ ബലൂൺ ഊതിവീർപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ഉയർത്താൻ ശ്രമിച്ചെന്നും, അതു് വർഗീയതയുടെ ഭാഗമാണെന്നും ചിത്രീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. എനിക്കു പ്രസംഗിക്കാൻ അവസരംതന്ന ആകാശവാണി അധികൃതരെപ്പോലും പുലഭ്യം പറഞ്ഞും മലീമസ വാക്കുകൾകൊണ്ടു് എന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്തുമാണു് പൊൻകുന്നം ദാമോദരൻ ലേഖനം അവസാനിപ്പിച്ചതു്.

ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം എന്റെ സുഹൃത്തും, അന്നു് കൗമുദിയുടെ വാരാന്ത്യപ്പതിപ്പു് എഡിററുമായിരുന്ന നോവലിസ്റ്റു് ജി. വിവേകാനന്ദനോടു് ഞാൻ പറയുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ ഒരു ലേഖനം വന്നതു് നിർഭാഗ്യകരമായിപ്പോയി എന്നും, ഒരു മറുപടി തയ്യാറാക്കിത്തന്നാൽ ഉടൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാമെന്നും കേരളകൗമുദി അധികൃതർ എന്നോടു പറഞ്ഞു. സുകുമാർ അഴീക്കോടു്, സി. പി. ശ്രീധരൻ, ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള, കെ. എം. തരകൻ തുടങ്ങിയ വിമർശക കേസരികൾ ചാവറയച്ചനെക്കുറിച്ചു് മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാനെഴുതിയ ലേഖനം കേരളകൗമുദി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പിന്നീടു് പൊൻകുന്നം ദാമോദരനിൽ നിന്നു പ്രതികരണമുണ്ടായില്ല. തികഞ്ഞ അജ്ഞത മൂലമാണു് എനിക്കെതിരേ ആക്രന്ദനവും ഭർത്സനവും അദ്ദേഹം നടത്തിയതെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ചാവറയച്ചൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്താണു് ഇങ്ങനെ ഒരു തേജോവധം ഉണ്ടായതെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അതും സന്തോഷപൂർവ്വം സഹിക്കുമായിരുന്നു എന്നതു തീർച്ച. ഉപോൽബലകമായി ആത്മാനുതാപം തന്നെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ.

അഗറിസ്സായ് വെട്ടപ്പെട്ടും വൃക്ഷശാഖകൾത്തന്നെ
ഭഗ്നകന്മാർക്കു തണൽക്കൊടുക്കും പത്രങ്ങളാൽ
അന്നപാനവും തേനും പാലാദി വസ്തുക്കളും
പന്നഗം കൈപ്പിച്ചിടും, തന്നുടെ വിഷത്തിനാൽ.
എന്നപോൽ നര ശ്രേഷ്ഠരാകുന്ന വിശുദ്ധരെ
ഇന്നവർ ദ്വേഷിപ്പതു സ്മരിച്ചിടാതെകണ്ടു,
പരമദേവൻ പൈതൽ ദുരിതമിച്ചിച്ചത്രേ
പരരായ് നമുക്കിവരെന്നോർത്തു തോഷിച്ചിവർ

(ആത്മാനുതാപം 4. 1—8)

ഏതു ദ്വേഷവും ക്ഷമിപ്പാനും ഏതു വിരോധവും സഹിപ്പാനും സദാപി സന്നദ്ധനായ ചാവറയച്ചനെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥ

ത്തിൽ, അജ്ഞതയിൽ നിന്നുളവായ പൊൻകുന്നം ദാമോദരന്റെ ഭർത്സനത്തിനും, വർഗീയതാരോപണത്തിനും അതേനാണയത്തിൽ മറുപടി പറയാനോ, ചെളിവെള്ളത്തിൽ വടികൊണ്ടടിച്ച് ചെളി തെറിപ്പിക്കാനോ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ചാവറക്കൃതികൾ എന്നെങ്കിലും ഒരു വട്ടമെങ്കിലും വായിക്കാൻ പൊൻകുന്നം ദാമോദരന് ഇടവരട്ടെ എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. പ്രഗത്ഭരും പ്രഖ്യാതരുമായ സാഹിത്യ വിമർശകന്മാർ ചാവറയച്ചന്റെ അപദാനങ്ങളെ വാഴ്ത്തുവാനും, ആ മഹാത്മാവിന്റെ സാഹിത്യ കൃതികളെ വിലയിരുത്തുവാനും മുന്നോട്ടു വന്നിരിക്കുന്നു എന്നതാണല്ലോ, പൊൻകുന്നത്തേപ്പോലുള്ളവർക്ക് ഉചിതമായ മറുപടി.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ തന്നു സഹായിച്ച എല്ലാവർക്കും കൃതജ്ഞത അർപ്പിക്കുന്നു. ഡോ. കെ. എം. തരകൻ സി. പി. ശ്രീധരൻ എന്നിവർ നേരത്തേ എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ ഇവിടെ പുന:പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയാണ്. അവരുടെ സന്മനസ്സിനും സൗഹൃദത്തിനും നന്ദി. ഈ സമാഹാരം പുറത്തിറക്കുവാൻ പ്രചോദനം നല്കുകയും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ഭാരിച്ച ചുമതല നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്ത ഫാ. തോമസ് പാലക്കൽ C. M. I, ബ്ര. സണ്ണി പുൽപ്പറമ്പിൽ C. M. I എന്നിവർക്കും നന്ദിയുടെ നറുമലരുകൾ അർപ്പിക്കുന്നു.

4 – 4 – 1989

അറക്കുളം

സെഡ് എം മൂഴൂർ
സെ. ജോസഫ്സ് കോളേജ്
അറക്കുളം. P. O
മൂലമറ്റം.

ഉള്ളടക്കം

1. വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത.
ജോസഫ് കാഞ്ഞിരമററം.

2. ചാവറ കര്യാക്കോസച്ചന്റെ സാഹിത്യസംഭാവന.
സെഡ്. എം. മൂഴൂർ.

3. ചാവറയച്ചന്റെ കവന രീതി.
ഡോ. സുകുമാർ അഴീക്കോട്.

4. ചാവറ കൃതികളുടെ ഉൽക്കാഴ്ച.
ഡോ. കെ. എം. തരകൻ.

5. ക്രൈസ്തവചൈതന്യം മലയാളവൽക്കരിച്ചകവി.
സി. പി. ശ്രീധരൻ.

6. അതുല്യ പ്രഭാവനായ ബഹുമുഖപ്രതിഭ.
സെബാസ്റ്റ്യൻ ഇലഞ്ഞിക്കൽ.

7. ആ മഹനീയ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക്
ശ്രദ്ധയോടെ ഒരു നിമിഷം.
നിത്യചൈതന്യയതി.

8. ചാവറയച്ചൻ – സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താവ്.
സി. സേർജിയൂസ് C. M. C.

6. ചാവറയച്ചനും മാർത്തോമ്മാ പൈതൃകവും.
ജെ. ചിറയിൽ.

10. പരസ്നേഹദർശനം ചാവറയച്ചനിൽ.
സെഡ്. എം. മൂഴൂർ.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത

ജോസഫ് കാഞ്ഞിരമററം സി. എം. ഐ.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയെക്കുറിച്ച് അടുത്തകാലംവരെ സമഗ്രമായ പഠനം ആരും നടത്തിയിരുന്നില്ല. സി. എം. ഐ. സഭാംഗങ്ങളും മററു ചിലരും ചില പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്‌യെന്നത് വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. സി. എം. ഐ. സഭയുടെ കർമ്മചൈതന്യം, സന്ന്യാസത്തിന്റെ അരൂപി, ചാവറയച്ചന്റെ വിശുദ്ധ ജീവിതം എന്നിവയെ ആസ്പദമാക്കി ചില പഠനങ്ങൾ പുറത്തു വന്നിട്ടുണ്ട്. വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനെന്ന് ചാവറയച്ചനെ ഔദ്യോഗികമായി നാമകരണം ചെയ്ത ശ്രമങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് സി. എം. ഐ., സി. എം. സി. സഭകളുടെ സഹസ്ഥാപകനെന്ന നിലയിൽ ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയെ ആനുഷംഗികമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന പഠനങ്ങൾ കുറെയെല്ലാം ഈ പാതയിൽ വെളിച്ചം വീഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ട്. സീറോ മലബാർ സഭയുടെ അഭിമാനജാതനായ ചാവറകുരിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ. അൾത്താരയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ട ഈ മഹനീയ വേളയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയെക്കുറിച്ചുള്ള സമഗ്രമായ ഒരു പഠനം സർവ്വാദരണീയവും സമീചീനവുമാണ്. ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നത് സി. എം. ഐ., സി. എം. സി. സഭകളിലെ അംഗങ്ങൾമാത്രമല്ല; കേരളസഭയിലെ വൈദികരും സന്ന്യാസികളുമായ എല്ലാവർക്കും തങ്ങളുടെ അപ്പസ്തോലിക പ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രചോദനം പകരുന്ന ഉറവിടത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണമായിരിക്കും. കാരണം, പ്രധാനമായും അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതരുന്നത് അപ്പസ്തോലിക പ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ഒരു വൈദികൻ അഥവാ സന്ന്യാസിയ്ക്ക് ദൈവത്തിനും അതേ സമയം സഹോദരങ്ങൾക്കും വേണ്ടി എങ്ങനെ ജീവിതം നിർവ്വഹിക്കാം എന്നതാണ്.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചനെ സീറോമലബാർ സഭയുടെ സന്താനങ്ങൾ പോലും വേണ്ടത്ര നന്നായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടി

ല്ലെന്നുള്ളതാണു് സത്യം. ചിലക്കു് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ ഏതാണ്ടൊരു സ്വകാര്യ സ്വത്തു പോലെയാണു്. വേറെചിലക്കു് സി. എം. ഐ., സി. എം. സി. സഭകളുടെ സ്ഥാപകരിൽ ഒരാൾ മാത്രമാണു്. അതേ സമയം ഒരുപക്ഷമാളുകൾ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതു് സീറോമലബാർ സഭയുടെ ആരാധനാ ക്രമത്തെ വിരൂപപ്പെടുത്തിയ വ്യക്തി എന്ന നിലയ്ക്കാണു്. അവർ അതിനു പറയുന്ന കാരണം സീറോമലബാർ ആരാധനാക്രമങ്ങളിൽ ലത്തീൻ ആരാധനാംശങ്ങൾ കടന്നുകൂടാൻ ഇടവരുത്തി എന്നത്രേ. ഇനിയും വേറെ ചിലക്കു് അദ്ദേഹം അനഭിമതനാകുന്നതു് സ്വന്തം റീത്തിൽ മെത്രാൻ വേണമെന്നു് ശഠിക്കാതിരുന്നതിനാൽ സീറോമലബാർ സഭയുടെ അഭിലാഷം മാനിച്ചില്ല എന്നതുകൊണ്ടാണു്. അവരുടെ നോട്ടത്തിൽ ചാവറയച്ചൻ തോമസ് റോക്കോസ് മെത്രാനെ അംഗീകരിക്കയും ലത്തീൻ റീത്തുകാരെ മുഴുവൻ തള്ളിക്കളയുകയും ചെയ്യണമായിരുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളും ചാവറയച്ചന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോ കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള അറിവില്ലായ്മയിൽ നിന്നു് ജനിച്ചതാണു്. വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനങ്ങളും നിർമ്മമമായി പഠിച്ചാൽ സീറോമലബാർ ആരാധനാക്രമത്തിന്റെ പുനർനിർമ്മിതിയ്ക്കുവേണ്ടിയും സ്വന്തറീത്തിൽ നിന്നു മെത്രാനെ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കയും അക്ഷീണം യത്നിക്കയും ചെയ്ത വ്യക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്നു് സുതരാം വ്യക്തമാകും. ലത്തീൻ ആരാധനാക്രമത്തിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹം യാതൊന്നും സ്വീകരിച്ചില്ല എന്നോ ലത്തീൻകർമ്മലീത്താമെത്രാന്മാരെയും മിഷനറിമാരേയും സഹായിച്ചില്ല എന്നോ ഇവിടെ അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു് തികഞ്ഞ ബഹുമാനവും സ്നേഹവും അവരോടുണ്ടായിരുന്നു. ആരാധനാക്രമത്തിന്റെ വളർച്ചയെ വിഘ്നപ്പെടുത്തുന്നതിലും, സ്വന്തം റീത്തിൽ നിന്നുള്ള മെത്രാന്മാരെ ലഭിക്കുന്നതിനു പ്രതികൂലമായ യാതൊന്നും ചാവറയച്ചൻ ചെയ്തിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും ആരാധനാക്രമ രംഗത്തു് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയ്ക്കെല്ലാം അതിന്റേതായ കാരണങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളും സാഹചര്യ നിബന്ധിയായ പ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സീറോമലബാർ സഭയ്ക്കു് ഇന്നു് സംലബ്ധമായിട്ടുള്ള സാർവ്വജനീനമായ അംഗീകാരത്തിനു് ബീജാവാപം ചെയ്തതു് ചാവറയച്ചനാണു്. ആദ്ധ്യാത്മികവും, വിദ്യഭ്യാസപരവും, സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ നേട്ടങ്ങൾ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ക്രാന്തദർശനത്തിന്റെയും അക്ഷീണയത്നത്തിന്റേയും ഫലമാണു് എന്നുള്ള സത്യം ചരിത്രം പഠിക്കുന്നവർക്കു് നിഷേധിക്കാനാവില്ല.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ ഉറവിടങ്ങൾ

1868-ൽ ചാവറയച്ചൻ എഴുതിയതും, പുനഃപ്രകാശനം ചെയ്ത സമ്പൂർണ്ണകൃതികളുടെ മൂന്നാം ഭാഗത്ത് ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുമായ ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികൾ ആണ് പ്രഥമതഃ നാം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. ധ്യാന സല്ലാപങ്ങൾ, ധ്യാനക്കുറിപ്പുകൾ, വൈയക്തിക പ്രാർത്ഥനകൾ എന്നിവയുടെ സമാഹാരമാണ് ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികൾ. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തോട് സൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യൻ നടത്തുന്ന സ്നേഹസമന്വിതമായ നമ്ര ഭാഷണമാണ് ഇതിൽ നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സ്വന്തം സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് അവബോധം പുലർത്തുന്നു. ദൈവീക ദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചും, അതുല്യമായ കാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ചും, അവിരാമമായ അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചും നിരന്തരം ചിന്തിക്കയും ആ കൃപാസാഗരത്തിൽ നിർലീനനാവുകയുമാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ചെയ്യുന്നത്.

ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ മറ്റൊരുറവിടം 1869-70-ൽ എഴുതിയ ആത്മാനുതാപം തുടങ്ങിയ കാവ്യകൃതികളാണ്. 1971-ൽ ഫാ. സെഡ്. എം. മൂഴൂർ പുനഃപ്രകാശനം ചെയ്തപ്പോൾ സമ്പൂർണ്ണകൃതികളുടെ രണ്ടാംഭാഗമായി ഇത് ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യകൃതികൾ എന്നാണ് ഗ്രന്ഥനാമമെങ്കിലും ഇത് ചാവറയച്ചന്റെ ആരാധ്യമായ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും, ദൈവവുമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹബന്ധത്തെക്കുറിച്ചും ഹൃദ്യമായ ദൈവാനുഭൂതിയെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്ന സമാഹാരണമാണ്. ആത്മാനുതാപം, മരണവീട്ടിൽ പാടുന്നതിനുള്ളപാന, അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്നീ മൂന്നുകൃതികൾ സാഹിത്യ കൃതികളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവയിൽ പരമപ്രധാനമായത് ആത്മാനുതാപമത്രേ.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ ഉറവിടങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നവർക്ക് സഹായകമായ മറ്റുകൃതികൾ നാളാഗമം (വാല്യം 1) കത്തുകൾ (വാല്യം 4) എന്നിവയാണ്. ചാവറയച്ചന്റെ തീവ്രമായ ദൈവാനുഭവത്തിന്റെ സ്ഫുലിംഗങ്ങൾ മിന്നി നില്ക്കുന്നത് ഇവിടെയും ദൃശ്യമാണ്. ആദ്ധ്യാത്മികതയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ ഇവിടെ കൂടുതൽ നാം ആശ്രയിക്കുന്നത് സമ്പൂർണ്ണകൃതികളിലെ രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങളെയാണ് സാഹിത്യ കൃതികളേയും ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികളേയും.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയെ സ്വാധീനിച്ച ഘടകങ്ങൾ.

സാഹിത്യകൃതികൾ, ആദ്ധ്യാത്മികകൃതികൾ എന്നിവ സമഗ്രമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാ

ത്മീകതയ്ക്ക് ഊട്ടം പാവും നല്കിയ ചില ഘടകങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നു.

1. ദൈവവചനം

ചാവറയച്ചന്റെ രചനകളിൽ ഉടനീളം തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന ഒരു കാര്യം അദ്ദേഹം പുതിയനിയമത്തിൽനിന്നും പഴയനിയമത്തിൽനിന്നും ധാരാളം ഉദ്ധരണികൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ്. ദൈവവചനത്തോട് എത്രമാത്രം തൽകർത്താവ് ഇടപഴകിയിരുന്നുവെന്നും എങ്ങനെ അത് അദ്ദേഹത്തെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഇവിടെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.

''മന്നിലുള്ളവർക്കൊക്കെ മാതാവായിടും ഹവ്വാ
പന്നഗത്തിനാൽ ചതിപ്പെട്ടതിൻ ശേഷത്തിങ്കൽ
ഉന്നതൻ സർവ്വേശ്വരൻ പന്നഗത്തിനെ നോക്കി
മന്നിൽ നീ ഴിഞ്ഞീടും ധൂളിയെ ഭുജിച്ചീടും
എന്നരുൾചെയ്തശേഷം.............................''

(ആത്മാനുതാപം IV.3 – 7)

യേശു പിറക്കുമ്പോൾ പൂജരാജാക്കൾ ഓർശലത്തു വരുന്നതും അന്വേഷിക്കുന്നതുമായ ഭാഗം നോക്കുക.

''യൂദർക്ക രാജൻ ദേവൻ പിറന്നെന്നതിനാലെ
ആരാധിപ്പാനായ് ഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടയാൾ മുൻപിൽ
ഉദയ താരം വാനിൽ കണ്ടിങ്ങു ചേർന്നു ഞങ്ങൾ
ഉദയമിപ്പോൾ മറഞ്ഞാവിടെ രാജ സുതൻ?

എന്നതു കേട്ടു ദുഷ്ട രാജനാം ഹേറോദേസും
അന്നവിടത്തിലുള്ള മുഖ്യരെ വരുത്തീട്ട്
ചോദിച്ചു രാജ ദേവ സുതന്റെ പിറവിയെ
ആദരിപ്പാനായ് നാമും പോകണമെന്നു കാട്ടി.''

(ആത്മാനുതാപം VII: 29 – 36.)

പെസഹാ രഹസ്യങ്ങൾ, അനുതാപത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്ന ഉപമകൾ എന്നിവ പുതിയനിയമത്തെ ആധാരമാക്കി ചാവറയച്ചൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

''വലഞ്ഞേൻ നഹം തേടിമേ സുതാ! മഹാ ദുഃഖാൽ
കല്ലുകൾ മുള്ളുകളും ചവിട്ടിപ്പൊടിച്ചു ഞാൻ
തെല്ലൊരു നേരം വൃഥാ ഞാനിരുന്നില്ല മോദാൽ
തൊണ്ണൂറെററാൻപതു നല്ലോരജങ്ങൾ വച്ചേച്ചു ഞാൻ
എണ്ണത്തിലൊന്നാം നിന്നെ തേടി ഞാൻ വലഞ്ഞിതാ''

(ആത്മാനുതാപം VII 273 – 275)

2. കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത.

ലോകം, പിശാച്, ശരീരം, അന്ത്യവിധി, പാപം, ദൈവം നല്കുന്ന ശിക്ഷാവിധി എന്നീ ഘടകങ്ങൾ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഏറെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത് വിവരിച്ചിരുന്നു. ലോകത്തേയും ശരീരത്തേയും ആത്മാവിന്റെ ശത്രുക്കളായി ഗണിച്ചിരുന്നു. മരണം, വിധി, പാപം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള അമിതമായ ഭയം ചാവറയച്ചന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളായിരുന്നു. ചാവറകൃതികളിൽ ഈ വിഷയങ്ങൾക്ക് വളരെ പ്രാധാന്യം നല്കിയിട്ടുള്ളതായി നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും.

3. വി. അമ്മ ത്രേസ്യായുടെ യോഗാത്മക ചിന്ത.

ആവിലായിലെ വി. അമ്മ ത്രേസ്യായുടെ പ്രബോധനങ്ങളെ ആഴത്തിൽ പഠിച്ച വ്യക്തിയാണ് ചാവറയച്ചൻ. മാനസിക പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് കിടയററ ഉദാഹരണമായി അമ്മ ത്രേസ്യായെ ചാവറയച്ചൻ എടുത്തു കാട്ടുന്നുണ്ട്. ''ധ്യാനത്തിന്റെ ഗുരുനാഥ'' എന്ന് ആ വിശുദ്ധയെ ചാവറയച്ചൻ സംബോധന ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് വി. ത്രേസ്യായോടുള്ള ആത്മീയ ബന്ധം സ്പഷ്ടമാകുന്നതായി കാണാം. (വാല്യം 3. പേജ് 13 – 14)

4. കുടുംബ പാരമ്പര്യം

ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന് സമുന്നത മാതൃകയായ ഒരു കുടുംബത്തിലാണ് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ പിറന്നത്. ചാവറയച്ചന്റെ മാതാപിതാക്കളെക്കുറിച്ച് കുറിയാക്കോസ് ഏലിയാസ് പോരൂക്കരയച്ചൻ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ''പുണ്യജീവിതത്തിന്റെ ഉന്നത ശ്രേണിയിൽ വിരാജിച്ചവരാണ് ചാവറപ്പിതാവിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ''. ക്രിസ്തു ശിഷ്യനായ സെന്റ് തോമസിൽ നിന്നും ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച പ്രസിദ്ധമായ പകലോമററം കുടുംബമാണ് ചാവറയുടെ മൂല കുടുംബം.''

5. കുട്ടിക്കാലവും പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസവും

ക്രിസ്തീയ സഭയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടകം കുടുംബമാണല്ലോ. ചെറുപ്പത്തിൽ സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന സ്നേഹപരിലാളനകളും മാതൃകകളും ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ സ്വാധീനിക്കും എന്നതിനു സംശയമില്ല. നല്ല വളർത്തലിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ മാതാപിതാക്കൾ അതീവ ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രകാരന്മാർ നാതിവിസ്താരേണയെ

കിലും മനോഹരമായി ബാല്യകാലത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നുണ്ട് ''ദൈവത്തിനു പ്രിയംകരനായി അവൻ വളർന്നു വരുവാൻ സ്വന്തം മാതാവ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ദൈവഭയം, ശിശുവായിരിക്കെ തന്നെ ആ അമ്മ അവനെ അഭ്യസിപ്പിച്ചു.'' (ഫാ, ഫിലിപ്പ് കോയിപ്പള്ളിൽ). ശൈശവകാലത്ത് വെച്ചൂച്ചിറ ദേവാലയത്തിൽ, തന്നെ പരിശുദ്ധ ദൈവമാതാവിനു തന്റെ സ്നേഹനിധിയായ അമ്മ അടിമവച്ചകാര്യം ആത്മാനുതാപത്തിൽ ചാവറ കുരിയാക്കോസച്ചൻ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ ആദ്യസ്ഫുലിംഗങ്ങൾ ബാലനായ ചാവറയ്ക്കു പകർന്നുകൊടുത്തത് സ്നേഹമയിയായ അമ്മയായിരുന്നു.

''അന്നവളുടെ കാല്ക്കലിരുന്നു ഞാൻ
മന്ദ മന്ദ മറിഞ്ഞു ദൈവത്തേയും.''

(ആത്മാനുതാപം. പേജ് 53 – 54)

പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ സ്വപുത്രനെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിലും ചാവറയച്ചന്റെ അമ്മ അതീവ ജാഗ്രത പുലർത്തിയിരുന്നു. സ്തന്യപാനത്തോടൊപ്പം പ്രാർത്ഥനകളും അധരങ്ങളിൽ പകർന്നു കൊടുക്കുവാൻ സ്വജനനി താല്പര്യം കാട്ടിയിരുന്നുവെന്ന് ആത്മാനുതാപത്തിൽ ചാവറയച്ചൻ എഴുതുന്നുണ്ട്. വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുവാൻ കഴിവുവന്നപ്പോൾ ഈശോ മറിയം യൗസേപ്പ് എന്നീ മധുര തിരുനാമങ്ങളും ഉച്ചരിക്കുവാൻ അമ്മ പഠിപ്പിച്ചു. ഈ പരിശീലനം തന്റെ ജീവിതത്തെ എത്രമാത്രം സ്വാധീനിച്ചുവെന്ന് മരണക്കിടയിൽ വച്ച് ചാവറയച്ചൻ സഹോദരന്മാരോട് പറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകും. ''എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ തിരുക്കുടുംബത്തിലെ ഈശോ മറിയം യൗസേപ്പ് എന്നിവരെ എന്റെ മനസ്സിൽ ആഴത്തിൽ പതിപ്പിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ എല്ലാവിധത്തിലും പരിശ്രമിച്ചു. അന്നു തൊട്ടിന്നുവരെ തിരുക്കുടുംബത്തെ (അരികിൽ മേശമേൽ സൂക്ഷിച്ചു വച്ചിട്ടുള്ള തിരുക്കുടുംബചിത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊണ്ട്) എന്റെ മനസ്സിൽ നിന്നും ഒരിക്കലും മായാതെ ഞാൻ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുകയും പൂജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (ഫാ. ലെയണാർദ് മൂലയിൽ)

ശൈശവകാലത്ത് സ്വമാതാവ് തനിക്ക് പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി പ്രചോദനം നല്കിയതിനെക്കുറിച്ച് ചാവറയച്ചൻ ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത് വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

''എന്നവൾ രാത്രി പാതിരാനേരത്തും
മന്ദം നീക്കിയുണർന്നെഴുന്നേറ്റിട്ട്,
മുട്ടുകുത്തി നമസ്കാരം ചെയ്യുമ്പോൾ

ഒരുനേരം ഞാൻ മുട്ടിന്മേൽ ചാഞ്ഞിട്ടും.
നാ ജപം ദേവമാതാവിൻ പ്രാർത്ഥന
രാജരാജനാമീശോതൻ നാമങ്ങളും
'പരം ജ്യോതിയേയീശോയെ രക്ഷിക്ക
പാരിതിന്റെ പുഷ്പമേ ജയാജയാ.'
എന്നീവണ്ണമോരോരോ ജപങ്ങളെ
നന്ദിയോടുച്ചരിക്കുന്ന നേരത്ത്,
മന്ദമായതു കേട്ടിരുന്നും കൊണ്ടാ—
സുന്ദരിയുടെ പാദേയുറങ്ങി ഞാൻ

(ആത്മാനുതാപം 1: 55 – 65)

ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ആദ്യപാഠങ്ങളും ഉരുവിട്ടു കൊടുക്കുവാൻ സ്വമാതാവ് തയ്യാറായതിനാലാണ് പില്ക്കാലത്ത് ചാവറയച്ചൻ പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യനായി ദൈവീകാനുഭൂതിയിൽ വളർന്നുവരുവാൻ ഇടയായത്.

പ്രാർത്ഥനമാത്രമല്ല, ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളും വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും സുലളിതമായി വ്യാഖ്യാനിച്ച് കൊച്ചുകുരിയാക്കോസിന്റെ മനസ്സിൽ പതിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ പരിശ്രമിച്ചു. തൽഫലമായി ത്രിത്വത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളും, മനുഷ്യാവതാരം, പീഡാനുഭവം, കുരിശുമരണം, ഉയിർപ്പ് മുതലായ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളിൽ അവബോധം ആ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ സമ്പാദിക്കാൻ ചാവറയച്ചനു കഴിഞ്ഞു. ദൈവികതയിൽ മുഴുകി നില്ക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക വ്യക്തിയായി വളരുവാൻ പരിപക്വമായ മണ്ണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം ആയിരുന്നു.

6. പള്ളിമേടയിലെ വാസം

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിന് പശ്ചാത്തലമൊരുക്കിയ മറ്റൊരു ഘടകം അദ്ദേഹം സ്വന്തം ഇടവകയായ ചേന്നങ്കരി പള്ളിയുടെ മേടയിൽ വികാരിയച്ചനോടൊരുമിച്ച് കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞുകൂടി എന്നതാണ്. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും സെമിനാരി ജീവിതത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടമാണിത്. വീടുമായുള്ള ബന്ധം താരതമ്യേന കുറയ്ക്കാനും, തുടർന്നുള്ള സെമിനാരി ജീവിതത്തിന് ഒരുങ്ങുവാനും ഈ വാസം ഉപകരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ കരുതിയതുകൊണ്ടാണ് കുറെക്കാലം പള്ളി മേടയിൽ താമസിക്കാനിടയായത്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകമായ കാരുണ്യത്തിന്റെയും അനുഗ്രഹത്തിന്റെയും 'ഫലമായിട്ടാണ് ഇങ്ങനെ ഒരവസരം തനിക്ക്

ലഭിച്ചതെന്ന് ചാവറയച്ചന ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. പള്ളിമേടയിലെ ഈ സഹവാസത്തെക്കുറിച്ച് ചാവറയച്ചൻ ആത്മാനുതാപത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അന്നവിടത്തിലുള്ള ഗുരുശ്രേഷ്ഠൻ
നന്ദിയോടെന്നെ കാത്തുവളർത്തീട്ട
പൂജകാണ്മാനും ശുശ്രൂഷചെയ്‌വാനും
പൂജ്യമായെന്നെച്ചേർക്കും ദയയോടെ

(ആത്മാനുതാപം I. 135 - 138)

ദൈവവിളിയെക്കുറിച്ചും ദേവാലയ ശുശ്രൂഷയെക്കുറിച്ചും ചാവറയച്ചനുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പും ഈ ബാല്യകാല വിവരണത്തിൽ നിന്നുതന്നെ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും.

7. പാലയ്ക്കൽ തോമ്മാമല്പാന്റെ ജീവിത മാതൃക

പള്ളിപ്പുറം വൈദിക സെമിനാരിയുടെ റെക്ടറായിരുന്ന പാലയ്ക്കൽ തോമ്മാമല്പാനച്ചനുമായുള്ള സന്തതസഹവാസം ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. സുദീർഘമായ 24 കൊല്ലക്കാലം പാലയ്ക്കലച്ചന്റെ ശിഷ്യൻ, സഹപ്രവർത്തകൻ എന്നീ നിലകളിൽ ചാവറയച്ചൻ കഴിഞ്ഞു. ആദ്ധ്യാത്മികവും, ബൗദ്ധികവും താപസികവുമായ ജീവിതശൈലി ദീർഘകാലത്തെ സഹവാസത്തിനിടയിൽ തീർച്ചയായും അദ്ദേഹം ചാവറയച്ചനു പങ്കുവച്ചിട്ടുണ്ടാകണം. തപോനിഷ്ഠമായ ഒരു ജീവിതമാണ് പാലയ്ക്കലച്ചൻ നയിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതം, ജ്ഞാനസമ്പാദന വ്യഗ്രത, ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള തീക്ഷ്ണത, ശിഷ്യന്മാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമർപ്പിത ജീവിതം എന്നിവ ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികവും, ബൗദ്ധികവും, അച്ചടക്കപൂർണ്ണവുമായ ജീവിതത്തിന് അടിത്തറ പാകിയെന്ന് നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം.

ആദ്ധ്യാത്മികത്വം.

ആദ്ധ്യാത്മികതയെ വിവിധ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ വിവിധ രീതിയിലാണ് വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത നാം സങ്കല്പിക്കുന്ന അടിസ്ഥാന പ്രമാണമനുസരിച്ച് സവിശേഷതരമായ ഒന്നായികാണുവാൻ കഴിയും. നമ്മുടെ വിശകലനത്തിൽ, വിശുദ്ധിയെന്നതിനെ എങ്ങനെ നിർവചിക്കുന്നുവെന്ന് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് തുടങ്ങാം. ആദ്ധ്യാത്മികത അഥവാ ജീവിതവിശുദ്ധി എന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിവേശന

[illegible] യേശുക്രിസ്തു വഴിയായി ഒരുവന് പിതാവായ ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹബന്ധമാണ്. പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടുള്ള മനുഷ്യന്റെ ദൈവികാഭിമുഖ്യം അഥവാ ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധമാണ് അത്. ദൈവത്തോടുള്ള ഒരു മനുഷ്യന്റെ ബന്ധം സ്വാഭാവികമായും അവന് ഇതര മനുഷ്യവ്യക്തികളുമായുള്ള സ്നേഹബന്ധവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതൊന്നാണ്.

ഒന്നാമത് നാം ഉന്നയിക്കേണ്ട പ്രശ്നം ഇതാണ്. ചാവറ അച്ചന്റെ ദൈവികബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകം എന്തായിരുന്നു?. അഥവാ ദൈവത്തോടും സഹജീവികളോടും തന്നെ ബന്ധപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച അടിസ്ഥാനതത്വം എന്തായിരുന്നു ? മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ഈ ചോദ്യം ചോദിക്കാം. ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിലേയ്ക്ക് കരേറുവാൻ ചാവറ അച്ചനെ നയിച്ച പ്രത്യയശാസ്ത്രം എന്തായിരുന്നു? ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികൾ സമഗ്രമായി നാം പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവോന്മുഖ പ്രയാണത്തിന്റെ ആധാരശിലകൾ പ്രധാനമായി നാലെണ്ണമായിരുന്നെന്ന് കാണാം.

1. ആഴമായ പാപബോധവും സ്വന്തം തെററുകളെക്കുറിച്ചുള്ള പരിചിന്തനവും.
2. ദൈവത്തോടുള്ള നന്ദികേടിന്റെ ആഴത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം
3. അനന്തമായ ദൈവികദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം.
4. നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനാജീവിതം.

പാപബോധം ചാവറയച്ചനിൽ.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ പാപസങ്കല്പം എന്തെന്നു മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികളിലെ മാരകപാപങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ധ്യാനം വായിക്കണം. "പട്ടസുഖക്കാരനായ ആത്മാവേ! ഒരു ചാവുദോഷം പിഴയ്ക്കുന്നതിനു മുൻമ്പിൽ ലോകാവസാനത്തോളം കഠിനപ്പെട്ട ദുരിതങ്ങളെ സഹിക്കുന്നതിനു മുൻ ആസ്ഥമായിരിക്കുന്നു എന്നു ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു വന്നിരുന്ന പുണ്യവാളന്മാരും പുണ്യവാളത്തികളും ഒന്നുകിൽ അവരു തെററിപ്പോയി, അല്ലെങ്കിൽ ചാവു ദോഷത്തിന്മേൽ ഭയംകൂടാതെയും ഒരു സാരം വെക്കാതെയും അതിനെ ചെയ്യുവരുന്ന നീ ഒരു വലിയ ചതിപ്പിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അല്പമായിട്ടെങ്കിലും തമ്പുരാനെ നീ സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ദോഷം ചെറിയകുറ്റം എന്ന് നീ

നിരൂപിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? നിന്റെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട മണവാളനായിരിക്കുന്ന ഈശോയെ നിരസിക്കുന്നതും ഉപദ്രവിക്കുന്നതും സാരമില്ലാത്ത കുററമെന്ന് നിനക്ക് തോന്നുന്നതെങ്ങിനെ? അയ്യോ! പാപം എന്നതിന്റെ കഷ്ടത ഇതുവരെയും നീ വ... പോലെ കണ്ടു പിടിച്ചില്ല'' (ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികൾ. പേജ് 57–58) വിശുദ്ധന്മാരുടെ വാക്കുകൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് 'പാപമാണ് നാമെപ്പോഴും ഭയന്നുമാറേണ്ട മാരകമായ തിന്മ' എന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാ: ''ശുദ്ധ അൽഫോൻസ് ലിഗോരി എഴുതിവച്ചതായത്ത് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കളൊക്കെയും ഇല്ലാതെ ആയിപ്പോകുന്നതിനേക്കാൾ, സകല മനുഷ്യരും സകല മോക്ഷവാസികളും നരകത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നതിനേക്കാൾ ഏറ്റവും അല്പമായിട്ടുള്ള ഒരു ദോഷം വലിയ തിന്മയായിരിക്കുന്നു എന്ന്.'' (ആദ്ധ്യാത്മികകൃതികൾ. പേജ് 58) . വിശുദ്ധന്മാർ എല്ലാവരേയും പോലെ പാപത്തിന്റെ അപകടത്തേയും അതുമൂലം വന്നുചേരുന്ന ശിക്ഷാവിധിയേയും വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. പാപത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തെക്കുറിച്ച് തികഞ്ഞ ഗൗരവത്തോടെ അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചിരുന്നു. സംഭീതമായ ദൈവിക പരിശുദ്ധിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിനെതിരെ പാപമുയർത്തുന്ന കരാളരൂപത്തെ അതിന്റെ തനിമയിൽ ദർശിക്കുവാൻ ചാവറയച്ചനു കഴിഞ്ഞു. സദാപി മനുഷ്യൻ ഒഴിഞ്ഞു മാറേണ്ട തിന്മയാണ് പാപം എന്നത് ചാവറയച്ചനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉറച്ച ബോധ്യമുള്ള ഒരു കാര്യമായിരുന്നു.

പാപത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചാവറപ്പിതാവിന്റെ അവബോധം സ്വന്തം പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആഴത്തിൽ ചിന്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. (വൈയക്തികമായിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാപങ്ങൾ അത്രമേൽ ഗൗരവമായിരുന്നില്ല. വലിയ പാപങ്ങളായി അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ബാല്യകാലത്തെ ചില പാഴ്ചെയ്തികളാണ്). സ്വയം ഒരു മഹാപാപിയായിട്ടാണ് ചാവറയച്ചൻ കരുതിയിരുന്നത്. ആത്മാനുതാപത്തിലും ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതിയിലും ഇത് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ മഹാവലിപ്പത്തിന്റെ ചിത്തംപോൽ
ഈ മഹാപാപിയാമോരടിയനെ
ഈ മഹത്വത്തിൻ ഛായയിൽ ചെയ്തതും
ഈശനായ നിൻ കൃപയതിൻ മൂലം.

(ആത്മാനുതാപം 1, 9 – 12)

അയ്യയ്യോ മഹാദുഃഖമെന്നുടെ പാപത്താലെ
അയ്യം കൊണ്ടടിയന്റെ കണ്ണുകൾ താഴുന്നയ്യോ

(ആത്മാനുതാപം II 139 – 140)

നായകാ നരദേവാ, കരുണാനിധേ, നാഥാ.
നയനാൽ തൃക്കൺ പാൎക്ക, മേദാസൻ മഹാപാപി.

(ആത്മാനുതാപം II 242–44)

പാപിയാം മമ പൈതൽ പ്രായത്തിൻ കുററങ്ങളെ
താപത്താൽ പൊറുതിയെക്കേണു പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നേൻ.

(ആത്മാനുതാപം II 362–64)

എന്നുടെ മഹാപാപകാരണമതിൻ ഫലം
എന്നു ഞാനോക്കുന്നേരമെത്രയോ മമ ദുഃഖം

(ആത്മാനുതാപം VII 145–46)

മാമോദീസായിൽ ലഭിച്ച മഹനീയ ദാനങ്ങളെ താൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയെന്നും മററുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ താൻ വളരെ നല്ലവനായി കാണപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും കമ്മായം പൂശിയ കഴിമാടത്തിനു തുല്യമായിരുന്നു താനെന്നും അദ്ദേഹം എഴുതുന്നുണ്ട്.

കാണുന്നവൎക്കു മഹാ ശോഭയായ് തോന്നീടുന്ന
കാരണവന്മാരുടെ കബർകളത്തു മഹാ
വെൺമയായ് തോന്നീടുന്ന വെള്ളകുമ്മായത്താലെ
എത്രയും വെടിപ്പുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു പുറം
തത്രസൂക്ഷിച്ചു തുറന്നകത്തു പാൎക്കുന്നേരം
എത്രയും മഹാകഷ്ടം ദുൎഗ്ഗന്ധം വീശിട്ടുമേ
....
എന്നതിൻവണ്ണം വാക്കും ഭാഷയുമേവം ദൃഢം
നല്ലതിൻവണ്ണമുള്ളതൊന്നുമില്ലല്ലോ നാഥാ.

(ആത്മാനുതാപം. II 123 – 132)

''ധൂൎത്തപുത്രന്റെ ഉപമയിലെ അനുതാപിയായ സന്തതിയായി സ്വയം കല്പിക്കുന്ന ചാവറയച്ചൻ ഹൃദയം തകൎന്ന് അനുതപിച്ച് ദൈവസന്നിധിയിൽ നിലകൊള്ളുന്നതായി ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതിയിൽ കാണാം. ''ഇതാ എന്റെ അപ്പന്റെ പക്കലേയ്ക്കു ഞാൻ പുറപ്പെടുന്നു. ഹാ! എത്ര നാളായി ഞാൻ എന്റെ അപ്പന്റെ തിരുമുഖം കണ്ടിട്ട്. ആ ഇളയമകനെപ്പോലെ എന്റെ അപ്പൻ എനിക്കു തന്നിരുന്ന നന്മകളൊക്കെയും ധൂളിച്ചുകളഞ്ഞ് അധൎമ്മക്കാരനു വേലചെയ്ത് അവന്റെ പോൎക്കുകളെ മേയിച്ചു നടന്നു. ഇതിന്റെ തീററിയും കൂടെ തൃപ്തിയായി കിട്ടാതെ പഞ്ഞത്താൽ മെലിഞ്ഞു. എന്റെ അപ്പൻ തന്നിരുന്ന ആ നല്ല വസ്ത്രങ്ങളൊക്കെയും കളഞ്ഞ് നാണം മറപ്പാൻ കൂടെയും പാടില്ലായ്കയാൽ കില്ലത്തുണിയും ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്കിലുംഈ വേഷ

ത്തോടുകൂടെ ഞാൻ ചെല്ലട്ടെ ഇനി താമസിച്ചാൽ ചത്തുപോകുമല്ലോ. ഇതിനാൽ എന്റെ കാട്ടുവടിയും തൊപ്പിപ്പാളയും ഞാൻ എടുത്തു കൊണ്ടിതാ നടക്കുന്നു. ഓ! എന്റെ ആത്മാവേ എത്രയോ വേലക്കാർ നിന്റെ അപ്പന്റെ മുമ്പിൽ സംതൃപ്തിയാൽ തെളിഞ്ഞു നടക്കുന്നു; അവരെ ഓർക്കുമ്പോഴും നീ എന്തേ ക്ലേശിക്കുന്നു. ഈ അപ്പൻ എത്രയും അനുഗ്രഹമുള്ളവനാകയാൽ ഈ നിന്റെ നന്ദികേടുകളൊക്കെയും മറന്നുകളയും. മുൻപിലത്തെ നിന്റെ പുത്രസ്ഥാനത്തിൽ വയ്ക്കുകയും ചെയ്യും''. (ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികൾ. പേജ് 16, 17)

യേശുവിന്റെയും പരിശുദ്ധ മറിയത്തിന്റെയും സഹനാനുഭവങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ കാരണം സ്വന്തം പാപങ്ങളാണ് എന്ന് അദ്ദേഹം ഏറ്റുപറയുന്നുണ്ട്.

തന്നുടെ കഷ്ടം സർവ്വം നിന്നുടെ ചങ്കിൽക്കൊണ്ടു
നിന്നുടെ ദുഃഖത്തിനും പുത്ര സങ്കടത്തിനും
എന്നുടെ പാപം തന്നെ കാരണം......

(ആത്മാനുതാപം VII 209 - 212)

എങ്കിലും മമ പാപമിത്തിരി കുറഞ്ഞെങ്കിൽ
നിൻ തിരുവടിയുടെ കഷ്ടവും കുറഞ്ഞേനേ
ഞാൻ സർവ്വപാപം ചെയ്തുമേ, സർവ്വശരീരത്താൽ
നിൻ സർവ്വശരീരാംഗമൊക്കെയും ദുഃഖിപ്പിച്ചേൻ

(ആത്മാനുതാപം VII 473 - 476)

എന്നുടെ മഹാപാപകാരണമതിൻ ഫലം
എന്നു ഞാനോർക്കുന്നേരമെത്രയോ മമ ദുഃഖം

(ആത്മാനുതാപം VII, 145 - 146)

നന്ദിയെക്കാട്ടി എന്നെ വിളിച്ച കരുണയാൽ
പാപി ഞാൻ ദുർഭാഗ്യത്താൽ ശ്രോത്രത്തെ-
പ്പൊത്തികൊണ്ട്
പാപപന്ഥാവിൽ നടന്നയ്യയ്യോ മഹാദുഃഖം.

(ആത്മാനുതാപം VII 339 - 341)

ദൈവത്തോട് നന്ദിഹീനനായിവർത്തിച്ചു എന്ന ആഴമായ അവബോധവും ചാവറയച്ചന്റെ മനസ്സിൽ സദാ തങ്ങി

നിന്നിരുന്ന ഒന്നാണ്. ''എന്റെ പ്രിയമുള്ള അപ്പാ! ഇതുതന്നെ ഞാൻ വിചാരിച്ചു ഭയന്നു ലജ്ജിച്ചു നിന്റെ തൃപ്പാദത്തിങ്കൽ അണവാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. അതെന്തെന്ത്യ, ഈ വണ്ണം ഈ പുഴുവായ എന്നെ സ്നേഹിച്ച എന്റെ കർത്താവേ! ഇതൊക്കെയും എന്നെ പ്രതി നീ ചെയ്താറെയും അയ്യോ ഞാൻ നിന്നോട് കാട്ടിയ നന്ദി എന്ത്? ശ്ലീഹായുടെ വചനത്തിൻവണ്ണം ഉപവി ഇതാകുന്നു. ഇതായത് തമ്പുരാനെ നാം സ്നേഹിച്ചതുകൊണ്ടല്ല, പിന്നെയോ താൻ— തമ്പുരാൻ— നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു എന്നത്. ഹാ! മനോഗുണമേ! ഹാ! സ്നേഹമേ! ഹാ! അനുഗ്രഹമേ! ഹാ! ക്ഷമയുടെ ആഴമേ! ശത്രുക്കൾ നാം ആയിരുന്നപ്പോൾ ഈ വണ്ണം നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു നമുക്കു വേണ്ടി മരിച്ചു. അപ്പോഴോ സ്നേഹിപ്പാനായി തന്റെ പക്കൽ നാം ചെല്ലുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മെ സ്നേഹിക്കായ്‌വാൻ തനിക്കു വശമുണ്ടാവുമോ! അയ്യോ! ഇതൊക്കെയും ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും തന്നോട് ഞാൻ നന്ദികേട് ചെയ്തു. ഹാ! എന്റെ മനോഗുണമുള്ള പിതാവേ! നിന്റെ സ്നേഹത്തെ ഞാൻ കണ്ടാറെയും അതിനേക്കാൾ മണ്ണും പുഴുവും ഞാൻ വലുതായി സ്നേഹിച്ചു. ഹാ! മനോഗുണമേ! നന്ദിയില്ലാത്ത മകനായ എന്നെ അന്വേഷിച്ച് ഉച്ചയിലും, പാതിരാവിലും, മഞ്ഞിലും, പനിയിലും, വെയിലിലും, കാട്ടിലും, മേട്ടിലും, കരയിലും, കടലിലും, ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു നടന്ന് എന്നെ തേടിയ രക്ഷിതാവിന്റെ തൃക്കാലുകളെ...... (ആദ്ധ്യാത്മികകൃതികൾ. പേജ് 27.)

എന്നുടെ ഹൃദയമേ സ്മരിക്കുനിന്റെ കൃതി
നന്ദിഹീനത യെത്രയെന്നതു മോർത്തിടുക.

(ആത്മാനുതാപം II 63 – 64).

മന്ദമായ് നടന്നയ്യോ പിന്നെയും മഹാപാപി
നന്ദിഹീനത്താൽ പാപക്കനത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

(ആത്മാനുതാപം II 289 – 290).

എന്നിതൊക്കെയും ദാസൻ പാർക്കുന്ന നേരത്തിങ്കൽ
നന്ദിഹീനനെന്നാലും ചേതസിതണുക്കുന്നു.

(ആത്മാനുതാപം V 171–172)

അയ്യയ്യോ!ഇതൊക്കെയും മമരക്ഷാർത്ഥം തന്നെ.
അയ്യയ്യോ സഹിക്കുന്നു!പാപനാശത്തെ ചെയ്‌വാൻ

പാപിയാ മടിയനോ നന്ദിഹീനനുമായി
പാപത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു, മേദുഃഖം മഹാദുഃഖം
നാഥനെ നോക്കീടണം പോക്കണം മമപാപം
നീതിയെ നോക്കുന്നെങ്കിൽ ശിക്ഷിപ്പാൻ യുക്തം ദൃഢം.

(ആത്മാനുതാപം VII 59 – 64)

നിൻ തിരുവടിയുടെ ദാസൻ ഞാൻ മുന്നം ദൃഢം
നന്ദി ഹീനത ചെയ്തു മന്നിലെ നിർമ്മോഹത്താൽ

(ആത്മാനുതാപം VII 167– 168)

പാപബോധവും, സ്വന്തം കൃതഘ്നതയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയും അനുതാപത്തിലേയ്ക്കും ദൈവാശ്രയ ബോധത്തിലേയ്ക്കുമാണ് ചാവറയച്ചനെ നയിക്കുന്നതു്.

നിന്നുടെ ദുഃഖത്തിനും പുത്രസങ്കടത്തിനും
എന്നുടെ പാപം തന്നെ കാരണ മെന്നാകിലും
കാരുണ്യം ലഭിപ്പാനുമിതല്ലാതെനിക്കില്ല
കരുണ നൽകീടണം ശരണം നീയേ നാഥേ
നാഥനേ പരാപരാ പാപിയാ മടിയനെ
നീതി പോൽ ഭേദിക്കുകിൽ ഞാനെന്തുത്തരിക്കുന്നു
നിൻ തിരുവാക്യത്താലെ ചൊന്നതു നിനയ്ക്കുമ്പോൾ
എൻെറ മനമുറയ്ക്കുന്നു രക്ഷാർത്ഥം സുനിശ്ചയം!

(ആത്മാനുതാപം VII 209 –217)

ശരണം നീയേ നാഥാ, മരണമടുത്തുനിൻ
സ്മരണയിതല്ലാതെ ശരണം മറ്റൊന്നില്ല.
പൊയ് പോയോരജത്തിനെ തേടുവാൻ നീവന്നെന്നും
കെല്പുകേടുള്ളോർക്കെല്ലാം വൈദ്യനും നീയേസ്വാമി
നിന്നുടെ പക്കൽ ചേർന്ന പാപികൾ സകലർക്കും
നിന്നുടെ ദയവിനെ ലഭിച്ചെന്നതും നൂനം!

(ആത്മാനുതാപം VII 356– 361)

പരിശുദ്ധ കന്യക മറിയത്തിൻെറയും ഒരു കാലത്തു് വലിയ പാപികളായിരുന്നെങ്കിലും ദൈവസഹായത്താൽ വിശുദ്ധപദം പ്രാപിച്ചവരായ പുണ്യാത്മാക്കളുടേയും മാദ്ധ്യസ്ഥം പ്രത്യാശയോടെ ചാവറയച്ചൻ അപേക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ആവിലായിലെ ത്രേസ്യാ പുണ്യവതിയോട് സഹായാഭ്യർത്ഥന നടത്തുന്നതായും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

''എന്നാൽ എൻെറ പാപപ്പെരുപ്പത്തിനു തക്ക തേററം എനിക്കില്ലായ്കയാലും എല്ലായ്പ്പോഴും എന്നെ തുണച്ചുവരുന്ന

മറിയമഗ്ദലയിത്തമ്മ, ഈജിപ്തിലെ മറിയം, മർഗ്ഗരീത്ത കൊർത്തോൻ എന്ന അമ്മമാരുടെ തേററവും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളും എനിക്കുള്ളതായി ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചു കൊണ്ട് ഇതാ എന്റെ അപ്പന്റെ പക്കലേയ്ക്ക് ഞാൻ പുറപ്പെടുന്നു.'' (ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികൾ പേജ്. 16.)

''ഹാ! പ്രിയമുള്ള അപ്പാ നീ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്ന ഈ കസേരയുടെ പുറകിൽ അടിയൻ മുട്ടുകുത്തിയിരിക്കയാൽ എനിക്കു വേണ്ടി ആണികളാൽ കിഴിയപ്പെട്ട, വരളാതെ വച്ചിരിക്കുന്ന ഈ തൃപ്പാദങ്ങളെ ഞാൻ പിടിച്ചിരിക്കയാൽ എന്റെ അമ്മ മഗ്ദലേനായോട് നീ കല്പിച്ചപോലെയും അമ്മ ഏ. മറിയത്തിന് പള്ളിവാതിൽ തുറന്ന പോലെയും, മറിയ കൊർത്തോനായോട് കുരിശിൽ നിന്റെ രൂപത്തിൽ വാ തുറന്ന് അരുളിച്ചെയ്തതിൻ വണ്ണവും ഇന്നടിയനോട് അരുളിച്ചെയ്യാതെ, ഈ തൃപ്പാദച്ചുവട്ടിൽ നിന്നടിയൻ വാങ്ങുകയില്ല. പിതാവ് യാക്കോബ് മാലാഖയോട് ചൊല്ലിയതിൻ വണ്ണം ഞാനും ഈ പാദം വിടുകയില്ല. ഹാ! എന്റെ അമ്മമാരേ! നിങ്ങൾ എനിക്കു വേണ്ടി അപേക്ഷിപ്പിൻ. ഹാ! എന്റെ അമ്മ ശ്രു. ഈശോയുടെ ത്രേസ്യായെ നിന്റെ പ്രാർത്ഥന മുറിയിൽ നീ ദർശിച്ച രൂപത്തിൻ മുൻപിൽ നീ പ്രാർത്ഥിച്ചതിനെ ഓർത്ത് എനിക്കായിക്കൊണ്ട് നീയും അപേക്ഷിച്ച് ആ മനോഗുണം തരുവിക്കേണമേ! എത്രയും ശുദ്ധമുള്ള വ്യാകുലമാതാവേ നിന്റെ ഏററിക്കപ്പെട്ട വ്യാകുലത്തിന് കാരണമായ എന്റെ പാപങ്ങൾക്ക് പൊറുതി എനിക്കു വേണ്ടി നീ അപേക്ഷിച്ച് തരുവിക്കണമേ''. (ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികൾ പേജ് 18).

മേ പാപം മഹാപാപം മേ താപം വർദ്ധിക്കുന്നു,
മേ നാഥ ശരണം നീയല്ലാതില്ല മമ

(ആത്മാനുതാപം VI 205 -206)

തന്റെ പാപം നിമിത്തം തന്നോട് ദൈവം നീരസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും പാപങ്ങളെല്ലാം ക്ഷമിക്കുവാൻ അവിടുന്ന് സദാപി സന്നദ്ധനാണെന്ന് ചാവറയച്ചൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. നല്ല ഇടയൻ തന്റെ നഷ്ടപ്പെട്ട ആടിനെ എന്ന വണ്ണം രക്ഷാനാഥനായ യേശു തന്നെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ഉത്തമ ബോധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ദുഷ്ടനായടിയനു പോക്കിടമെവിടത്തിൽ
ഞാൻ കഷ്ടൻ മഹാദുഷ്ടൻ നന്ദി ഹീനനാകിലും
ഞാൻ നിന്റെ കരവൃത്തി, പോക്കിടം നീയേ നാഥാ.
അനന്ത ഗുണനിധേ, എവിടെയിടമുള്ള

നിൻതിരുമുൻപിൽ നിന്ന് ഭയത്താലൊളിപ്പാനായ്
നിന്നെ ഞാൻ മറന്നതു നിശ്ചയമെന്നാകിലും
എന്നെ നീ ഉപേക്ഷിച്ചില്ലെന്നതു് സുനിശ്ചയം.
നിന്നെ ഞാനുപേക്ഷിച്ച പിൻതിരിഞ്ഞതു നേരം
എന്നെ നീ മറക്കാതെ പിൻതുടർന്നെന്റെ പിൻപേ

(ആത്മാനുതാപം VII 239 - 247)

ഈശനായിരിക്കുന്ന നീയെന്തു തേടീടുന്നു
എന്നുടെ സ്നേഹരാജമാം നിന്നെത്തേടുവാനായ്
മന്നിലിങ്ങെഴുന്നള്ളി സ്നേഹത്താൽ വലയുന്നോൻ.

(ആത്മാനുതാപം VII 265 267)

ചാവറയച്ചൻ പാപമോചനത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, തീർച്ചയായും തന്റെ യാചന ദൈവം കാരുണ്യപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പോടെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. സുവിശേഷത്തിൽ യേശു അരുളിചെയ്ത ഉപമയിലെ ധൂർത്തനായ പുത്രനാണ് താനെന്ന് ചാവറയച്ചൻ സ്വയം കരുതുന്നു. നല്ല പിതാവിനെ വേദനിപ്പിച്ച മകനെന്ന നിലയിൽ ആ ധൂർത്തപുത്രന്റെ അനുതാപ ഭാവത്തേയും വികാരതല്ലജങ്ങളേയും സ്വന്തം ആത്മാവിൽ ചാവറയച്ചൻ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ അനുതാപ പൂർണ്ണവും പ്രത്യാശാ ഭരിതവുമായ വികാരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ദൈവത്തിന്റെ കരുണാർദ്രമായ സ്നേഹത്തിലേയ്ക്ക് – ആഴമാർന്ന ദൈവാനുഭൂതിയിലേയ്ക്ക് ആഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

അയ്യയ്യോ മഹാദുഃഖമെന്നുടെ പാപത്താലെ
അയ്യം കൊണ്ടേറിയെന്റെ കണ്ണുകൾ താഴുന്നയ്യോ
മാമക പിതാവു നീ ഭാഗ്യവുമെനിക്കു നീ
മംഗലം നീയെന്നിയേ മറ്റെന്തു ഗുണം നാഥ–
എന്നുടെ സ്നേഹം നീയേ ഭാഗ്യവുമെനിക്കു നീ
നിന്നാലല്ലാതെ ഞാനുമെങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു.
ശ്വാസവുമെനിക്കു നീ, യാവന പാനീയം നീ
ആശ്വാസം നിന്നിലല്ലാതെവിടെയെനിക്കയ്യോ.

(ആത്മാനുതാപം. II 139 – 146)

''ഹാ! എന്റെ പ്രിയമുള്ള അപ്പാ! ഇതു തന്നെ ഞാൻ വിചാരിച്ച് ഭയന്ന് ലജ്ജിച്ച് നിന്റെ തൃപ്പാദത്തിങ്കൽ അണയുവാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. അതെന്തേ, ഈവണ്ണം ഈ പുഴുവായ എന്നെ സ്നേഹിച്ച എന്റെ കർത്താവേ! ....ഹാ! എന്റെ മനോഗുണമുള്ള പിതാവേ നിന്റെ സ്നേഹത്തെ ഞാൻ കണ്ടോറെയും അതിനെക്കായിൽ മണ്ണും പുഴുവും ഞാൻ വലുതായി സ്നേഹിച്ചു.'' (ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികൾ പേജ് 27)

തന്റെ പാപങ്ങളെ പരിഗണിക്കാതെ ദൈവം തന്നിൽ ചൊരിഞ്ഞ നിരവധിയായ അനുഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധമാണു് ദൈവവുമായി ആഴമേറിയ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുവാൻ ചാവറയച്ചനെ സഹായിച്ചതു്. ഇതു് രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കാം. ഒന്നാമതു്, ബാല്യകാലത്തു ദൈവം നല്കിയ അനുഗ്രഹങ്ങൾ. രണ്ടാമതു്, ബാല്യകാലത്തിനുശേഷം വിശേഷവിധിയായി ദൈവം നല്കിയ അനുഗ്രഹങ്ങൾ.

ദൈവം തന്റെ അഗാധമായ അനുഗ്രഹ വായ്പു മൂലമാണു് നരജന്മം തനിക്കു് നല്കിയതെന്നു് ചാവറയച്ചൻ ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ പറയുന്നു.

ആദിനായകനായ സർവ്വേശ്വരൻ
ആദത്തിൽ സുതനായ് ചമച്ചെന്നെയും
ആയതിനെന്തു കാരണം ദൈവമേ
ആദ്യഹീനനാം നിന്റെ ദയതന്നെ.

(ആത്മാനുതാപം । 1 – 4)

പരിപാലനയ്ക്കായി കാവൽ ദൂതനെ ദൈവം നല്കി.

ഊഴിയിൽ നരച്ചുരുന്ന കൃമിപോൽ
ഊഴിയാലെന്നെ സൃഷ്ടിച്ചുവെങ്കിലും
ഊനം കൂടാതെ ഭൂമിയിൽ മേവുവാൻ
ഊന ഹീനമാം കാവലും തന്നല്ലോ.
എന്നുടെ ജനനത്തിന്റെ നാൾ മുതൽ
എന്നെ കാത്തു ഭരിച്ചു സൂക്ഷിപ്പാനും
എന്നേരത്തുമെൻ ചാരത്തു നിന്നീയാൾ
എന്നതിനാലെയന്നു ഞാൻ ജീവിച്ചു,

(ആത്മാനുതാപം । 17 – 24.)

ഉത്തമരായ മാതാപിതാക്കളെ നല്കി ശിശുവായിരുന്ന തന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുവാനും ദൈവം കാരുണ്യമേകി എന്നു കവി വിശ്വസിക്കുന്നു.

വിശ്വാസികളാം കാരണവന്മാരാൽ
വിശ്വാസിയായിയെന്നെയും തീർത്തു നീ
പൈതൽക്കാലത്തിൽ തീററി വളർത്തുവാൻ
അല്ലും കൂടാതെ തന്നു മാതാവിനെ.

(ആത്മാനുതാപം । 43–46.)

മാമോദീസാവഴി ദൈവസുതനായി തന്നെ ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്തതിനെക്കുറിച്ചും ചാവറയച്ചൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ നിന്നുടെ പുത്രനായ്
വാനത്തിൽ മോക്ഷാനന്ദവും തന്നല്ലോ.

(ആത്മാനുതാപം I, 41–43)

ശൈശവ കാലത്ത് ദൈവം പ്രത്യേക വിധത്തിൽ പരിപാലന നൽകി രക്ഷിച്ചതിനെക്കുറിച്ചും വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ ആനുഷംഗികമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

കാരുണ്യൻ നിന്റെ കരുണ ഹേതുവാൽ
കാരണ പാപതോയമാം സ്നാനത്താൽ
കാരുണ്യാശയം ശേഷം ഗുണങ്ങളും
കാലേയം പോക്കി നൽകിയതു കാലം.

(ആത്മാനുതാപം. I 33 – 36)

പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവിനു് തന്നെ അടിമയായി സ്വമാതാവു് വെച്ചൂച്ചിറപള്ളിയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതിനെയും ചാവറയച്ചൻ അനുസ്മരിക്കുന്നു.

കരുണാനാഥൻ പരൻ കരുതിയടിയനെ
പരമനാഥ തന്റെ യടിമയാക്കിമുന്നം.

(ആത്മാനുതാപം II 1 - 2)

മററു ജനപദങ്ങളിൽ ജനിക്കാനോ, അംഗവൈകല്യമുള്ള വ്യക്തിയാകാനോ ഇടയാക്കിയില്ല.

നിന്നെ സൃഷ്ടിച്ച കാല-ദിവസ- നേരമതിൽ
മന്നിലിങ്ങെത്ര പ്രജാസർവ്വേശൻ സൃഷ്ടിച്ചെയ്തു
എന്നുള്ള പ്രജകളിൽ ചിലരജ്ഞാനമതിൽ
നിന്നുളവായിയവരിപ്പോഴുമജ്ഞാനികൾ
മററവർ ശൂദ്രകുലമെന്നതിൽ നിന്നും ചിലർ
മററുള്ള ദുർമ്മതത്തിൽ കാരണക്കാരിൽ നിന്നും
ഭൂമിയിൽ ജനിച്ചവർ ജനിച്ച കുലം തന്നിൽ
ഭേദം കൂടാതെയിന്നും നടന്നുവലയുന്നു'
എന്നെ നീ സർവ്വേശ്വരായന്നതിൽ നിന്നു നീക്കി
നിന്നെ സ്നേഹിച്ചീടുന്ന ജനത്തിലെന്നെച്ചേർത്തു
ആയതിനെന്തുമൂലം നിന്നുടെ ദയ തന്നെ
ഞാനതിനെന്തു കൃതോത്തരത്തെയണയ്ക്കേണ്ടു!
എന്നു തന്നെയുമല്ല, മന്നിലുണ്ടാകും ജനം
എന്നതിൽ ചില ജനം കാലിനും കൈക്കുംകേടും
കണ്ണില്ലാ ചിലർക്കേയോ ചിലർക്ക കേൾവിഹീനം
കണ്ണുവും നാവും കൊണ്ടു് ഫലമില്ലാതെ ചിലർ

(ആത്മാനുതാപം II 64 - 80)

തന്നെ തീരെ ദരിദ്രനോ അധികം ധനവാനോ ആക്കാതെ ദൈവം പരിപാലിച്ചുവെന്നതിൽ ചാവറയച്ചൻ സംതൃപ്തനാണ്

എന്നെ നീ കുറച്ചില്ല പൊക്കിയില്ലിഹലോകെ
എന്നതിനാലല്ലയോയീവണ്ണം ചരിക്കുന്നു.

(ആത്മാനുതാപം || 95 – 96)

തന്നോടുള്ള സ്നേഹവും ദയവും കൊണ്ടുമാത്രമാണ് ദാനങ്ങൾ ദൈവം നിർലോപമായി നൽകിയതെന്ന് ചാവറയച്ചൻ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

എന്നിതു സർവ്വേശ്വരാ നിൻ കരുണയിൻ കടൽ
അന്തംകൂടാതെ ചിന്തിയെന്റെമേൽ ശുഭാശുഭം
എന്നതിനെന്തു മൂലമെന്നഹമോർക്കുന്നേരം
നന്ദിഹീനനായിട്ടുമെന്റെ മേലുള്ള സ്നേഹം

(ആത്മാനുതാപം || 57 – 60)

ആയതിനെന്തു മൂലം നിന്നുടെ ദയ തന്നെ
ഞാനതിനെന്തു കൃതോത്തരത്തെയണയ്ക്കേണ്ടു !

(ആത്മാനുതാപം || 75 – 76)

ഇവയെല്ലാം ഓർക്കുമ്പോൾ നന്ദിയാലും സ്നേഹത്താലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം ജ്വലിക്കുന്നു.

ഇച്ചെയ്ത ഗുണമഹത്വമോർക്കുമ്പോൾ
ഇതിനെങ്ങു കൈമാറെന്തു നാഥാ !

(ആത്മാനുതാപം | 37 – 38)

തെറ്റുകൾ ചെയ്തിട്ടും (5 വയസ്സു മുതൽ 10 വയസ്സുവരെ) ദൈവം കൂടുതൽ നന്മകൾ വർഷിക്കുന്നു. ശിക്ഷിക്കുന്നില്ല. ഇവ ഓർക്കുമ്പോൾ ചാവറയച്ചന്റെ ഹൃദയം കൃതജ്ഞതാ നിർഭരമാകുന്നു. ദൈവത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ച നന്മകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ ഇവയാണ്.

വൈദിക ജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള വിളിയെക്കുറിച്ച് ആത്മകഥാംശികമായി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

ഇങ്ങനെ ദശവത്സരം ചെന്നപ്പോൾ
അങ്ങെന്നെന്നെ വിളിച്ചു മഹാദയാൽ

(ആത്മാനുതാപം | 113 – 114)

യൗസേപ്പ് പിതാവിന്റെ പള്ളിമേടയിൽ വികാരിയോടൊത്തു ജീവിക്കാൻ ഇടയാക്കിയെന്നതു് ഒരു സവിശേഷ ദാനമായി ചാവറയച്ചൻ കാണുന്നു.

നിന്നുടെ ദയാധിക്യത്താലെന്നെ
നിൻ പുത്രന്റെ കൈത്താതനാം മാർജൂസെ
തന്റെ നാമധേയത്തിന്റെ കോവിലാം
എന്റെ മേയ്‌വിൻ സ്ഥലത്തിങ്കൽ ചേർത്തു നീ.

(ആത്മാനുതാപം I 131 – 134)

നാടാകെ പടർന്നു പിടിച്ച വസന്തയിൽ നിന്ന് ചാവറയച്ചനെ ദൈവം പരിരക്ഷിച്ച എന്നതും അദ്ദേഹം എടുത്തുകാട്ടുന്നു.

അക്കാലം കേരംവിരുണ്ടായ് ദിക്കുകളൊക്കെയിലും
മുഖ്യനായ് പുറപ്പെട്ട പുത്തനായ് ''വസന്തയും.''
നാട്ടുകളും നഗരവും വീഥികളും തെരുവുകളും
വീടുകളൊക്കെയതിൽ രോദനമല്ലാതില്ല.
ദേവാലയത്തിൽ കൂട്ടന്നേരവും മൃത്യുകോലങ്ങൾ
ആബാലവൃദ്ധത്തോടെ കരച്ചിൽ നിലവിളി
അക്കാലം സർവ്വേശ്വരൻ മേവിധി കല്പിച്ചെങ്കിൽ
ദുഃഖാബ്ധേ വീണു താണു കിടക്കു മർത്ത്യം വിനാ
സർവ്വേശൻ നീതീശ്വരൻ സർവ്വദയവിൻ നാഥൻ
സർവ്വത്തിൽ നിന്നും കാത്തുരക്ഷിച്ചു മമജീവൻ
സർവ്വന്യായത്താലപ്പോൾ ശിക്ഷിപ്പാൻ നീതി തന്നെ
സർവ്വകാരുണ്യത്തോടെ കാത്തല്ലോ മേദൈവമേ!.

(ആത്മാനുതാപം II 35–46)

സന്യാസ സഭയിൽ അംഗമായിരിക്കാൻ ചാവറയച്ചനു ദൈവം അനുഗ്രഹം നൽകിയതും ആത്മാനുതാപത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

പിഴച്ചെങ്കിലുമെന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല നീയേ
ഇത്ര നിന്ദിതനായ അടിയൻ നിന്റെ തിരു
ച്ചിത്ര കൗതുകമായ കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്നിടുവാൻ
ഇന്നെനിക്കിടയാക്കിയെന്നതാലടിയനെ
നിന്ദിതനായി തള്ളിയുപേക്ഷിച്ചില്ല ദ്രുതം

(ആത്മാനുതാപം VII 243–259)

വൈദികനാകുവാനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. സന്യാസ സഭയുടെ പ്രഥമ പ്രിയോരാകുവാനും ദൈവം ഇടയാക്കി.

(ആദ്ധ്യാത്മികകൃതികൾ പേജ് 13.)

ഭൗതിക ചിന്താഗതികളുമായി നടന്നപ്പോഴും പാപത്തിന്റെ വഴികളിൽ സഞ്ചരിച്ചപ്പോഴും ദൈവം ചാവറയച്ചന്റെ പിന്നാലെ ചെന്നു.

മന്നിലെ നിർമ്മോഹത്തെയാശിച്ചു ചരിക്കുമ്പോൾ
എന്നുടെ പിന്നാലെ നീ നടന്നു മഹാദയാൽ
നന്ദിയെ കാട്ടി എന്നെ വിളിച്ചു കരുണയാൽ
പാപി ഞാൻ ദുർഭാഗ്യത്താൽ ശ്രോത്രത്തെ –
പൊത്തിക്കൊണ്ട്
പാപപന്ഥാവിൽ നടന്നില്ലയോ ,മഹാ ദുഃഖം
പാതകനായി അരണ്യപാതയിൽ നടന്നപ്പോൾ
താതനെപ്പോലെ മമ പിന്നാലെ നടന്നു നീ

(ആത്മാനുതാപം VII 337—343)

മേല്പറഞ്ഞ ദൈവീകാനുഗ്രഹങ്ങൾ, ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യവും സ്നേഹവും ആഴത്തിൽ അനുഭവിച്ചറിയാൻ ഇടയാക്കി. ദൈവസ്നേഹം അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രോജ്ജ്വലിച്ചു നിന്നു. ദിവ്യനാഥനെ കാണുവാനുള്ള ഉൽക്കടമായ അഭിലാഷം അദ്ദേഹത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നു.

ഒരാൾ മറ്റൊരാളോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ വളരുമ്പോൾ ആ സ്നേഹപാത്രത്തെ ദർശിക്കുവാനും അയാളോടുകൂടി ആയിരിക്കുവാനും ആ സ്നേഹപാത്രവുമായി ഒന്നായിച്ചേരുവാനുമുള്ള അഭിലാഷം സ്നേഹിക്കുന്ന ആളിനുണ്ടാകുമെന്നതു് സ്വാഭാവികമാണ്. ചാവറയച്ചനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അദ്ദേഹം ഒരു വശത്തുകൂടി തന്റെ പാപങ്ങളെയും നന്ദികേടിനെയും അയോഗ്യതയെയും ദർശിക്കുന്നു. അതേ സമയം മറ്റൊരു വശത്തുകൂടി ദൈവത്തിന്റെ അവസാനമില്ലാത്ത സ്നേഹത്തെയും തന്റെ നേർക്കുള്ള ഔദാര്യ ഭാവത്തെയും ദർശിക്കുന്നു. ഹൃദയം ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹത്താൽ നിർഭരമാകുന്നു. ഈ സ്നേഹം സംശയമെന്യേ ദിവ്യനാഥനായ യേശുവിനെ കാണാനും ആ ദൈവികാനുഭൂതിയിൽ ആമഗ്നനാകാനും അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിക്കുന്നു.

ആത്മാനുതാപം മൂന്നാമദ്ധ്യായത്തിലെ 'കാണാകേണം' എന്ന പ്രാർത്ഥന ഹൃദയനാഥനായ യേശുവിനെ ദർശിക്കുവാനുള്ള [illegible]പ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ഉൽക്കടാഭിലാഷത്തിന്റെ പ്രകാശിത ഭാവമാണ്.

ദൈവപുത്രനായ യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ രംഗവും എടുത്തു കാണിച്ചു കൊണ്ടു് ആനന്ദ നിർവൃതിയടയുവാനുള്ള അഭിലാഷം ഹൃദ്യവും മനോഹരവുമായ ശൈലിയിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു.

കാരുണ്യനാഥനാം ദൈവകുമാരന്റെ
താരുണ്യ ശോഭയെ കാണാകേണം,
മിത്രനെ മന്ദിപ്പിച്ചീടുന്ന ദീപ്തിയെ
ഗാത്രെ മറച്ചതും കാണാകേണം
ഉന്നതനാം ദൈവം കന്നിമറിയത്തിൽ
വന്നുപിറന്നതും കാണാകേണം.

(ആത്മാനുതാപം III 1 – 2, 7 – 10)

ധ്യാനത്തിൽ ഇതെല്ലാം ദർശിച്ചു അദ്ദേഹം ആത്മനിർവൃതി പ്രാപിച്ചിരിക്കണം.

ആത്മാനുതാപം മുഴുവനും തന്നെ യേശുവിന്റെ ജീവിതരംഗങ്ങളുടെ ധ്യാനം വഴിയായുള്ള ഒരു ആത്മീയ ദർശനമാണെന്നു പറയാം. ചാവറയച്ചൻ ദൈവത്തെ അനുഭവിച്ചറിയുകയും ദൈവത്തിൽ ആനന്ദം കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. അതു കൊണ്ടാണു് ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തെ ദൈവിക മനുഷ്യനായി ദർശിച്ചതു്. പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയും, പോരായ്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള അനുതാപവും ദൈവത്തോടു കൂടുതൽ അടുക്കുവാനുള്ള കാരണമായി ഭവിച്ചു. നിരാശയിലേക്കു് ജീവിതം തള്ളി നീക്കുവാനല്ല. പ്രത്യുത, ദൈവത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ പ്രത്യാശ വയ്ക്കുവാനും സ്നേഹവും കാരുണ്യവും അതിന്റെ പൂർണ്ണിമയിൽ ആസ്വദിച്ചു് നിർവൃതി കൊള്ളാനുമാണു് അനുതാപ നിർഭരമായ ചിന്തകൾ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചതു്. ദൈവിക കരുണയിന്മേലുള്ള പ്രത്യാശ ദൈവത്തെ ആഴമായി സ്നേഹിക്കുവാനും, ആത്മാവിൽ ദർശിക്കുവാനും ദൈവത്തിൽ ഒന്നായിച്ചേർന്നു് ആനന്ദം അനുഭവിക്കാനും ചാവറയച്ചനെ പ്രാപ്തനാക്കി.

പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതത്തിനു് ഉദാത്ത മാതൃകയായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ. ദൈവൈക്യത്തിനു് അപരിത്യാജ്യമായ ഉപാധിയാണു് പ്രാർത്ഥന എന്നു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ചാവറയച്ചന്റെ സമകാലികനായിരുന്ന ബ. ലൂയിസച്ചൻ (മഞ്ഞുമ്മേൽ) അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു് ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. ''വൈകിട്ടത്തെ ധ്യാനം ഒരുമണിക്കൂർ ആയിരുന്നല്ലോ. ആ സമയം മുഴുവൻ സദാ കണ്ണുനീർ ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടു മുട്ടിന്മേൽത്തന്നെ പരവശനായി നിന്നിരുന്നു' അനുവാദത്തിനായി ചെല്ലുന്നവർ അദ്ദേഹ

അതിന്റെ സ്കാപ്പുലാര മുത്തിക്കൊണ്ടു പോവുക പതിവായിരുന്നു. മണി ആകുമ്പോൾ സമീപം നില്ക്കുന്നവർ വിളിച്ചറിയിക്കും. അപ്പോൾ പാരവശ്യം തീർന്നു ജപം ചൊല്ലി അവസാനിപ്പിക്കും. കണ്ണുനീർ ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടാണ് പ്രാർത്ഥനാലയത്തിൽ നിന്നു സ്വന്തം മുറിയിലേക്ക് പോയിരുന്നത്.''

ദൈവതിരുമനസ്സനുസരിച്ച് നാം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ഓരോന്നും പ്രാർത്ഥനയാണെന്നുള്ള ഉറച്ച വിശ്വാസം ചാവറയച്ചനുണ്ടായിരുന്നു. നിദ്രയും, ഭക്ഷണവും, ജോലികളും പരിശുദ്ധമായ നിയോഗത്തോടെ നിറവേററണം. ദൈവപുത്രന്റെ തിരുമനസ്സിനോടൊന്നാക്കിച്ചേർത്ത് നാം അവയെ കാഴ്ചവച്ചാൽ അത് അനന്തമായ പ്രതിഫലം നേടുവാനുതകുന്ന പ്രാർത്ഥനയായിത്തീരും.

എന്നതിനാൽ നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതൊക്കെയും
നല്ലൊരുലാക്കു കുറിച്ചീടുകിൽ
തീനും കുടി നിദ്രയാദിയായുള്ളൊരു
ദേഹയിളക്കങ്ങളൊക്കെ പുണ്യം
എന്നിവയൊക്കെയും നമ്മുടെ നാഥന്റെ
പുണ്യചലനത്തോടൊന്നിപ്പിക്ക
എന്നതിനാലുള്ള പുണ്യമഹത്വത്തെ
ചൊല്ലിലടക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാ.

(മരണവീട്ടിൽപാടുന്നപാന 1081_1088)

ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ അവസാന ഭാഗത്ത് പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തോടുള്ള കടശിയപേക്ഷ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതത്തിന്റെ അന്യൂനമായ സ്ഫുലിംഗങ്ങൾ ഒളിചിതറുന്നത് അവിടെ ദർശിക്കുവാൻ കഴിയും. ആത്മാനുതാപം രചിച്ച എനിക്ക് ദൈവപുത്രന്റെ കാരുണ്യം പരിശുദ്ധ അമ്മ വഴിയായി ലഭിക്കുവാൻ ചാവറയച്ചൻ യാചിക്കുന്നു.

പാപിയെന്റെ കരമിതിനെയെഴുതിയെന്നതാകയാൽ
പാപശുദ്ധി നൽകി നിന്റെ സന്നിധിയണഞ്ഞിനി
നിന്റെ സ്നേഹപുത്രൻ മുൻപിലഞ്ജലീയണയ്ക്കുവാൻ
നിന്റെ കരുണയിന്നെനിക്കു തരണമെന്റെയമ്മയെ.

(ആത്മ. കടശിയപേക്ഷ 5 - 8)

ദിവ്യകാരുണ്യ ഭക്തനായ ചാവറയച്ചൻ ജീവിതത്തിൽ ഏറിയഭാഗംസമയവുംദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽപ്രാർത്ഥനാനിരതനായി ചെലവഴിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

സമകാലികനായിരുന്ന ബ. ലൂയിസച്ചൻ ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു. "പള്ളികളിൽ വല്ല ആഘോഷത്തിനും ചെന്നാൽ പ്രിയോരച്ചനെ ഒന്നുകിൽ സക്രാരിയുടെ മുമ്പാകെ അല്ലെങ്കിൽ സിമിത്തേരിയിൽ കണ്ടെത്താമെന്നത് ഒരു പഴമൊഴിപോലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു." കറകളഞ്ഞ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം പ്രാർത്ഥനയെന്ന പാറക്കെട്ടിലായിരിക്കണം പണിയേണ്ടത് എന്ന് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ വിശ്വസിച്ചു.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ദൈവികബന്ധത്തിന്റെ സവിശേഷ സ്വഭാവം.

ദൈവവുമായുള്ള ചാവറയച്ചന്റെ സ്നേഹബന്ധത്തിന് – ഈശ്വരാനുഭൂതിക്ക് – സവിശേഷതയുണ്ട്. ഇത് ഒരു പിതൃ – പുത്ര ബന്ധമാണ്. സ്നേഹിതന്മാർ തമ്മിലുള്ള മൈത്രിയോ, കമിതാക്കൾ തമ്മിലുള്ള അനുരാഗമോ, യജമാന – ദാസ ബന്ധമോ ആയി ഇതിനെ പരിഗണിക്കാനാവില്ല. പിതാവിനോട് പുത്രനുള്ള ഗാഢമായ സ്നേഹബന്ധമായിരുന്നു ചാവറയച്ചന് ദൈവത്തോടുണ്ടായിരുന്നത്. തീർച്ചയായും, ദൈവം പിതാവും നാമെല്ലാം അവിടുത്തെ തനയരുമാണ്. എന്നാൽ ആ പിതൃ പുത്ര ബന്ധം നിർമ്മലവും അമൂർത്തവുമായ ഒരു തലത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നതാകാം. എന്നാൽ ചാവറയച്ചനെ സംബന്ധിച്ചിത്തോളം ഈ പിതൃ പുത്ര ബന്ധം ഹൃദ്യമായ ഒരു അനുഭൂതികൂടിയാണ്. സ്വാഭാവികവും, സ്നേഹാർദ്രവുമായ വാക്കുപയോഗിച്ചും – 'അപ്പാ' എന്ന സംബോധന ഉപയോഗിച്ച് – ആണ് ചാവറയച്ചൻ തന്റെ വക്തവ്യം സമാരംഭിക്കുന്നതു തന്നെ. പരി. ത്രിത്വത്തിന്റെ ഒന്നാം ആളായ പിതാവായ ദൈവത്തെ മാത്രമല്ല രണ്ടാമാളായ യേശു ക്രിസ്തുവിനേയും അപ്പാ എന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പ്രത്യേകത ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികളിലാണ് കാണുന്നത്. (ആത്മാനുതാപം സാഹിത്യ കൃതിയും ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഭാഗവുമാണ്.) 'അപ്പാ' എന്നുള്ള മാധുര്യമാർന്ന സംബുദ്ധി ദൈവവുമായുള്ള ഗാഢമായ ഐക്യത്തിന്റെ ബഹിർ സ്ഫുരണമാണ്.

മാമക പിതാവു നീ ഭാഗ്യവുമെനിക്കു നീ
മംഗലം നീയെന്നിയേ മറെറന്തു ഗുണം നാഥാ

(ആത്മാനുതാപം. II 141–142.)

ഇവിടെ ആത്മാനുതാപത്തിൽ പിതാവ് എന്നാണ് സംബോധന ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ ധ്യാന സല്ലാപത്തിൽ ആ പദം അപ്പാ എന്നതാണ്. പിതാവ് എന്നതിനേക്കാൾ മധുരവും ഹൃദ്യവുമായ പദമാണ് അപ്പാ എന്നുള്ളത്. യേശു പിതാവിനെ ആബാ

എന്നു വിളിക്കുന്നതു തന്നെ ഉദാത്തമായ ഉദാഹരണം. വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ദൈവാനുഭവം, 'പിതൃപുത്രസ്നേഹം' എന്ന സവിശേഷമായ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെയാണു് കാണേണ്ടതു്.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ദൈവാനുഭവത്തിന്റെയും ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെയും കവിഞ്ഞൊഴുകൽ — പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരാൾ ദൈവസ്നേഹവും ദൈവീകാനുഭവങ്ങൾകൊണ്ടു് നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നവനെങ്കിൽ അവനു്, നിസംഗം, ഉദാസീനനുമായി നിലകൊള്ളുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. തന്റെ ദൈവാനുഭവം ഇതര മനുഷ്യരുമായി പങ്കുവെയ്ക്കുവാനും, തനിക്കുള്ള ആനന്ദവും സഹജീവികൾക്കും ഉണ്ടാകുവാനും അവൻ പരിശ്രമിക്കും. അതാണു് യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതന്റെ സ്വഭാവം. ഈ കാര്യം വളച്ചുകെട്ടുകൂടാതെ സുവിശേഷകനായ യോഹന്നാൻ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു് ''ആദിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതും ഞങ്ങൾ കേട്ടതും ഞങ്ങൾ കണ്ണുകളാൽ ദർശിച്ചതും കൈകൊണ്ടു സ്പർശിച്ചതുമായ ജീവന്റെ വചനത്തെക്കുറിച്ചാണു് ഞങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു്. ജീവൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾ അതുകണ്ടു. അതിനെപ്പററി ഞങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പിതാവിനോടുകൂടി ആയിരിക്കുന്നതും ഞങ്ങൾക്കു് വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതുമായ നിത്യ ജീവനെക്കുറിച്ചു് ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടു് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.'' (1. യോഹ. 1. 1 — 2) വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതം ഈ സത്യം ആദ്യാവസാനം ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണു്. അന്തർനേത്രങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം ദൈവത്തെ ദർശിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹൗദാര്യങ്ങൾ ആവോളം ആസ്വദിച്ചു. അതോടൊപ്പം പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചും, അതുമൂലം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുണ്ടാകുന്ന കൊടിയ ശിക്ഷകളെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ദൈവപിതാവിന്റെ സ്നേഹമക്കളായ സകല മനുഷ്യർക്കും നന്മ ചെയ്യുവാനും പിതാവിന്റെ സ്നേഹവലയത്തിലേയ്ക്കു് അവരെ ആനയിക്കുവാനും ഉൽക്കടമായ ദാഹമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരന്തരമായ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയെല്ലാം പ്രഭവകേന്ദ്രം അതായിരുന്നു. ആത്മവിശുദ്ധിയും സഹജാതരുടെ ആത്മരക്ഷയും ആയിരുന്നു സി. എം. ഐ., സി. എം. സി. സഭകളുടെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്ന ലക്ഷ്യം. കേരളത്തിൽ സന്യാസാശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം തന്റെ മരണ പത്രത്തിൽ അഭിലാഷം രേഖപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ടു്. (കൃതികൾ IV p. 100 – 101.) ആത്മാനുതാപത്തിൽ തന്റെ മാതൃഭൂമിയായ കേരളം ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശത്താൽ നിറയണം എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടു്.

കേസരി രാജൻ നീ നിന്നുടെ സുമതം
കേരളമൊക്കെയും കാണാകേണം.

(ആത്മാനുതാപം. III അനുബന്ധം. 25 – 26)

യേശുവിന്റെ അഭിമതം എങ്ങും നിറയുവാൻ അന്ധതമസ്സ് തിങ്ങി നിറഞ്ഞ ലോകത്തെ യേശുവിന്റെ സന്ദേശത്താൽ നന്മയിൽ നിർഭരമായ ഒന്നാക്കി പരിവർത്തനം ചെയ്യിക്കുവാൻ അപ്പസ്തോല ചൈതന്യത്താൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചിരുന്ന വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ദൈവരാജ്യം സഹജാതരായ എല്ലാ മനുഷ്യരിലും എത്തിക്കുവാൻ തന്നാലാവുന്ന എല്ലാ വിധത്തിലും ചാവറയച്ചൻ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുവെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ ചില സവിശേഷ ഘടകങ്ങൾ

1. മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത

ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ അപരിത്യാജ്യമായ ഘടകമാണ് യേശുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യം. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പാപവും അതിന്റെ ഫലമായി ദൈവപുത്രന്റെ അവതാരവും പാപവിമോചനവും അടിസ്ഥാന പ്രമാണമാക്കിയുള്ള ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികത എന്നാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികളാകട്ടെ, സാഹിത്യ കൃതികളാകട്ടെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന പ്രധാന പ്രമേയങ്ങളിലൊന്ന് പാപമാണ്. മനുഷ്യ വർഗ്ഗത്തിന്റെ പൊതുവായ പാപങ്ങളും തന്റെ വൈയക്തിക പാപങ്ങളും ഇതിൽ ചാവറയച്ചൻ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നു. ഈ പാപങ്ങളെയെല്ലാം നിർമ്മൂലമാക്കി മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു ശാന്തിയും രക്ഷയും പകരുവാൻ ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്തിനും ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിഹാരബലിയ്ക്കും സാധിക്കും എന്ന ഉറപ്പുള്ള വിശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. പാപം കൊണ്ട് നഷ്ടപ്പെട്ട ദൈവമനുഷ്യ ബന്ധത്തെ മനുഷ്യാവതാരം കൊണ്ട് പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്ന പരിത്രാണന രഹസ്യം ചാവറയച്ചന്റെ രചനകളുടേയും ധ്യാനത്തിന്റേയും സമൃക്കായ വിഷയങ്ങളായിരുന്നു.

2. ആരാധനക്രമ കേന്ദ്രീകൃതമായ ആദ്ധ്യാത്മികത

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം ആരാധനക്രമത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ദിവ്യകാരുണ്യ ഭക്തി

ൽ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചിരുന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം, തീക്ഷ്ണത, ഭക്തി എന്നിവയൊക്കെ ഏറ്റവും അധികമായിരുന്നു. എത്രയധികം സമയമാണ് ദിവ്യകാരുണ്യ സന്നിധിയിൽ ആത്മനാഥനുമായി സല്ലപിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഓരോ ദിവസവും വിനിയോഗിച്ചിരുന്നതു് എന്നെല്ലാം ചാവറയച്ചന്റെ സമകാലികർ എഴുതിയിട്ടുള്ള കത്തുകളിൽ നിന്നും ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പുകളിൽ നിന്നും വ്യക്തമാണ്.

''ദിവ്യകാരുണ്യത്തോടുള്ള ഭക്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ സദാ പ്രോജ്ജ്വലിച്ചു നിന്നു. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തി, ശ്രദ്ധ, ആദരവ്, വിശ്വാസം എന്നിവയൊക്കെ അതിൽ സംബന്ധിച്ചവർക്കെല്ലാം അനുഭവ വേദ്യമായിരുന്നു. നിയമമനുസരിച്ചുള്ള ദിവ്യകാരുണ്യ സന്ദർശനത്തിനു പുറമേ ദിവസേന പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ മുൻപിൽ ദീർഘനേരം മുട്ടുകുത്തി നിന്ന് അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു.'' (ഫാ. കുരിയാക്കോസ് ഏലിയാസ് പോരൂക്കര)

ബാല്യകാലത്തു തന്നെ ദിവ്യകാരുണ്യത്തോട് ചാവറയച്ചന് അകമഴിഞ്ഞ ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അൾത്താരയുടെ ഒരരികിൽ നിന്ന്, കർബ്ബാനപ്പുസ്തകം (തക്സാ) എടുത്തു മാററാൻ കൂടി കഴിവില്ലാതിരുന്ന ഇളം പ്രായത്തിൽപ്പോലും, ദിവസേന ചാവറയച്ചൻ ദിവ്യബലിയിൽ സഹായിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യകാരുണ്യ ഭക്തിയെക്കുറിച്ച് ജീവചരിത്രകാരൻ ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു.

''അമൂല്യമായ ദിവ്യകാരുണ്യ ഭക്തി ചാവറയച്ചനിൽ കുട്ടിക്കാലം മുതൽക്കേ പ്രകടമായിരുന്നു. സഭാനിയമം അനുവദിക്കുന്നതനുസരിച്ചും കഴിയുന്നിടത്തോളം ദിവസങ്ങളിൽ ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണത്തിന് അദ്ദേഹം ജാഗ്രത പുലർത്തിയിരുന്നു...... സഹപാഠികൾക്ക് അത്ഭുതാദരവ് ജനിപ്പിക്കുന്നവിധത്തിൽ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തി സെമിനാരിജീവിതകാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിൽ പുഷ്കലമായിരുന്നു. അവിടെ ദിവ്യകാരുണ്യ ഭക്തിയുടെ ഒരു പ്രേക്ഷിതനായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ'' (ഫാ.വലേറിയൻ സി. എം. ഐ.)

നാല്പതുമണി ആരാധനയ്ക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചതു്, പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ തിരുനാൾ കഴിഞ്ഞുള്ള ആഴ്ചയിലേയ്ക്ക് പ്രത്യേകം ആരാധനനമസ്കാരം ക്രമീകരിച്ചതു് എന്നിവ ചാവറയച്ചന്റെ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തിയ്ക്ക് എടുത്തു കാട്ടാവുന്ന അടയാളങ്ങളാണ്.

സീറോമലബാർ സഭയുടെ ആരാധനക്രമത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനായി ചാവറയച്ചൻ ചെയ്ത പരിഷ്കാരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ആരാധനക്രമമെന്ന കേന്ദ്രബിന്ദുവിനോട് എത്രയോ ബന്ധപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നുവെന്ന് കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്.

3. പ്രേഷിത നിബദ്ധമായ ആദ്ധ്യാത്മികത.

ഒരു യഥാർത്ഥ അപ്പസ്തോലന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയായിരുന്നു വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചനുണ്ടായിരുന്നത്. ചുരുക്കി പറഞ്ഞാൽ നാഥനായ യേശുവിന്റെ ആധ്യാത്മികതയുടെ യഥാർത്ഥ പ്രതിച്ഛായയാണ്— ദൈവത്തോടും മനുഷ്യരോടും ഒരേസമയം ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികതയാണ്— ചാവറയച്ചനുണ്ടായിരുന്നത്. ക്രിസ്തു പ്രാർത്ഥനവഴിയായി തന്റെ പിതാവുമായി എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നുവോ അതുപോലെതന്നെ ചാവറയച്ചൻ തീക്ഷ്ണമായ പ്രാർത്ഥനവഴിയായി യേശുനാഥനുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ ജീവിതത്തിൽ ഏറിയസമയവും സ്നേഹനാഥനുമായി സല്ലപിക്കുവാനും അവിടുത്തെ ശ്രവിക്കുവാനുമായി ചാവറയച്ചൻ ദിവ്യകാരുണ്യ സന്നിധിയിൽ ധ്യാനനിർലീനനായി നിലകൊണ്ടിരുന്നു. യേശു, പിതാവിന്റെ ഇംഗിതം നിറവേററിക്കൊണ്ട്, ദൈവമഹത്വത്തിനും മനുഷ്യരുടെ പരിത്രാണനത്തിനുമായി അക്ഷീണയത്നം ചെയ്ത്, പാലസ്തീനായിലുടനീളം നടന്നു. അതേ ഗുരുവിന്റെ പാദങ്ങൾ പിഞ്ചെല്ലുകയായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ. അദ്ദേഹം ദൈവീക മഹിമാവിനും സഹജാതരുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കുംവേണ്ടി ആയുസ്സുമുഴുവൻ ചെലവഴിച്ചു. പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനങ്ങളും സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ദൈവവും മനുഷ്യരുമായി സർവ്വാത്മനാ ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടും ഉള്ള ഒരു ആധ്യാത്മികതയായിരുന്നു ചാവറയച്ചന്റേത്. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ഏതൊരാൾക്കും അഭികാമ്യമായ ഒരു മാതൃകയാണ് പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതം. സഹജീവികളെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെ എങ്ങനെ ദൈവത്തോട് സ്നേഹസഹവാസം നടത്താമെന്ന് ചാവറയച്ചൻ സ്വമാതൃകയാൽ പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

4. ഭാരതീയ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ ഘടകങ്ങളുമായി അലിഞ്ഞുചേർന്ന ആദ്ധ്യാത്മികത.

ആദ്ധ്യാത്മിക സാക്ഷാത്കാരത്തിന് പ്രധാനമായി മൂന്നു മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് ഭാരതീയ ചിന്താഗതിയിലുള്ളത്. ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം, കർമ്മമാർഗ്ഗം, ഭക്തിമാർഗ്ഗം എന്നിവയാണ്.

ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം.

ജ്ഞാനമാർഗ്ഗമെന്നാൽ അറിവും അഥവാ വിജ്ഞാനം വഴി പരമപദമായ മോക്ഷം നേടുകയെന്നതാണ്. പരമാത്മാവായ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും ബൗദ്ധികമായി അറിയുക എന്നതുമാത്രമല്ല ഹൃദയം കൊണ്ടും, ഈശ്വരസായൂജ്യം കൈവരിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം കാണിച്ചുതരുന്നു. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ച് ചാവറയച്ചന് ബുദ്ധിപരമായ അറിവു മാത്രമല്ല, ഹൃദയം കൊണ്ടുള്ള സ്നേഹാർദ്രമായ അനുഭൂതിയും അതിനാലുള്ള സൗഹൃദ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ ദൈവത്തെ പ്രത്യക്ഷമായിത്തന്നെ അറിയുകയായിരുന്നു, അദ്ദേഹം.. ദൈവവചനത്തിന്റെ ഉറവിടമായ വേദപുസ്തകത്തിൽ തികഞ്ഞ അവഗാഹ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ബുദ്ധിയുടെ തലത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്ന അറിവായിരുന്നില്ല അത്. അത് ഹൃദയ തലത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങി. ഹൃദയം കൊണ്ടും അദ്ദേഹം ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു. മറ്റൊരുവാക്കിൽ ചാവറയച്ചന്റെ ഹൃദയം ദൈവികാനുഭൂതിയിൽ വിലയം കൊണ്ടു.

കർമ്മമാർഗ്ഗം.

വിജ്ഞാനതലത്തിലും അതിലേറെ ഹൃദയതലത്തിലുമുള്ള ഈ ജ്ഞാനം വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചനെ കർമ്മമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു ആനയിച്ചു. ചാവറയച്ചന്റെ പ്രവർത്തന രംഗങ്ങളെ നാം സമീക്ഷിക്കുകയും പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അതു മുഴുവനും ദൈവമഹത്വത്തിനും ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടിയുള്ള അദമ്യമായ ദാഹത്തിൽ നിന്നും ഉറവെടുത്തതായിരുന്നുവെന്ന് കാണാൻ കഴിയും. നിസ്വാർത്ഥതയുടെ നിറകുടമായിരുന്ന ചാവറയച്ചൻ സ്വന്തം സ്തുതിക്കോ, ബഹുമാനത്തിനോ, ഭൗതിക ലാഭങ്ങൾക്കോ, വേണ്ടി യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. ഭാരതീയ ശൈലിയിൽ പറഞ്ഞാൽ ഭൗതിക ലാഭേച്ഛയില്ലാത്ത നിഷ്കാമ കർമ്മമായിരുന്നു ചാവറയച്ചന്റേത്.

ഭക്തിമാർഗ്ഗം.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതം ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീവൽസ്ഫുലിംഗങ്ങൾ ഒളിവീഴ്ത്തുന്നതാണ്. ഭക്തി (Dev otion) എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം അവിഭക്തമായിരിക്കുക. യോജിച്ചിരിക്കുക. ഒന്നുചേർന്നിരിക്കുക എന്നൊക്കെയാണ്. ആദ്ധ്യാത്മിക തലത്തിൽ സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതമായി സ്വയം സമർപ്പിക്കുക എന്നർത്ഥമുണ്ട്. ദൈവ

വുമായി യോജിച്ചിരിക്കുന്നവനാണ് ഭക്തൻ (Devotee) വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ യേശുവിന്റെ ഉററ ഭക്തനാണ്. സ്നേഹത്താൽ ദൈവത്തോടുചേർന്ന്, തന്നോടൊന്നിച്ചിരുന്ന്, സ്നേഹിതന്മാരോടൊന്നിച്ചുള്ള സംഭാഷണംപോലെ ആത്മമണവാളനായ ഈശോമിശിഹായോട് ഒന്നിച്ചിരുന്ന് സംസാരിക്കുകയത്രെ പ്രാർത്ഥന. (വാല്യം III S.P.14.) ഇതാണ് വാസ്തവത്തിൽ ചാവറയച്ചൻ ചെയ്തത്. കർത്താവിന്റെ സമീപത്തിരുന്ന് അവിടുത്തെ വാക്കുകൾ ശ്രവിച്ച്' സ്നേഹസംഭാഷണം നടത്തി അവിടുത്തോട് ഒന്നായതിന്, സ്വയം സമ്പൂർണ്ണമായി അവിടുത്തേയ്ക്ക് സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കർമ്മ മണ്ഡലങ്ങളിലേയ്ക്കിറങ്ങുവാനുള്ള ഊർജ്ജം അവിടുന്നിൽനിന്നും സമ്പാദിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കർമ്മമാർഗ്ഗവും, ഭക്തിമാർഗ്ഗവും ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തെ വികസ്വരമാക്കി. അതായത് അവ കർത്താവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ആഴം ചാവറയച്ചനിൽ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ, ജ്ഞാന, കർമ്മ, ഭക്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് പ്രാമാണ്യം നൽകുന്ന ഭാരതീയ ഈശ്വരാന്വേഷണ ശൈലിയുടെ സവിശേഷ ഘടകങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിച്ചു മുന്നേറിയ ഒന്നായിരുന്നു വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയ്ക്ക് ഇന്നത്തെ പ്രസക്തി.

ഏകദേശം ഒന്നേകാൽ നൂററാണ്ട് മുമ്പ് ജീവിച്ച് മരിച്ച വ്യക്തിയാണ് ചാവറയച്ചനെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട അംശങ്ങൾ ക്രൈസ്തവർക്ക് പൊതുവെയും വൈദികർ, സന്യാസികൾ എന്നിവർക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും ഇന്നും എന്നും പ്രസക്തമാണ്. (Relevant). ഒന്നാമതായി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പാപാവബോധം യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന, ഏതൊരു വ്യക്തിയ്ക്കും ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. പാപമില്ലെന്നു പറയുകയും, പാപത്തെ പുണ്യമായി പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന യേശുശിഷ്യർ പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമായ അവബോധം വളർത്തിക്കൊണ്ട്, പാപരഹിതരായി ജീവിച്ചുകൊണ്ട്, പാപമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് മററുള്ളവരെ അവബോധമുള്ളവരാക്കേണ്ടവരാണ്. പാപമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ നിസ്സാരമായി കണക്കാക്കുന്നവൻ യേശുവിന്റെ രക്ഷാകര സ്നേഹത്തേയും രഹസ്യത്തേയും നിസ്സാരമായി കണക്കാക്കും.

രണ്ടാമതായി, ശരിയായ പാപാവബോധം നമ്മെ ദൈവത്തിന്റെ ക്ഷമാപൂർണ്ണമായ സ്നേഹത്തിലും കരുണയിലും പ്രത്യാ

[illegible]ള്ളവരാകേണ്ടതാണ്. ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതം അതാണ് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. തന്റെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത, അദ്ദേഹത്തെ ദൈവത്തിൽ പ്രത്യാശയർപ്പിക്കാനും, അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴത്തെ കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കി അവിടുത്തെ കൂടുതൽ സ്നേഹിപ്പാനുമാണ് പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഇതുപോലെ തന്നെ നമ്മുടെ തെറ്റുകളും, ദൈവകരുണയുടേയും, സ്നേഹത്തിന്റെയും ആഴത്തെ കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കുവാനും പ്രതിസ്നേഹം കാണിക്കുവാനും നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

മൂന്നാമതായി, ദൈവിക ദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചാവറയച്ചന്റെ കൃതജ്ഞതാബോധം ക്രൈസ്തവർക്കെല്ലാം ഏറ്റം അനുകരണീയമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ നിരവധിയായ അനുഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തയില്ലാത്തവരും നന്ദിയില്ലാത്തവരും ചോദിച്ചിട്ട് ലഭിക്കാത്ത നന്മയെ ചൊല്ലി പരാതിപ്പെടുകയും ദൈവത്തിനെതിരായി പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്യുക സാധാരണമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള നമുക്ക്, ഏറ്റം നിസ്സാരമെന്ന് തോന്നിയേക്കാവുന്ന ദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുപോലും ദൈവത്തോട് നന്ദി പറയുന്ന ചാവറയച്ചൻ ഒരു മഹനീയ മാതൃകയാണ്. ദൈവസ്നേഹത്തെ കൂടുതൽ അനുഭവിച്ചറിയാൻ ദൈവികദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കൃതാർത്ഥത നമ്മെ സഹായിക്കും.

നാലാമതായി, പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന വൈദികർക്കും, സന്യാസികൾക്കും, അത്മായർക്കുമെല്ലാം, അവരുടെ ജോലിത്തിരക്കിനിടയിൽ തന്നെ എങ്ങനെ യേശു ശിഷ്യരെന്ന നിലയിൽ ദൈവത്തോടുകൂടി ആയിരുന്നുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തു ശിഷ്യരായി ജീവിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നും ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവത്തോട് അടുക്കുന്നതിന് സഹോദരരെ മറന്നിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നും, സഹോദരങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ദൈവത്തെ മറന്നിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. സാഹോദര്യവും ദൈവ സായൂജ്യവും സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിപ്പിച്ച് സ്വർഗ്ഗോന്മുഖപ്രയാണമായി ജീവിതത്തെ ഉദ്ഗ്രഥിക്കാമെന്നുള്ള ഒരു വലിയ പാഠമാണ് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. വിഷമകരമായ ഈ ഉദ്ഗ്രഥനം സാധിച്ചത്, പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ചെയ്യുന്നതെല്ലാം (നല്ല കാര്യങ്ങളായിരിക്കണമെന്നു വ്യക്തം) ദൈവമഹത്വത്തിനായി ചെയ്യുമ്പോഴും, നിസ്വാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴും, ഓരോരുത്തരുടെ ജീവിത സ്ഥിതിക്കനുസരണം പ്രാർത്ഥനാജീവിതം നയിക്കുമ്പോഴും ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭൗതികതയും ഒരുമിച്ചു ചേർന്നുള്ള ഈ ഉദ്ഗ്രഥനം സാധ്യമാകും.

. തിരുസഭാ സേവനത്തിന്റെ ഉത്തമമാതൃക കൂടി
യാണ് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ. യേശുവിന്റെ സഭയെ
യേശുവിനെ എന്നപോലെ അദ്ദേഹം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. സഭയ്ക്കു
വേണ്ടി ജീവത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായി
രുന്നു. റോക്കോസ് ശീശ്മയ്ക്കെതിരായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ
പോരാട്ടം ഇതാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. യേശുവിനുള്ള സ്വയം
സമർപ്പണം തിരുസഭയ്ക്കുള്ള സ്വയം സമർപ്പണമായിരുന്നു. സഭ
യുടെ വേദനകൾ, പീഡകൾ അദ്ദേഹത്തേയും വേദനിപ്പിച്ചു; സഭ
യുടെ വിജയം അദ്ദേഹത്തെയും സന്തോഷവാനാക്കി. സഭാസേ
വനത്തിന്റെ പേരിൽ സ്വയസേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർക്ക് ചാവ
റയച്ചൻ ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമാണ്.

അടുത്തകാലം വരെ, അനുകരണത്തിനായി വിദേശീയ
രായ വിശുദ്ധരെ അന്വേഷിച്ചു പോയിരുന്ന കേരള ക്രൈസ്ത
വർക്ക് ഇതാ ഈ മണ്ണിൽതന്നെ ജനിച്ച് വളർന്ന് ഈ മണ്ണിനോടു
തന്നെ ഒന്നായി തീർന്ന് എല്ലാതരത്തിലും അനുകരണാർഹനായ
ഒരു ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീർഘവീക്ഷണവും ദൈവ–
മനുഷ്യോന്മുഖമായ ജീവിത സമർപ്പണവും, പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതവും,
സഭാ സ്നേഹവുമെല്ലാം കേരളസഭയുടെ മക്കൾക്ക് ജീവനും,
ശക്തിയും, പ്രചോദനവും നല്കട്ടെ!!!

CARMEL JYOTHI
ALWAYE
THAIKKATTUKARA

ചാവറ കര്യാക്കോസച്ചന്റെ സാഹിത്യസംഭാവന

സെഡ്. എം. മൂഴൂർ

പണ്ഡിതൻ, വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകൻ. വാഗ്മി സന്യാസസഭകളുടെ സ്ഥാപകൻ തുടങ്ങിയ നിലകളിലെല്ലാം പ്രഖ്യാതനായ ചാവറ കര്യാക്കോസച്ചൻ കൈരളീദേവിക്കു കണ്ഠമാല്യമായി ചാർത്താവുന്ന വിശിഷ്ടകാവ്യങ്ങളുടെ കർത്താവാണ് എന്ന വസ്തുത അധികമാരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല.

ആത്മാനുതാപം, മരണവീട്ടിൽ പാടുന്നതിനുള്ള പാന, അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്നീ മൂന്നു കാവ്യകൃതികളാണ് ചാവറയച്ചൻ കൈരളിക്കു നല്കിയിട്ടുള്ളത്

വസ്തുനിഷ്ഠമായ കഥാകഥനം എന്നതിനേക്കാൾ ആത്മാംശത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടുള്ള ആവിഷ്കാരമാണ് മഹാകാവ്യശ്രേണിയിൽ പെടുത്താവുന്ന ആത്മാനുതാപത്തിൽ കാണുന്നത്.

ക്രിസ്തുവിന്റെയും കന്യകാമറിയത്തിന്റെയും ജീവിതസംഭവങ്ങളാണ് ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. അവ എടുത്തുപറയുമ്പോൾ കവി സ്വന്തം ജീവിതത്തിലേക്കു ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങുന്നു. ബാല്യകാലത്തു തനിക്കുണ്ടായ കുറവുകളും പിഴകളുമോർത്ത് അനുതാപമിഴിനീർ പൊഴിക്കുന്നു.

മരിയാ അഗ്രദായുടെ 'ദൈവത്തിന്റെ നഗരം' എന്ന സ്പാനിഷ് കൃതി അടക്കം നിരവധി വിദേശഗ്രന്ഥങ്ങളും ബൈബിളും ആത്മാനുതാപരചനയിൽ കവി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. കടപ്പാടുകൾ എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും ആത്മാനുതാപത്തിലെ കവിതകൾ പ്രതിഭാന്വിതനായ ഒരു കവി തന്റെ ആത്മാവിൽ ഊറിക്കൂടിയ തീവ്രവികാരങ്ങളെ സ്വന്തം മൂശയിൽ ഉരുക്കി വാർത്തിട്ടുള്ളവയാണ് എന്നു പറയാം.

അനുതാപനിർഭരമായ ഹൃദയത്തോടെ ഈശ്വരന്റെ ഔദാര്യവായ്പിനെ ഉദ്ഗാനം ചെയ്യുന്ന കവി, സ്വന്തം ആത്മാവിൽ തെളിച്ചു കാട്ടുവാൻ ദൈവം നല്കിയ വെള്ളവസ്ത്രവും വെളിച്ചവും നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതിനെപ്പററി വിലപിക്കുന്നു.

വെള്ളയായ് നടപ്പാനായ്ത്തന്നോരു വെള്ളവസ്ത്രം
നന്മയും കളഞ്ഞയ്യോ പാപി ഞാൻ മഹാമൂഢൻ
എന്നെക്കാണുന്ന ജനമെന്നുടെ സുവൃത്തിയാൽ
നിന്നെ സേവിപ്പാൻ വഴികാട്ടുവാൻ പന്തംതന്നു
അയ്യയ്യോ മഹാദുഃഖമടിയൻ വളന്നപ്പോൾ
നെയ്യുമില്ലഗ്നിയില്ല, പുകയുന്നതു കണ്ടേൻ
ഇപ്പോലെയുള്ള മഹാ ദുർഭാഗ്യമാക്കുണ്ടായി
അല്പൻ ഞാനറിയാതെ കെട്ടയ്യോ മമവെട്ടം.
മററുള്ള ജനത്തെയും കാട്ടുവാനായിത്തന്ന
മാറേററം വെളിച്ചത്തെപ്പകത്തിത്തമസ്സാക്കി
അങ്ങനെയടിയന്റെ പൈതൽപ്രായത്തിൽത്തന്നെ
മംഗലമൊക്കെക്കളഞ്ഞയ്യയ്യോ മഹാദുഃഖം.

ഇങ്ങനെ ഭാവുകഹൃദയത്തെ ആർദ്രമാക്കുന്ന ഈരടികൾ എഴുതുന്ന കവി ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലമായ ലോകത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾ വീക്ഷിക്കുന്ന ക്രാന്തദർശിയാണ്.

ഇന്നുകാണുന്ന പച്ചപ്പുല്ലതു നാളെത്തന്നെ
മന്ദിച്ചു വരളുന്നു വാടുന്നു സൂര്യോഷ്ണത്താൽ
മെച്ചമായ്ക്കണ്ടീടുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ ബഹുവിധം
ഇച്ഛയായതിനുള്ള ശോഭയും സുഗന്ധവും
എത്രയും ക്ഷണംകൊണ്ടു മാറിപ്പോയ് വീണീടുന്നു
ചിത്രമായതിനുള്ളോരഴകും മാറിപ്പോകും
ഭൂമിയുമതിൻമീതെ കാണുന്ന സമസ്തവും
ഭേദംകൂടാതെ മാറി നീങ്ങുന്നു ക്ഷണേക്ഷണേ.

താൽക്കാലികവും അനിത്യവുമായ ഈ പ്രപഞ്ചം ഇത്രമേൽ സുന്ദരമാണെങ്കിൽ സമസ്തൈശ്വര്യങ്ങളും നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗം എത്രയധികം മനോഹരമാണെന്നു കവി ചോദിക്കുന്നു.

ആകാശഗ്രഹങ്ങളുമാദിത്യചന്ദ്രന്മാരും
പ്രകാശഗ്രഹങ്ങളും നക്ഷത്രക്കൂട്ടങ്ങളും
ഭൂമിയിൽ മുളച്ചുള്ള പുല്ലുപുഷ്പാദികളും
ഭൂതലം സമസ്തവും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട്

ഇതൊക്കെ സൃഷ്ടിച്ചതിനെന്തു കാരണമെന്നും
ഇതിനെക്കണ്ടു നിൻെറ മഹിമ ഗ്രഹിപ്പാനും
ഇപ്പോലെയുള്ളഭാഗ്യ മീലോകെവച്ചുവെങ്കി
ലപ്പരലോകെയുള്ള ഭാഗ്യങ്ങളെചിത്രം.

ഈ അനശ്വരഭാഗ്യത്തിൻെറ സംദായകനായ ജഗന്നിയന്താവിനെ അർഹമാംവണ്ണം സ്നേഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്നു ചിന്തിക്കുന്ന കവിയുടെ നെടുവീർപ്പുകളാണ് ആത്മാനുതാപത്തിൽ മുഴങ്ങിനില്ക്കുന്നതു്.

ആത്മാനുതാപം — പൊതുഅവലോകനം

ക്രിസ്തുദേവൻെറ ജനനം, പ്രബോധനങ്ങൾ, മരണം, മരണാനന്തര സംഭവങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം വിവരിക്കുന്ന ചാവറയച്ചൻെറ ആത്മാനുതാപത്തിനു പന്ത്രണ്ട് അധ്യായങ്ങളാണുള്ളതു്.

ഒന്നാം അധ്യായത്തിൽ, കവി തനിക്കു നരജന്മം നല്കിയ ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയുകയും സ്വന്തം കുറവുകളെക്കുറിച്ച് അനുതപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നാട്ടിൽ പടർന്ന ഒരു പകർച്ചവ്യാധിയിൽനിന്നു തന്നെ ബാല്യകാലത്തു രക്ഷിച്ചതിന് ദൈവത്തിനുള്ള കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനമാണ് രണ്ടാം അധ്യായം.

മൂന്നാം കാണ്ഡത്തിൽ ക്രിസ്തുനാഥചരിതം രേഖാമാത്രമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. യൗസേപ്പും മറിയവും പാർക്കാനിടം തേടി ബത്‌ലേഹം നഗരിയിൽ അലയുന്നതു നാലാം അധ്യായത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമാണ്.

ഗോശാലയിലെത്തിയ ദിവ്യദമ്പതിമാർ പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കെ തിരുവവതാരം നടക്കുന്നു. മാലാഖമാർ സ്വർഗ്ഗീയഗീതം ആലപിക്കുന്നു. ആട്ടിടയന്മാർ കാഴ്ചകളുമായി വരുന്നു. ഉണ്ണിയേശുവിൻെറ ചേതോഹരമായ ഒരു ചിത്രം കവി ഇവിടെ വരച്ചുകാട്ടുന്നുണ്ട്.

മറിയവും ശാന്തി എന്നു പേരുള്ള ഇടയകന്യകയുമായുള്ള സങ്കല്പസംഭാഷണം ആറാം അധ്യായത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പൂർവ്വദേശത്തെ വിജ്ഞന്മാർ പൊന്നും കുന്തുരുക്കവും മീറയും കാഴ്ച നല്കിയതും മാതാപിതാക്കന്മാർ യേശുവിനെ ദേവാലയത്തിൽ അർപ്പിച്ചതും ശെമയോൻ എന്ന പ്രവാചകൻെറ വാക്കു

ക്കാം കേട്ട മറിയം ഹൃദയം തകർന്നു നില്ക്കുന്നതും ഏഴാം അധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു.

യേശുവിന്റെ പീഡാനുഭവം, കുരിശുമായി ഗാഗുൽത്തായിലേക്കു പോകുന്ന പുത്രനെ മറിയം ദർശിക്കുന്നതു്, മലമുകളിലെ ശോകനാടകം എന്നിവയെല്ലാം ഒരു ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ എട്ടാം അധ്യായത്തിൽ വരച്ചുകാട്ടുന്നു.

കുരിശിൽനിന്നിറക്കിയ യേശുവിന്റെ മൃതശരീരം മടിയിൽകിടത്തിക്കൊണ്ടു കല്ലിനെയും അലിയിക്കുന്ന മട്ടിൽ കന്യകാമറിയം വിലാപം നടത്തുന്നതും നിരാഹാരയായി, ദുഃഖദഗ്ദ്ധയായി, മൗനമുദ്രിതയായി കഴിഞ്ഞ മറിയത്തെ ഭവനത്തിലെത്തി യേശുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതും ഒൻപതാം അധ്യായത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമാണു്.

പത്താം കാണ്ഡത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വളർച്ച, സെന്റ് പോളിന്റെ മാനസാന്തരം, മേഘമാർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള കന്യകാമറിയത്തിന്റെ യാത്രകൾ, യാക്കോബിന്റെ രക്തസാക്ഷ്യം, ഡയാനാദേവിയുടെ ക്ഷേത്രത്തിലെ ദുർന്നടപടികൾ അവസാനിച്ചതു്, ജറുസലേം സുന്നഹദോസ് എന്നിവ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

ഗാഗുൽത്തായിലെ കുരിശിന്റെ പാതയും പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും പിൽക്കാലത്തു മറിയം സന്ദർശിക്കുന്നതാണു പതിനൊന്നാം അധ്യായം.

പന്ത്രണ്ടാം അധ്യായത്തിൽ മരണത്തിനു മൂന്നു ദിവസം മുമ്പു മറിയം ശിഷ്യന്മാരെയെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും അന്ത്യയാത്ര പറയുകയും ചെയ്യുന്നതാണു്. ഭക്തിപരവശനായ കവി കന്യകാമറിയത്തോടു് മധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നതോടുകൂടി ഈ ബൃഹദ്കാവ്യം സമാപിക്കുന്നു.

എടുത്തു പറയേണ്ട ഒരു സവിശേഷത യേശുവിനും അവിടുത്തെ മാതാവിനും നേരിട്ട ദുഃഖത്തിനു കാരണം താൻ ജീവിതകാലത്തു ചെയ്തുപോയ പാപങ്ങളാണെന്നു പറയുകയും അവയെപ്പറ്റി മനംനൊന്തു കരയുകയും ചെയ്യുന്ന കവിയെ ആത്മാനുതാപത്തിൽ നാം ദർശിക്കുന്നുവെന്നതാണു്. ഇതുതന്നെയാണു് ആത്മാനുതാപമെന്ന കാവ്യത്തിന്റെ മൗലികമുദ്രയും.

കവിയുടെ ആഴമേറിയ ആധ്യാത്മികത ആത്മാനുതാപത്തിലുടനീളം ദൃശ്യമാണു്.

ഗാത്രമരച്ചതും കാണാകേണം.
അനാദ്യഗുണനിധേ, സർവേശപരാപര
അനന്തഗുണാന്വിതാ സർവമംഗലദേവാ
അന്തമില്ലാത്ത തവ കരുണാബ്ധിയാലെന്നെ
അന്തരിച്ചിടാതുള്ള സൃഷ്ടിയായ്ച്ചമച്ചല്ലോ.

ദൈവത്തിന്റെ അനന്തകാരുണ്യം വർണിച്ചുതുടങ്ങുന്ന ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ ആദ്യപാദത്തിൽ ആശയത്തിന് അണുവും മങ്ങലേല്ക്കാതെ നിരങ്കുശമായ പ്രാസപ്രവീണത പുലർത്തിക്കൊണ്ട് തന്റെ ബൃഹദ്കാവ്യത്തിന് നാന്ദി കുറിക്കുന്ന കവിതയെ നോക്കുക. ആകാരാദിക്രമം പാദങ്ങളിൽ നിഷ്കർഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആദിനായകനായ സർവേശ്വരൻ
ആദത്തിൻ സുതനായ്ച്ചമച്ചെന്നെയും
ആയതിനെന്തുകാരണം ദൈവമേ
ആദ്യഹീനനാം നിന്റെ ദയതന്നെ
ഇഹലോകത്തിൽക്കാണും മൃഗത്തെപ്പോൽ
ഇക്കൃമിയായ എന്നേയും ചെയ്തെങ്കിൽ
ഇതെന്തിന്നെന്നു നിന്നോടുണർത്തിപ്പാൻ
ഇഹലോകേ പരലോകേയാതുള്ളു.

ഈ മഹാവല്ലപ്പത്തിന്റെ ചിത്തംപോൽ
ഈ മഹാപാപിയായോരടിയനെ
ഈ മഹത്വത്തിൻ ഛായയിൽ ചെയ്തതും
ഈശ്വരനായ നിൻ കൃപയതിൻമൂലം.

ഉത്തമനായ നിന്നുടെ ചിത്തത്താൽ
ഉദ്ഭവം തന്നു മാനുഷജന്മത്തിൽ
ഉന്നതനായ നിന്നുടെ സന്നിധേ
ഉന്നതേ കരേററുവാനും ചിത്തമായ്

ക്രിസ്തുനാഥചരിതം രേഖാമാത്രമായി വരച്ചുകാട്ടുന്ന മൂന്നാം പാദം ആപാതമധുരമാണ്. മഞ്ജരിവൃത്തമാണ് ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

കാരുണ്യനാഥനാം ദൈവകുമാരന്റെ
കാരുണ്യശോഭയോൻ കാണാകേണം
കാരുണ്യവാരിധിയായ താൻ മാനുഷ
കാരണം പാപാദി നീക്കുവാനായ്
മാനുഷനീച വേഷത്തെ ധരിച്ചോരു
മാനുഷത്രാതാവേ കാണാകേണം.
മിത്രനെ മന്ദിപ്പിച്ചീടുന്ന ദീപ്തിയെ

എഴുത്തച്ഛന്റെ മഹാഭാരതത്തിലെ യുദ്ധകാണ്ഡത്തോട് ലയിച്ചു നില്ക്കുന്ന വരികൾ നിത്യവിധിയാളനായ ക്രിസ്തുദേവനെത്തുന്ന രംഗം വർണ്ണിക്കുന്ന കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ലോകേ പ്രസിദ്ധരായ് നടന്ന ജനമപ്പോൾ
ആലോലചപലരായ് ലജ്ജിച്ചു വിറച്ചീടും
അനന്തരം നീതീശ്വരൻ അഗ്നിവൽമുഖത്തോടെ
നിന്ദ്യരാം ജനങ്ങളെ പാത്രങ്ങൾചെയ്യും നൂനം
ശിലകൾ പൊടിയാക്കി തകർക്കമിടിപോലെ
ചപലന്മാരെപ്പാർത്തു കല്പിക്കും നരദേവൻ
ദുഷ്ടരേ നന്ദിഹീന മൂഢരേ നിങ്ങൾക്കായി
സ്വപ്നനാശനാം നാശം ദൃഷ്ടനായിഹലോകേ.

യേശുവിന്റെ മരണശേഷം കുരിശിൻ ചുവട്ടിൽ ശിഷ്യനും മറിയവും നില്ക്കുന്നു. മൃതസംസ്കാരത്തിനുള്ള സാമഗ്രികളുമായി നിക്കദേമൂസും കൂട്ടരും ദൂരെനിന്നു വരുന്നതു കണ്ട് അവർ ശത്രുക്കളാണെന്നും കരുതി മറിയം ഭയപ്പെടുന്നു.

''ഭയപ്പെടേണ്ട, അവർ മിത്രങ്ങളാണ്'' എന്നു പറഞ്ഞു യോഹന്നാൻ മറിയത്തെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു.

അമ്മകന്നി തന്റെ ദുഃഖരോദനങ്ങൾ നായകൻ
അൻപിനോട് കേട്ടുടൻ അയച്ചു മിത്രമർത്ത്യരെ
അമ്മലായടിയിൽനിന്നു വന്നണഞ്ഞു കൂട്ടമായ്
അമ്മയങ്ങു കണ്ടുടൻ ഭവിച്ചു ദുഃഖസംശയം

ആയവരിതെന്തിനോ വരവിനുള്ള കാരണം
ആലിയിലവരണഞ്ഞു ചെയ്തപോലെ ചെയ്യുമോ
ആയുധങ്ങളുണ്ടവരിലെന്തിനെന്നതറിവിലാ,
ആയതിനാലാധിപൂണ്ട് അമ്മയെന്നു കണ്ടുടൻ

ഇഷ്ടമുള്ള ശിഷ്യനായ യോഹന്നാന് അതുവിധൗ
ഇജ്ജനത്തെ സൂക്ഷ്മമായറിഞ്ഞുകണ്ടു മാനസേ
ഇമ്പമോടടുത്തു ചൊല്ലിയമ്മയോട് സാന്ത്വനാൽ
ഇണ്ടലൊന്നും വേണ്ടയമ്മ, യിവരുനല്ല സ്നേഹിതർ

ഈ പ്സമോടണഞ്ഞിവരു നിന്റെ വാർത്തകേൾക്കുവാൻ
ഈശനെക്കുരിശിൽ നിന്നിറക്കുവാനുമെന്നിയും
ഈ ശരീരം പൂജ്യമായി പൂശുവാൻ സുഗന്ധവും
ഈ വിശുദ്ധദേഹമങ്ങുമൂടുവാൻ നിചോളവും.

എഴുത്തച്ഛന്റെ മഹാഭാരതത്തിലെ യുദ്ധകാണ്ഡത്തോട് [illegible]ച്ചു നില്ക്കുന്ന വരികൾ നിത്യവിധിയാളനായ ക്രിസ്തുദേ[illegible]ന്ന രംഗം വർണ്ണിക്കുന്ന കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ലോകേ പ്രസിദ്ധരായ് നടന്ന ജനമപ്പോൾ
ആലോലചപലരായ് ലജ്ജിച്ചു വിറച്ചീടും
അന്നേരം നീതീശ്വരൻ അഗ്നിവർമുഖത്തോടെ
നിന്ദ്യരാം ജനങ്ങളെ പാത്രങ്ങൾചെയ്യും നൂനം
ശിലകൾ പൊടിയാക്കി തകർക്കുമിടിപോലെ
ചപലന്മാരെപ്പാർത്തു കല്പിക്കും നരദേവൻ
ദുഷ്ടരേ നന്ദിഹീന മൂഢരേ നിങ്ങൾക്കായി
സ്വപ്നനാഥനാം നാമും ദുഷ്ടനായിഹലോകേ.

ഗുരുവിന്റെ മരണശേഷം കുരിശിൻ ചുവട്ടിൽ ശിഷ്യ[illegible] മറിയവും നില്ക്കുന്നു. മൃതസംസ്കാരത്തിനുള്ള സാമഗ്രിക[illegible] നിക്കദേമൂസും കൂട്ടരും ദൂരെനിന്നു വരുന്നതു കണ്ട് [illegible] ശത്രുക്കളാണെന്നും കരുതി മറിയം ഭയപ്പെടുന്നു.

''ഭയപ്പെടേണ്ട, അവർ മിത്രങ്ങളാണ്'' എന്നു പറഞ്ഞു [illegible]ഹന്നാൻ മറിയത്തെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു.

അമ്മകന്നി തന്റെ ദുഃഖരോദനങ്ങൾ നായകൻ
അൻപിനോട് കേട്ടുടൻ അയച്ചു മിത്രമർത്യരെ
അമ്മലയടിയിൽനിന്നു വന്നണഞ്ഞു കൂട്ടമായ്
അമ്മയങ്ങു കണ്ടുടൻ ഭവിച്ചു ദുഃഖസംശയം

ആയവരിതെന്തിനോ വരവിനുള്ള കാരണം
അറിയിലവരണഞ്ഞു ചെയ്തപോലെ ചെയ്യുമോ
ആയുധങ്ങളുണ്ടവരിലെന്തിനെന്നതറിവില്ലാ,
ആയതിനാലാധിപൂണ്ട് അമ്മയെന്നു കണ്ടുടൻ

ഇഷ്ടമുള്ള ശിഷ്യനായ യോഹന്നാന് അതുവിധൗ
ഇംഗിതത്തെ സൂക്ഷ്മമായറിഞ്ഞുകണ്ടു മാനസേ
ഇമ്പമോടടുത്തു ചൊല്ലിയമ്മയോട് സാന്ത്വനാൽ
ഇണ്ടലൊന്നും വേണ്ടയമ്മ, യിവരുനല്ല സ്നേഹിതർ

ഈപ്സയോടണഞ്ഞിവരു നിന്റെ വാർത്തകേൾക്കുവാൻ
ഈശനെക്കുരിശിൽ നിന്നിറക്കുവാനുമെന്നിയും
ഈ ശരീരം പൂജ്യമായി പൂശുവാൻ സുഗന്ധവും
ഈ വിശുദ്ധദേഹമങ്ങുമൂടുവാൻ നിചോളവും.

കവിക്കു ജീവിതസർവസ്വമെന്നത് ഈശ്വരസായൂജ്യം ഒന്നു മാത്രമാണ്. ഭക്തിഭാവം അലയടിച്ചുയരുന്ന ഒരു ഭാഗം ശ്രദ്ധിക്കുക.

മാമകപ്പിതാവുനീ ഭാഗ്യവുമെനിക്കുനീ
മംഗലം നീയെന്നിയേ മറെറന്തുള്ളണം നാഥാ.
എന്നുടെ സ്നേഹം നീയേ എന്നുടെ ഭാഗ്യം നീയേ
നിന്നിലില്ലാതെ ഞാനുമെങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു
ശ്വാസവുമെനിക്കുനീ ഭക്ഷണം പാനീയം നീ
ആശ്വാസം നിന്നിലല്ലാതെവിടെയുള്ളൂ നാഥാ.

ചാവറയച്ചന്റെ ആത്മാനുതാപം ഹൃദയാർദ്രവും ഭക്തിരസം തുടികൊട്ടി നില്ക്കുന്നതുമായ അക്ഷയസാഗരമാണ്. നിതാന്ത ഭക്തിഭാവത്തിന്റെ തിരുമുൽകാഴ്ചയാണ് ആ മനോഹരമായ ബൃഹദ്കാവ്യം.

ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ- ഒരുപൊതുഅവലോകനം

അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം, മരണവീട്ടിൽ പാടുന്നതിനുള്ള പാന എന്നീ രണ്ടു ഖണ്ഡകൃതികൾകൂടി ചാവറകുര്യാക്കോസച്ചൻ വിരചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യത്തിന്റെ കഥ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം. എ. ഡി. മൂന്നാം നൂററാണ്ടിൽ സോഫിയാ എന്ന സന്യാസിനി നടത്തിയ കോൺവെൻറിൽ അനസ്താസ്യാ എന്ന സുന്ദരിയും കുലീനയുമായ തരുണി അംഗമായി. ക്രിസ്തുമത വൈരിയായ വലേരിയൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മന്ത്രി പ്രോബാ ഇക്കാര്യമറിഞ്ഞു. അവളെ കന്യകാലയത്തിൽ നിന്നു ബലമായി കൊട്ടാരത്തിൽ വരുത്തി. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസം ഉപേക്ഷിച്ചു പകരം റോമൻ ദേവനായ ജോവിന്റെ (ജൂപ്പിററർ) ആരാധികയാകണമെന്ന് ഉപദേശിച്ചു. പക്ഷേ, അനസ്താസ്യ ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിൽ അചഞ്ചലമായി, നിലകൊണ്ടു.

മന്ത്രി അവൾക്കെതിരെ ക്രൂരമായ മർദ്ദനമുറകൾ അഴിച്ചുവിട്ടു. പക്ഷേ, അവയ്ക്കൊന്നും ആ ധീരവനിതയുടെ ആദർശങ്ങളുടെമേൽ മങ്ങലേൽപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തടവറയിൽവച്ചും അവൾ സ്നേഹമണവാളനായ യേശുവിന്റെ സ്തുതികൾ പാടി കുപിതനായ മന്ത്രി അവളുടെ നാവറുത്തുകളഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം കണ്ടു സമീപം നിന്നിരുന്ന സിറിലോസ് എന്ന ക്രൈസ്തവയുവതിയോട് അവൾ ദാഹജലം യാചിച്ചു. വൈരികളെ വകവയ്ക്കാതെ ജലം പകർന്നുകൊടുത്ത സിറിലോസിനെയും അനസ്താസ്യായെയും

[illegible] പിണിയാളുകൾ വധിച്ചു. ഒരു ഞെട്ടിൽ [illegible] രണ്ടു പുഷ്പങ്ങൾപോലെ അവരിരുവരും ക്രിസ്തുവിന്റെ [illegible] പിന്തുടൎന്നു ധീരരക്തസാക്ഷികളായി സ്വൎഗ്ഗംപൂകി.

[illegible]താനതവൃത്തത്തിൽ രചിച്ച ഈ കൃതി അകൃത്രിമലാ [illegible] വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഖണ്ഡകാവ്യമാണു്.

കന്നികളെ കാത്തു കൂട്ടിഭരിക്കുന്ന മഠമായ
കന്നിസോഫ്യ അമ്മ തന്റെ പുണ്യകേതത്തിൽ
പൊന്നിനേക്കാൾ വിലയേറും സ്വൎണ്ണമാണിക്യങ്ങളൊക്കെ
പുല്ലുപോലെ ത്യജിച്ചങ്ങു ഭജിച്ചിടുന്ന
ഉന്നതമാം ഗോത്രികന്നി അനസ്താസ്യയെന്ന പൈതൽ
കന്നിത്വം നേൎന്നവിടത്തിലടങ്ങിടുന്നു.

[illegible]ട്ടാളക്കാർ കന്യകാലയത്തിന്റെ വാതിലുകൾ ചവിട്ടി [illegible] അകത്തുകയറി. അപ്പോൾ അവൾക്കു ധൈര്യം പകൎന്നു [illegible]. ക്രിസ്തുവാണു് അവളുടെ യഥാൎത്ഥ മണവാളനെന്നും [illegible]ക്കുവേണ്ടി രക്തസാക്ഷിത്വം വരിക്കുവാൻ തയ്യാറാക [illegible] സോഫിയ അവളെ ഉപദേശിക്കുന്ന ഭാഗം തികഞ്ഞ [illegible]തയും ഭാവഭദ്രതയും തുളുമ്പുന്നവയാണു്.

വാൎത്തയൊക്കെ കേട്ടടനെ പാൎത്തുനിന്ന പുണ്യസോഫ്യാ
ചേൎത്തുതന്റെ മാൎവിടത്തിൽ സ്നേഹപുത്രിയെ
സ്നേഹമേറും മകളെനിൻ ഭാഗ്യമേറും മണവാളൻ
ആദരമോടെ വിളിക്കുന്നു വേഗമായ്പ്പോക
[illegible]ത്തെ മുടിപ്പാനായ് ഉൺമയോടെ ധരിത്രിയിൽ
ഭംഗിയേറും കൊടിയേന്തി വൻഗിരിയേറി
[illegible]പ്പുമേറും കിരീടത്തെ വച്ചുചൂടി ശിരസ്സിനെ
[illegible]യായണച്ചുതൻ ജീവനും കൂടെ
[illegible]ന്നിന്റെ സുന്ദരനാം പുണ്യരാജ മണവാളൻ
ഉന്നതന്റെ മഹത്വം നീ കാട്ടുക വേഗം
[illegible]നിലുള്ള മണവാളന്മാരല്ലനിന്റെ സ്നേഹഭൎത്താ
ഉന്നതൻ നിന്നോടുകൂടെ എന്നു നീ ഓൎക്ക.

ക്രിസ്തുവിനെ ത്യജിച്ചു് ജോവു ദേവന്റെ ആരാധികയാ [illegible] പ്രീതിപ്പിച്ചശേഷം അങ്ങനെ ചെയ്യില്ലെങ്കിലുള്ള ശി[illegible]റിവും ദുഷ്ടമന്ത്രി അവളോടു പറയുന്നുണ്ടു്.

[illegible]കുലമുള്ള നിന്റെ ഗോത്രം നേൎമ്മയുള്ള നിന്റെ ഗാത്രം
വീഴ്വാനും താഴുവാനും താമസമില്ല.

അതിന് അനസ്താസ്യാ നൽകിയ മറുപടി ഇതായിരുന്നു
ലോകഭാഗ്യം സമർപ്പിപ്പാൻ ദാഹമില്ല മമചിത്തേ
കോലാഹലമായ ശിക്ഷാഭീതിയുമില്ല.

അനാസ്താസ്യാക്കെതിരെ മർദ്ദനമുറകൾ ഒന്നൊന്നായി മ അഴിച്ചുവിടുന്നത് കല്ലിനേയും അലിയിക്കുന്ന കരുണാജനകമാ അനുവാചകരിലുണർത്തും മട്ടിലാണ് കവി വർണ്ണിക്കുന്നത്.

കന്നിതന്റെ ദേഹമൊക്കെ മാന്തിയവർ പൊളിച്ചു
ചിന്തിവീഴും ചോരകൊണ്ടു കുതിർത്തുഭൂമി
ക്രൂരനായ ദുഷ്ടപ്രോബാ മതിയില്ലാതുള്ളക്രോധാൽ
ക്രൂരതയാൽ മുറിവുകൾ ചുട്ടുപന്തത്താൽ
വെള്ളിപോലെ വെളുത്തുള്ള കന്നിതന്റെ പല്ലുകളെ
വല്ലിയൊരു ചുററികയാൽ തല്ലിവീഴിച്ചു.
പുണ്യകന്നി കാലുകയ്യിൽ നഖങ്ങളെ പറിപ്പിച്ചു
തണ്യവാൻ ലജ്ജയില്ലാതെ പിന്നെയും ക്രോധാൽ.

ഇങ്ങനെ ബീഭത്സമായ അന്തരീക്ഷം വാക്കുകളിലൂടെ ദൃശ്യമാനമാക്കിയ കവി ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗ ശാന്തവും ഭക്തിദ്യോതകവുമായ ഒരു രംഗം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ങ്ങൾക്കവധികൊടുത്ത സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിത്യഭാസുരമായ നക്ഷത്ര ങ്ങളെപ്പോലെ സൗമ്യപ്രകാശം പൊഴിച്ചു രക്തസാക്ഷികളായ അനാസ്താസ്യായും സിറിലോസും നിലകൊള്ളുന്നു.

പുഷ്യരാഗം പഞ്ചരത്നം വൈരവൈഡൂര്യം മാണിക്യം
പച്ചമരതകമാദിയലംകാരത്താൽ
സ്നേഹമേറും മണവാളൻ യേശു തന്റെ മന്ദിരത്തിൽ
ദാഹമോടെ കടിവച്ചു മണവറയിൽ

മരണവീട്ടിൽ പാടുന്നതിനുള്ള പാന നിശ്ചിതാർത്ഥത്തിൽ ഖണ്ഡകാവ്യമല്ല. ആദ്ധ്യാത്മ നവീകരണത്തിനുതകുന്ന നിരവധി കഥകളും ഉപദേശങ്ങളും അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

രോഗിക്കു നൽത്തുണ ചെയ്യുന്ന നേരത്തിൽ
നേരിട്ടു നാഥനെന്നോർത്തുകൊൾക
വൻപനെന്നാകിലും നീചനെന്നാകിലും
ഭേദം നിനയ്ക്കേണ്ട നാഥൻതന്നെ
എന്നതു ചേതസി നന്നായ് സ്മരിക്കിലോ
നന്ദിയധികരിച്ചൊക്കെച്ചെയ്യും
രോഗിയിൽ നിന്നുമുയരുന്ന ദുർഗന്ധം
സ്നേഹത്താൽ സുഗന്ധമായ്പ്പകരും.

ആദർശദീപ്തവും കാവ്യസൗരഭ്യവുമായ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിലൂടെ അക്ഷയസമ്പത്താണ് ചാവറയച്ചൻ കൈരളിക്ക കാഴ്ചവച്ചിട്ടുള്ളത്.

ചാവറക്കാവ്യങ്ങൾ ഏതു പ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പെടുത്താം

വിസ്താരിതമായ കഥാപ്രപഞ്ചം വിന്യസിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയെന്ന നിലയിൽ ചാവറയച്ചന്റെ ആത്മാനുതാപം മഹാകാവ്യ ശ്രേണിയിൽപ്പെടുത്താം. എങ്കിലും കഥാംശം, പ്രതിപാദനരീതി വൃത്തം, അലങ്കാരം എന്നിവയിലെല്ലാം സാധാരണ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽനിന്ന് തുലോം വ്യത്യസ്തമായ രൂപമാണ് ആത്മാനുതാപത്തിനുള്ളത്. സ്വന്തം ആത്മാവിന്റെ മുകുരത്തിൽ ക്രിസ്തുദേവചരിതം ദർശിക്കയും അതിലൂടെ ആത്മദുഃഖങ്ങളും ആത്മനൊമ്പരങ്ങളും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയുമാണ് കവി ചെയ്യുന്നത്.

കവി - കഥാപാത്രം.

ഇവിടെ പ്രധാന കഥാപാത്രം കവിതന്നെയാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെയും കന്യാമറിയത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിലെ ശോകസങ്കുലരംഗങ്ങൾ കടുത്ത വർണ്ണത്തിൽ വരച്ചുകാട്ടുന്നു. അവയെല്ലാറ്റിനും കാരണഭൂതൻ താൻതന്നെയെന്നു കവി കാണുന്നു. സ്വന്തം പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനമുരുകി കേഴുന്നു. അനുതാപമിഴിനീരിൽ സ്വന്തം ആത്മാവിന്റെ കറകൾ ഒഴുക്കുന്നു. തന്മൂലം ഓരോ അധ്യായവും ഭാവസാന്ദ്രമായ ആത്മഗീതങ്ങൾ പോലെ അനുവാചകനനുഭവപ്പെടുന്നു.

കഥകളും ഉപകഥകളുംകൊണ്ട് സംഭവബഹുലമായ ഒരന്തരീക്ഷം നിബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തു, കന്യകമറിയം, സെയ്ന്റ് ജോസഫ്, ആട്ടിടയർ, പത്രോസ്, യോഹന്നാൻ, നിക്കദേവൂസ്, പീലാത്തോസ്, ജൂഡാ, മറിയം മഗ്ദലനാ, യാക്കോബ് തുടങ്ങി നിരവധി കഥാപാത്രങ്ങൾ ഈ കാവ്യത്തിൽ അണിനിരക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ, പീഡാസഹനം, കുരിശുമരണം തുടങ്ങിയവ കരുണാർദ്രമായ ഭാഷയിൽ വർണ്ണിക്കുവാനാണ് ചാവറയച്ചൻ ആദ്യന്തം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ശോകരസം മിഴിവാർന്നു നില്ക്കുന്നു. ആത്മാനുതാപത്തിനു പര്യാപ്തമായ പശ്ചാത്തലഭൂമിക സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ കവി വിജയം വരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നഖതനാഡികളോടും ഗളത്തെയുമത്തിയും
സിംഹവൽക്രോധത്തോടെ ശത്രുക്കൾ തള്ളിയുന്തി
സിംഹരാജേന്ദ്ര രാജനാഥനെ വീഴിച്ചല്ലോ

അടിച്ചു കന്നത്തിലും പറിച്ചു തിരുമുടി
പിടിച്ചുകെട്ടി കൈകൾ പിൻകെട്ടാൽ ചോരൻസമം
ക്രോധമേറിടും ജനം ക്രുദ്ധിച്ചു ശപാക്കൾ സമം
ക്രൂരമായടിച്ചവർ വിഷസർപ്പത്തെപ്പോലെ
ശത്രുസംഹാരം ചെയ്ത സേനാവൃന്ദത്തെപ്പോലെ

ആത്മാനുതാപത്തെ കാവ്യമണ്ഡലത്തിലെ ഏതു ശ്രേണിയിൽപ്പെടുത്തി വിലയിരുത്തിയാലും കവി ഉദ്ദേശം ചെയ്തിട്ടുള്ള പരമമായ ഭക്തിഭാവത്തിന്റെ സമുന്നതമായ ആവിഷ്കാരം സാധിതമായിട്ടുണ്ട് എന്നു പറയാം.

അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം ആധുനികഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ മുന്നോടിയാണ്.

ഇതിവൃത്തത്തിലെ സുപ്രധാനഭാഗങ്ങൾക്കു മിഴിവു നൽകി അപ്രധാനഭാഗങ്ങൾ സൂച്യരൂപത്തിലാക്കി ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ് ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യരീതി. നാടകീയമോ കാവ്യാത്മകമോ ആയ കഥാഭാഗമായിരിക്കും ഇതിവൃത്തത്തിനാസ്പദം. എന്തായിരുന്നാലും ഇതിവൃത്തഘടനകളെ ഔചിത്യഭാസുരമാംവിധം അനുപാതദീക്ഷയോടെ അംഗോപാംഗങ്ങളൊപ്പിച്ച് വികാരസാന്ദ്രമായി അവതരിപ്പിക്കുക– ഇതാണ് ഖണ്ഡകാവ്യരീതി. കഥയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ രീതിയിൽ വർണ്ണനകളും അലങ്കാരങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. എങ്കിലും അവ കഥയുടെ ഏകാഗ്രമായ പുരോഗതിക്കു സാധകമായ മട്ടിലേ ആകാവൂ. നല്ലൊരു ചെറുകഥയുടെ സാക്ഷാത്കൃതരൂപമാണ് ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യമെന്നു പറയാം.

ഒററവാക്കിൽ. സമഗ്രമായ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലുമായി ചിതറുന്നതിനു പകരം അതിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു കവി പ്രതിഭ ഉറച്ചുനിൽക്കുമ്പോൾ ഖണ്ഡകാവ്യം രൂപം കൊള്ളുന്നു.

കവിത്രയം ആരചിച്ച കാല്പനികവസന്തത്തിലെ വാടാമലരുകളാണ് നമ്മുടെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ. ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അരുണോദയമായി സാഹിത്യവേദികൾ വാഴ്ത്തുന്നതു് എ. ആറിന്റെ മലയവിലാസമാണ്. മലയവിലാസം 1895-ൽ വിരചിതമായി. എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ കൃതിക്ക് 33 വർഷം മുമ്പാണ് ചാവറയച്ചന്റെ അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന കൃതി വിരചിതമായതു്. എ. ആറിന്റെ കൃതിക്കു ശേഷമാണല്ലോ വി. സി. യുടെയും സുബ്രഹ്മണ്യൻപോററിയുടെയും കവിത്രയത്തിന്റെയും ഖണ്ഡകൃതികൾ ഉടലെടുത്തതു്.

ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ സാമാന്യസ്വഭാവങ്ങൾ ഈ കൃതിക്ക് ഉണ്ടോ എന്ന പരിശോധിക്കാം. പ്രഖ്യാതമായ ഇതിവൃത്തം ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്ന സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. നാതിദീർഘമെന്ന പ്രത്യേകത കഥയിലും പ്രതിപാദനത്തിലുമുണ്ട്. അനസ്താസ്യായുടെ ജീവചരിത്രം കാണിക്കുന്നതെങ്കിലും ജീവിതത്തിലെ സുപ്രധാനഭാഗങ്ങൾക്കു മിഴിവേകി അപ്രധാനഭാഗങ്ങൾ സൂച്യരൂപത്തിലാക്കി കവി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. [illegible]ത്വിവൃതയും ഗാനാത്മകതയും രൂപസാരള്യവുമാർന്ന പ്രതിപാദനരീതി ഈ കൃതിയുടെ സവിശേഷതയാണ്. ഔചിത്യപൂർണ്ണമായ അലങ്കാരങ്ങളും ഈ ഖണ്ഡകൃതിക്ക് അകൃത്രിമശോഭ നൽകുന്നുണ്ട്.

മലയാളത്തിൽ ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന വാതിൽ തുറക്കുന്നതിന പതിററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പു വിരചിതമായ അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം ഉത്തമസമായ ഖണ്ഡകാവ്യമാണെന്ന് സമ്മതിച്ചേതീരൂ. ക്രാന്തദർശിയും സാഹിത്യവേദിയുമായ ചാവറയച്ചൻ തൻെറ ബഹുലമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കിടയിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്ക് അഴകും മൂല്യവും നൽകുന്ന വിശിഷ്ടകാവ്യങ്ങൾ വിരചിക്കുവാൻ സമയം കണ്ടെത്തിയെന്നത് അത്ഭുതകരമായ കാര്യമാണ്.

സാഹിത്യപരമായ സവിശേഷതകൾ

ചാവറ കര്യാക്കോസച്ചൻെറ കൃതികളിലെ സാഹിത്യപരവും ഭാഷാപരവുമായ സവിശേഷതകളാണ് ഇനി പരിശോധിക്കാനുള്ളത്.

ലളിതവും സാഹിത്യസുരഭിലവുമായ ചമൽക്കാരങ്ങളും ശബ്ദചിത്രങ്ങളും അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അനുവാചകഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിക്കുവാൻ ആത്മാനുതാപകർത്താവിന കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മറിയത്തിൻെറ കരങ്ങളിൽ ഉണ്ണിയേശു ഇരിക്കുന്നത് വെ[illegible]ൽപ്പൂവിൽ ചെന്താമരമലരു നിക്ഷേപിച്ചതുപോലെയാണ്. [illegible]യിൽ അരയന്നക്കുഞ്ഞിനെപ്പോലെയാണ് അമ്മയുടെ കരങ്ങളിൽ കിടന്നു പൊന്നുണ്ണി ഉറങ്ങുന്നത്.

ആമ്പൽപ്പൂവതിൻമീതെ താമരപ്പൂവെച്ചപോൽ
അംബുധിതാരാനാഥതൻകരേ സുതൻ നാഥൻ
താമരമെത്തതന്മേൽ അന്നക്കുഞ്ഞതിൻവണ്ണം
താരസമുദ്രകൈയിൽ നിദ്രയും മനോഹരം

കന്യകാത്വം കൈവെടിയാതെ പുത്രനെ മറിയം പ്രസവിച്ചതിനെ സൂര്യപ്രകാശം കണ്ണാടിയിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നതിനോടാണ് കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

സൂര്യാതപപളുങ്കിനെ കടക്കുമെന്നപോലെ
നാര്യാര്യ കന്നിക്ഷയം വരാതെപെറ്റൂനം.

ദൈവദർശനത്തിനായി ഉഴറുന്ന ഒരാത്മാവിന്റെ ശബ്ദങ്ങൾ ഗോശാലയിൽ മറിയത്തിന്റെ സമീപം നിൽക്കുന്ന യൗസേപ്പിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

സർവേശ പരാപര, സർവമംഗലനിധേ
സർവരക്ഷയ്ക്കായ്ത്തന്ന നിന്നുടെ പുത്രൻതന്നെ
മേഘത്തിൻ തിരനീക്കി ശോഭിക്കും സൂര്യൻപോലെ
മേപ്രിയ കന്നിതന്റെ ഉദരത്തിരനീക്കി
മേദിനിയിതിൽക്കണ്ടു വന്ദിപ്പാനരുളേണം
ദാഹത്തെത്തീർത്തീടുവാൻ വേഗത്തിൽ കാട്ടേണമേ.

ചിന്താബന്ധുരമായ ലോകതത്ത്വങ്ങൾ ചമൽക്കാരപ്രചുരിമയോടെ ചാവറയച്ചൻ ആത്മാനുതാപത്തിൽ നിബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അഗ്നിക്കായ് വെട്ടപ്പെട്ടും വൃക്ഷശാഖികൾതന്നെ
ഘനകന്മാർക്കു തണൽകൊടുക്കും പത്രങ്ങളാൽ
അന്നപാനവും തേനും പാലാദിവസ്തുക്കളും
പന്നഗം കൈപ്പിച്ചിടും തന്നുടെ വിഷത്തിനാൽ
ഭൂമിയുമതിൻമീതെ കാണുന്ന സമസ്തവും
ഭേദംകൂടാതെ മാറിനീങ്ങുന്നു ക്ഷണേക്ഷണേ.

രാജാക്കന്മാർക്കുചിതമായ കൊട്ടാരമോ ശയനഗൃഹങ്ങളോ, പുതപ്പോ, കമ്പിളിയോ, പരിവാരങ്ങളോ ഇല്ലാതെ ബേത്ലെഹം ഗോശാലയിൽ കിടക്കുന്ന ഉണ്ണിയേശുവിനെ ദർശിക്കുവാൻ വാനവദൂതരെ വിളിക്കുന്ന ഭാഗം ആത്മാനുതാപത്തിലുണ്ട്.

ദൈവികദൂതന്മാരെ, ആകാശവാസികളെ
ദേവദേവനാം തവ രാജനെക്കാണുന്നില്ലേ
വേസലംഗൃഹത്തിൽ വേദനയോടുകൂടെ
വേസരിരാജൻ നാഥൻ കിടക്കുന്നോ കഷ്ടം
കിടക്കയതിന്നായി വൈക്കോലു നിരത്തീട്ട-
മിടത്തിൽ കിടക്കുന്ന രാജനെക്കാണുന്നില്ലേ
തൻതലകീഴെന്തെന്നു നോക്കുവിൻ ഭൃത്യന്മാരെ
കനത്ത കരിങ്കല്ലാൽ മൗലിക്കെന്തൊരുദുഃഖം.

പ്രാസപ്രയോഗത്തിൽ നിരങ്കുശത്വം കാട്ടുന്ന ഭാഗങ്ങൾ [illegible]കവികൾക്കുപോലും അത്ഭുതം ജനിപ്പിക്കുന്ന മട്ടിലാണ്. [illegible]ത്തിൽ പ്രചാരലുപ്തമായ പദങ്ങൾ മാത്രമുള്ള 'ള്ള' എന്ന [illegible] ഓരോ വരിയിലും ആദ്യം വരത്തക്കവിധം ചാവറയച്ചൻ [illegible]യിട്ടുള്ള കാവ്യഭാഗം നോക്കുക.

ള്ളവികൾക്കൊക്കെയുള്ളധീശൻ നീയെന്നിട്ടും
ള്ളബരോവേസരി മധ്യനായി
ള്ളഷം മുതൽവെട്ടം നാണിപ്പിച്ചീടുന്ന
ള്ളതാധിനാഥനെ കാണാകേണം.

ഇതിന്റെ അർത്ഥമിതാണ്. അല്ലയോ ഈശ്വരാ അങ്ങ് [illegible]ളായ മഹർഷിമാർക്കും അധീശനാണ്. എന്നിട്ടും [illegible]യുടെയും കോവർകഴുതയുടെയും മധ്യേ നിസ്സഹായനാ[illegible]ന്നു. നക്ഷത്രങ്ങൾ തുടങ്ങിയ തേജോഗോളങ്ങളെ തേജ[illegible] ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നവനും കാലങ്ങളുടെ അധിനായകനുമായ [illegible] കാണുവാൻ എന്റെ ആത്മാവിന്റെ നേത്രങ്ങൾ ഉഴറുന്നു.

മരണമാകുന്ന തിരശ്ശീല വീഴുന്ന വേളയിൽ വിഹ്വലനായി [illegible]യെന്ന തനിക്കു തിരുമുഖദർശനം തരണമേ എന്നു കന്യകാ[illegible]ത്തോട് ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ അന്ത്യഖണ്ഡത്തിൽ അപേ[illegible]ന്ന കവിയെ കാണുന്നു.

മരണമെന്ന സ്മരണയെന്നിലുണരുമെന്ന സമയമേ
സ്മരണ രണ്ടു വിധമതായി ഉഴലുമെന്റെ ചേതസി
മരണമെന്ന തിരയിറക്കിൽ ദയനിറഞ്ഞ തിരുമുഖം
നയനമെന്നതിന്നദൃശ്യമാകുവാനപേക്ഷയും.

അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം മനോഹരമായ വാങ്[illegible] ചിത്രങ്ങളുടെ കലവറയാണ്.

ഘോരരവം നടിച്ചവൻ ചക്ഷുരണ്ടും ചുവപ്പിച്ചു
ക്രോധവീര്യാൽ മുഖം മേഘസൂര്യമായ് മൂടി
എന്ന് ദുഷ്ടനായ പ്രോബസിനെക്കുറിച്ചും.
കന്നിതൻ ദേഹമൊക്കെ മാന്തിയവർപൊളിച്ചിട്ടു
ചിന്തിവീഴും ചോരകൊണ്ടു കുതിർത്തുഭൂമി

എന്ന് അനസ്താസ്യായുടെ മർദ്ദനത്തെക്കുറിച്ചും ചതങ്ങിയ [illegible]ളുടെ രംഗം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

കേക, കാകളി ,ദ്രുതകാകളി, നതോന്നത തുടങ്ങിയ കിളി[illegible]വൃത്തങ്ങളാണ് കവി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. എദ്ദക്കാന്താത്ത്, [illegible]ത്ത്, മിസറോന, മോൺസിഞ്ഞോരി തുടങ്ങിയ ഇററാലി[illegible] പദങ്ങളും സ്പാനിഷ് പദങ്ങളും പലേടത്തായി കവി ഉപയോ

ഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും നല്ല വ്യുൽപ്പത്തിയു ണ്ടായിരുന്ന ചാവറയച്ചൻ ആ ഭാഷകളിലെ നിരവധി പദങ്ങളും സന്ദർഭോചിതമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒന്നുക, മണത്തെ മ ക്കുക തുടങ്ങിയ തമിഴ് ശൈലികൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. സ്ത്രീകളിൽ ശ്രേഷ്ഠ എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ മറിയത്തെ സ്ത്രീണാം വരയായും സമുദ്രതാരയായും സൂര്യാട സോമൻ പാദേ ഋക്ഷമകടധാരിയായും വർണ്ണിക്കുന്നതു കവിയുടെ സംസ്കൃത പാണ്ഡിത്യത്തിന് ഉദാഹര ണങ്ങളാണ്.

ചാവറക്കൃതികൾ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ

ചാവറ കുര്യാക്കോസച്ചൻ നിസ്തുലവും നിതാന്തസ്മരണീയവുമായ കാവ്യകൃതികൾകൊണ്ട് സാഹിത്യത്തിനു സ്ഥിരസ്ഥായിയായ സംഭാവന ചെയ്തുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം കാവ്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ നേതാവോ, പ്രസ്ഥാനനായകനോ ആയി അറിയപ്പെട്ടില്ല.

മഹാകാവ്യപ്രസ്ഥാനം ഉടലെടുക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ആത്മാനുതാപം വിരചിച്ചു. എഴുതിയ കാലത്തോടടുത്തുതന്നെ അതു മുദ്രണംചെയ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും ആ കൃതിക്കു വേണ്ടത്ര പ്രസിദ്ധിയോ പ്രചാരമോ ലഭിച്ചില്ല. ഭക്തിസംവർദ്ധകമായ ചില ഗാനങ്ങൾ എന്ന രീതിയിൽ മധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ കുറെ പ്രചാരം കിട്ടിയിരുന്നു. പക്ഷേ, സമസ്തകേരളീയരുടെയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുവാനോ സാഹിത്യകാരന്മാരാൽ മൂല്യനിർണ്ണയം ചെയ്യപ്പെടുവാനോ ആ കൃതിക്കു ഭാഗ്യം വന്നില്ല. സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ആദ്യപതിപ്പിൽ മഹാകവി ഉള്ളൂർ ആത്മാനുതാപം അർണ്ണോസുപാതിരിയുടെ കൃതികളിലൊന്നായി കണക്കാക്കി അങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ചാവറയച്ചൻ തന്നെയാണ് ആത്മാനുതാപം എഴുതിയതെന്നുള്ളതിന് കൃതിയുടെ ആദ്യ അധ്യായത്തിലും അന്ത്യഭാഗത്തെ മാതൃസ്തവത്തിലും തെളിവുകളുണ്ട്.

> കന്നിയമ്മ നിന്റെ ദാസിയായ പാപിഞാനിതാ
> മന്നിലുള്ള നിന്റെ ശുദ്ധ ജീവിതത്തെയല്പമായ്
> എന്നശുദ്ധനാവിനാലെ പാപിയെന്ന ദാസിമേ
> നിന്റെ ശുദ്ധനാവിനാലെ തരികയിന്നു ശരണവും
> പാപമായതധികമെന്നിലെന്നതില്ല സംശയം
> പാരിൽനിന്നു നീങ്ങിനിന്റെ പാദമണ്ടുചേരുവാൻ
> ശരണമില്ലെനിക്കമേറ്റു കരുണയുള്ള നാഥയെ
> സ്മരണനിൻ മനോജ്ഞമായ ദയനിറഞ്ഞ കൈകളിൽ

പാപിയെന്റെ കരമിതിന്നെയെഴുതിയെന്നതാകയാൽ
പാപമുക്തി നേടിനിന്റെ സന്നിധിയണഞ്ഞിനി
നിന്റെ സ്നേഹപുത്രൻ മുമ്പിലഞ്ജലിയണസ്സുവാൻ
നിന്റെ കരുണയിന്നെനിക്കു തരണമെന്റെയമ്മയേ

ചാവറയച്ചന്റെ ആത്മാനുതാപത്തെക്കുറിച്ച് ഉചിതമായ [illegible] നേരത്തേ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ മലയാള സാഹിത്യ[illegible] പ്രസ്ഥാനനായകന്മാരിലൊരാളായി അദ്ദേഹം അറിയ[illegible]യിരുന്നു. വസ്തുനിഷ്ഠമായ പ്രതിപാദനത്തെക്കാൾ ആത്മാം[illegible] പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടുള്ള രീതിയാണ് പിൽക്കാലത്ത [illegible] സാഹിത്യത്തിൽ വേരൂന്നിയിട്ടുള്ളത്. ആത്മാംശ[illegible] പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ട് ഒരു മഹാകാവ്യംതന്നെ തീർത്ത [illegible]ന്റെ സാഹിത്യദർശനം എന്നെന്നും ശ്ലാഘനീയ[illegible].

1862 – ൽ രചിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിലും അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം 1936 – ൽ മാത്രമാണ് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. [illegible] മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽ മാർഗദീപമായി [illegible]നുള്ള ഭാഗ്യം ആ കൃതിക്കു കൈവന്നില്ല.

ഉപസംഹാരം

വീരാളിപ്പട്ടിനും വീരവളച്ചാർത്തിനും കരുമന കൂട്ടിയ കവി[illegible] കളരികളും നട്ടും നടത്തിയും വിരഹിച്ച വേളയിൽ, [illegible] ആത്മാവിൽ ഊറിക്കൂടിയ ഭക്തിപ്രഭാവത്തിന്റെ സ്വര[illegible] കന്ദുകങ്ങളും കാവ്യദേവതയ്ക്കു കനകഹാരമായിത്തീർ[illegible] കാവ്യഗീതകങ്ങളുംകൊണ്ട് ഈശ്വരോപാസനയുടെ ഉത്തും[illegible] ശ്രീകോവിൽ വിരചിച്ച ചാവറയച്ചൻ, അക്ഷുണ്ണമായ [illegible]കാലഘട്ടത്തിനു കാട്ടിക്കൊടുത്ത ക്രാന്തദർശിയായ കവി[illegible]ന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമൃതവാണിയുടെ മാധു[illegible]ദിക്കാനോ അന്തരംഗങ്ങളിൽ വികസ്വരമാകുന്ന ആത്മ[illegible]ത്തിന്റെ നിത്യഭാസുരമരീചികൾ ഏറ്റുവാങ്ങുവാനോ, [illegible]ന് ആ അഭൗമതേജസിൽ അനവദ്യഹൃദയത്തെ ആമഗ്ന[illegible]ന്ന ആപാതമധുരശീലുകൾ മീട്ടിത്തന്ന സ്നേഹഗായകനെ [illegible]വിധം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പോലുമോ നമുക്കു കഴിഞ്ഞി[illegible]. അമൃതനിഷ്യന്ദിയായ ചാവറകൃതികളിൽനിന്നു ബ്രഹ്മാന[illegible] ബ്രഹ്മാനന്ദസഹോദരമാകുന്ന കാവ്യലഹരിയും ആസ്വദിക്കു[illegible] നമുക്കു ഭാഗ്യം ലഭിക്കാതെവന്നതു നമ്മുടെ ഔദാസീന്യമാ[illegible]ന്ന് ഉറക്കെ സമ്മതിക്കുക.

അനുതാപമിഴിനീരിലുരുകിയലിയുന്ന ആത്മാവിനെ അ[illegible]കാരുണ്യസാഗരമായ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപൻ സ്നേഹശീതള

കരപല്ലവങ്ങളാൽ തഴുകിത്തലോടുന്നതു് ആത്മാനുതാപ നാം അനുഭവിച്ചറിയുന്നു. ആ വിശിഷ്ടകാവ്യം സകരുണ നറുനിലാവിലലിയുന്ന ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലുപോലെ ഭാവുക സുധാംശുവായ ഈശ്വരന്റെ മുമ്പിൽ അലിഞ്ഞുപോകുന്നു.

ഇമ വെട്ടുമ്പോഴേക്കും മാഞ്ഞുപോകുന്ന ഇന്ദ്രകാർമുക ന്റെ ക്ഷണികദീപ്തിയല്ല ആത്മാനുതാപത്തിൽ നാം ദർശിക്കുന്ന നിത്യമുൽഭാസിക്കുന്ന ചിത്പ്രകാശത്തിന്റെ ചിന്നപ്പുകൾ ന്നിൻചിമിഴിൽ ഇവിടെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. സ്വന്തമാത്മാവി ഇരുള് മൂടിയ ഇടവഴികളിൽ അഭൗമപ്രകാശം പൊഴിക്കുന്ന ദീപമായി അതു വായനക്കാർക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്നു.

അസ്വസ്ഥവും മതനിരപേക്ഷവുമായ ഊഷരഭൂമിയിൽ നടിക്കുന്ന ഗ്രീഷ്മക്കാറ്റേറ്റു് തളരുന്ന ആത്മാവിനെ ഈശ്വ രോപാസനയുടെ നിഷ്കുടനികുഞ്ജത്തിൽ തലചായ്ക്കുവാൻ സ ഷം മാടിവിളിക്കുന്ന മാലാഖയുടെ ശാലീനതയും, അകൃ മോഹനമായ രചനയുടെ മാധുരീകരണങ്ങൾ പേറുന്ന മാധുര നിസ്തുലമായ പ്രകാശഗോപുരനടയിൽ നിത്യനർത്തനമാ വാഗ്ദേവതയുടെ ശക്തിസൗന്ദര്യങ്ങളും ചാവറക്കൃതികളി പ്രത്യേകിച്ച് ആത്മാനുതാപത്തിൽ നാം ദർശിക്കുന്നു.

ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലമായ ലൗകികലാഭങ്ങൾ ത്യാജ്യകോ യിൽ തള്ളി, അനർഘവും അനശ്വരവുമായ ദിവ്യസ്നേഹത്തിന്റെ അമോഘമേഖലകളിലേക്ക് ഉദ്ഘയനം ചെയ്യുന്ന ആത്മാ വിന്റെ ചിറകടി സ്വനങ്ങൾ അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യ എന്ന കൃതിയിൽ നാം ശ്രവിക്കുന്നു. മർദ്ദനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ മിടറാതെ നിൽക്കുകയും മരണത്തെ നിത്യതയുടെ ദിവ്യദാന ക്കുകയും ചെയ്ത തരുണീരത്നത്തിന്റെ ജീവിതം അനുഗാന ചെയ്യുന്ന ഈ കൃതി ഈർച്ചവാളിന്റെ വായ്ത്തലയ്ക്കടിപണിയാത്ത മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ഈശ്വരോന്മുഖപ്രയാണത്തിന്റെ നിസ്തു പ്രതീകമാണ്. ആത്മാനുതാപത്തിൽ ഉഷസ്സന്ധ്യയുടെ സൗ പ്രകാശമാണ് ഓളംവെട്ടുന്നതെങ്കിൽ മധ്യാഹ്നസന്ധ്യയുടെ തീക്ഷ്ണജാലകളാണ് വീരരസം ഉരുളുടികൊട്ടുന്ന അനസ്താസ്യ യുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യകൃതിയിൽ പരമോ തശോഭ ചാർത്തിനിൽക്കുന്നതു്.

കാലം മറന്നുകളഞ്ഞെങ്കിലും കാലാതിവർത്തിയായ ശോഭ യോടെ. ഭാഷായോഷയുടെ കണ്ഠാഭരണത്തിനു മാണിക്യപ്പതക്ക മായി ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചന്റെ കൃതികൾ നില കൊള്ളുന്നു. അവയുടെ അഴകും മൂല്യവും സാഹിത്യവേദികൾ അറിഞ്ഞാദരിക്കുന്ന കാലം വിദൂരമല്ല.

ചാവറയച്ചന്റെ കവനരീതി

ഡോ. സുകുമാർ അഴീക്കോട്

ഏറെക്കുറെ പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആദ്യന്തങ്ങളെ [illegible]ിപ്പിക്കുന്ന ജീവിതമാണ് ചാവറ കുരിയാക്കോസ് അച്ച[illegible]ത്. ആ ജീവിതത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം രണ്ടു നൂററാണ്ടുകളെ [illegible] മററു ചിലതിനേയും കൂട്ടി യോജിപ്പിക്കയുണ്ടായി. ആ [illegible] ജീവിതത്തിന് ക്രൈസ്തവധർമ്മം സങ്കല്പിക്കുന്ന ഏററവും [illegible] ശിഖരങ്ങളിലേയ്ക്ക് അച്ചൻ ആരോഹണംചെയ്തു വിജ[illegible]രിക്കുന്ന ഒരു കാലത്താണ് നാമിപ്പോഴുള്ളത്. അതി[illegible] വേറെ ശിഖരങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ആരോഹണം ചെയ്തി[illegible]ട്ടുള്ളത് നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏററവും [illegible] സാഹിത്യത്തിന്റേതുതന്നെ. കേരള ചരിത്രത്തിൽ [illegible] സന്ധാന ശതാബ്ദമായി (a century of fusion) അറിയപ്പെടുന്ന [illegible]മ്പതാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ച ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിത[illegible]യിൽ അനേകം സന്ധാനക്രിയകൾ നടത്തുകയുണ്ടായി. [illegible] സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഈ സന്ധാനമാണ്. [illegible] മതത്തെ സാഹിത്യസാൽക്കരിക്കയും സാഹിത്യത്തെ [illegible]സാൽക്കരിക്കയും ചെയ്തു. തന്റെ കവനരീതിയിൽ അച്ചൻ [illegible] സന്ധാനകർമ്മങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്ന് താഴെ [illegible] ശ്രമിക്കുന്നു.

ചാവറയച്ചൻ മതത്തെ സാഹിത്യവിഷയമാക്കിയെന്നു പറ[illegible]. മിസ്റ്റിക്കു കവികളുടെ സാഹിത്യപ്രവർത്തനം മത[illegible] സാഹിത്യാവിഷ്കരണത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. [illegible]ാനുഭൂതികൾ സാഹിത്യാനുഭൂതിയിൽ പകർത്തുകയാ[illegible] ആത്മാനുതാപം എന്ന കൃതിയിൽ വിശേഷിച്ചും അച്ചൻ [illegible]ട്ടുള്ളത്. യേശുവിന്റെയും മറിയത്തിന്റെയും കഥയുടെ [illegible]ത്തോടൊപ്പം സ്വജീവിതാംശങ്ങളെ പാവുപോലെ കൂട്ടിച്ചേർ[illegible] നല്ലൊരു ശില്പം നെയ്തുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ആത്മീയത [illegible]ാഹിത്യമാകുമ്പോൾ സാഹിത്യം സ്വഭാവേന ആത്മീയ പരി[illegible] പ്രസരിപ്പിക്കുമല്ലോ. പിച്ചകപ്പൂക്കളും ചെമ്പകപ്പൂക്കളും ഒരേ [illegible]യിൽ ഒരുക്കി വച്ചാൽ അവയുടെ ഗന്ധവിശേഷങ്ങൾ [illegible]ന്യോന്യം കലരുന്നതുപോലെ ചാവറയച്ചന്റെ കൃതികളിൽ

ആത്മീയവും സാഹിതീയവുമായ പരിമളം സമ്മിളിതമായി സ്ഫുരിച്ചുകാണുന്നു.

മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഈ മതസാഹിത്യ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ പുരസ്കർത്താക്കളായ കവികളിൽ എന്നും പ്രഥമഗണനീയനായ കവി തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനാണല്ലോ. തന്റെ കൃതികളിൽ ശൈലിയിലും ഭാവനയിലും പ്രതിപാദനത്തിലും പാവറയച്ചൻ കൂടുതൽ അനുസരിച്ചു കാണുന്നതു് എഴുത്തച്ഛനെയാണ്. ഈശ്വരനെ 'ആദ്യഹീനൻ' 'ആദിനായകൻ' 'കല്യാണരൂപൻ' 'സർവ്വേശ്വരൻ' 'പരാപരൻ' 'പതീനാംപതി' എന്നൊക്കെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു് എഴുത്തച്ഛന്റെ പദകോശത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായിട്ടാണ്.

അനാദ്യ ഗുണനിധേ, സർവ്വേശാപരാപരാ,
അനന്തദയാന്വിതാ സർവ്വമംഗലദേവാ
അന്തമില്ലാത്തതിന്റെ കരുണാബ്ധിയാലെന്നെ
അന്തരിച്ചീടാതുള്ള സൃഷ്ടിയായ്ച്ചമച്ചല്ലോ

(ആത്മാനുതാപം 11. 158-162)

ചെറുശ്ശേരിയുടെ സംഗീതാത്മകതയോ കുഞ്ചന്റെ ജനകീയ ശൈലിയോ അല്ല എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രൗഢിയാണ് അച്ചനു പ്രിയപ്പെട്ടതു് എന്നു സ്പഷ്ടമാണ്.

അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിനു മിതത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഈ കവി അവിടെയും ചെറുശ്ശേരിയെയല്ല എഴുത്തച്ഛനെ അനുസരിക്കുന്നതെന്നതു് വാദിച്ചു സമർത്ഥിക്കേണ്ട കാര്യമല്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ.

'മധ്യരാത്രിയാം നേരം മാർത്താണ്ഡദേവ പ്രഭ
മധ്യാഹ്നനേരം പോലെ പെട്ടെന്നു തൊഴുതതിൽ'

എന്ന ആത്മാനുതാപത്തിലെ ഭാവനയുടെ മിതശോഭ എഴുത്തച്ഛന്റെ അന്തേവാസിയായ ഒരു കവിക്കല്ലാതെ സുലഭമാവില്ല.

മന്നിലുള്ളവയൊക്കെ സ്ഥൂലവുമസ്ഥൂലവും
മിന്നൽപ്പോൽ കടന്നീടുമെന്നു ഞാനോർത്തീടാതെ എന്നും
ഭൂമിയുമതിൻ മീതെ കാണുന്ന സമസ്തവും
ഭേദം കൂടാതെ മാറി നീങ്ങുന്നു ക്ഷണേക്ഷണേ
ഇന്നു കാണുന്ന പച്ചപ്പുല്ലതു നാളെത്തന്നെ
മങ്ങിച്ചു വരളുന്നു വാടുന്നു സൂര്യോഷ്ണത്താൽ
മെച്ചമായ് കണ്ടീടുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ ബഹുവിധം
ഇച്ഛയായതിനുള്ള ശോഭയും സുഗന്ധവും
എത്രയും ക്ഷണം കൊണ്ടു മാറിപ്പോയ് വീണിടുന്നു
ചിത്രമായതിനുള്ളോരഴകുമൊക്കെപ്പോകും

(ആത്മാനുതാപം 11. 304-316)

ഇവിടെയും എഴുത്തച്ഛന്റെ ചിന്താബന്ധുരവും പ്രൗഢ [illegible]മായ ശൈലിയിൽ എഴുതുന്ന ഒരു കവിയെയാണ് നാം [illegible]ന്നത്.

മലയാള കവിതയിൽ എഴുത്തച്ഛൻ സരണിയെന്നും [illegible]സ്സരണിയെന്നും വേർതിരിക്കാവുന്ന രണ്ടു വ്യക്തമായ [illegible]പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇന്നും അവ വ്യാവർത്തിതങ്ങളായി [illegible]ന്നതുമുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛൻ സരണി ചിന്തയ്ക്കും ആദർ[illegible] പ്രാധാന്യം കല്പിക്കയും അലങ്കാരം, ബാഹ്യസൗന്ദര്യ [illegible] എന്നിവയെ ലഘൂകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രസ്ഥാനമാണ്. [illegible]ണ് ചെറുശ്ശേരി പദ്ധതി. ചാവറയച്ചൻ തന്റെ [illegible] പശ്ചാത്തലത്തിനു ചേർന്നവിധത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ [illegible] അനുവർത്തിക്കുന്നു. കവിത കേവലം സൗന്ദര്യ[illegible] പ്രവർത്തിച്ചാൽ പോരെന്നും സംസ്കാര പക്ഷത്തിന്റെ [illegible]ത്വം അതു് ഏറ്റെടുക്കണമെന്നും ചാവറയച്ചൻ വിശ്വ[illegible]ക്കുന്നു. ഏതായാലും ആത്മാനുതാപം തുടങ്ങിയ കൃതികളിൽ [illegible]ന്റെ മുദ്ര തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു.

കവി, ദേശീയ പാരമ്പര്യത്തെ എന്നപോലെ വൈദേ[illegible]ക പാരമ്പര്യത്തെയും സ്വീകരിക്കണമെന്ന് ചാവറയച്ചൻ [illegible] വഴി തെളിയിച്ചു. ഇതാണ് ചാവറയച്ചൻ ഉദ്ഘാ[illegible] മറെറാരു സന്ധാനം. ആത്മാനുതാപം വലുപ്പം [illegible] മഹാകാവ്യമാണെന്നു പറയാമെന്നല്ലാതെ മററു കാര്യ[illegible]ൽ അതിന്റെ സ്വഭാവം വൈദേശികമാണ്. ആത്മാനു[illegible] എന്നപേരുതന്നെ കവിയുടെ ആത്മകഥാപരമായ രചനാ[illegible]തയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആത്മാംശത്തിനു ഊന്നൽ കൊടു[illegible]ന്നതു് വൈദേശിക സാഹിത്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വികസിതമായ [illegible] പ്രവണതയാണല്ലോ.

അനസ്താസ്യയുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന കൃതിയിലാകട്ടെ, [illegible]ച്ചൻ വൈദേശിക രൂപങ്ങളെ മാതൃകയാക്കി കവിത [illegible]വാൻ മലയാളിക്കു് ആദ്യത്തെ പാഠം നൽകി. മലയാ[illegible]ലെ ഒന്നാമത്തെ ഖണ്ഡകാവ്യം എന്നു് ആ കൃതിയെ കരു[illegible]കിൽ ഖണ്ഡകാവ്യ രൂപത്തെപ്പററി മലയാളിയെ മാതൃക [illegible] പഠിപ്പിച്ച പ്രഥമാധ്യാപകൻ ചാവറയച്ചനാണെന്നു [illegible]തിക്കേണ്ടി വരും. കൂടുതൽ വിപുലമായ പഠനം അർഹി[illegible]ന്ന അച്ചന്റെ സാഹിത്യകൃതികളുടെ പഠനത്തിന്റെ ഒരു പീഠിക [illegible]ന്ന നിലയിൽ പരാമർശിക്കുവാൻ മാത്രമേ ഈ ലേഖനത്തിൽ [illegible]ഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

ചാവറ കൃതികളുടെ ഉൾക്കാഴ്ച

ഡോ. കെ. എം. തരകൻ

ചാവറ കൃതികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉൾക്കാഴ്ച അഥവാ ജീവിതദർശനം എന്തായിരുന്നു എന്നതാണ് ചിന്തിക്കേണ്ടുന്നുള്ളത്. ഒന്നുരണ്ടുകാര്യങ്ങൾ മുഖവുരയായി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ചാവറയച്ചന്റെ കൃതികളിൽ കാണുന്നവിധം ആ മഹാനുഭാവന്റെ ജീവിതദർശനം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാക്കുവാനാണ് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഒന്നാമതായി ഹിപ്പിയിസവുമായി ഒരു മിസ്റ്റിക്കിന്റെ ജീവിതദർശനത്തിലുള്ള ഏകദേശസാമ്യത്തെപ്പററി വിശദീകരിക്കുകയാണ്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഹിപ്പിയും യോഗിയും ഭ്രാന്തനും ഒരുപ്പോലെയിരിക്കും. ഷേക്സ്പിയർ പറയുംപോലെ, കവിയും കാമുകനും, ഭ്രാന്തനും ഏറെക്കുറെ തുല്യരാണ്. വളരെയധികം വിചിത്രവ്യക്തികളായി ഇവരെ തോന്നും എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഭ്രാന്തിൽക്കൂടി അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന അനുഭൂതി എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ ആ അനുഭൂതിയും യോഗാനുഭൂതിയും തമ്മിൽ വളരെ വളരെ അന്തരമുണ്ട്. അത് വളരെ സ്പഷ്ടമാണ്, അതുപോലെ ഒരു ഹിപ്പിയ്ക്ക് കേവലം ജിജ്ഞാസമൂലം അദ്ദേഹം നടത്തുന്ന അന്വേഷണത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന അനുഭൂതിയും അർപ്പിതമായ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് ഒരു യോഗിക്കു ലഭിക്കുന്ന യോഗാനുഭൂതിയും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ രണ്ടും അനുഭവത്തെ തേടലാണ്. അനുഭവത്തെ സാംശീകരിക്കലാണ്. എന്നാൽ അനുഭവത്തിൽ— അനുഭവത്തിന്റെ ആഴത്തിൽ— വ്യാപ്തിയിൽ— ദൂരവ്യാപകമായ പ്രയോജനത്തിൽ ഇവ തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്.

സാധാരണഗതിയിൽ മിസ്റ്റിക് അനുഭൂതി ഇല്ലാത്തവർക്കും ആ അനുഭൂതി ലഭിച്ചുവെന്നു പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ യോഗിക്കു ലഭിക്കുന്ന അനുഭൂതിയുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം എന്താണെന്നു അറിവില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ അതിന്റെ പ്രത്യേകത ഇതാണ്. പ്രായോഗിക തലത്തിൽ ഈ അനുഭൂതിയ്ക്ക് ലോകത്തെ — മനുഷ്യ ജീവിതത്തെയാകമാനം രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കും. യോഗിയുടെ ജീവിതം രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കും എന്നു കൂടാതെ അദ്ദേഹവുമായി (യോഗിയുമായി) ആരെല്ലാം സമ്പർക്കം പുലർത്തുമോ

ഈ ലോകത്തെ മുഴുവൻ പ്രഭകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. ഇതാണ് ധ്യാനശക്തി. പുരോഹിതന്മാർ ധ്യാനം നടത്തണമെന്ന് ചാവറയച്ചൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത് അതെന്തു കൊണ്ടാണ്? പുരോഹിതന്മാർ ദൈവവുമായി ഏററവും അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തുന്നവരാണ് എന്നാണ് പൊതുവേയുള്ള ധാരണ. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് അതു വിശ്വസിക്കാതെ തരമില്ല. അങ്ങനെയുള്ള പുരോഹിതന്മാരും ധ്യാനം കൊണ്ട് പുരോഹിതരായിത്തീരണമെന്ന് ഒരു പുരോഹിതൻ പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ചിത്തഭ്രമം പിടിപെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കും. എന്നാൽ പുരോഹിതന്റെ മഹത്തായ പദവിയെക്കുറിച്ച് അഗാധമായി, വളരെ അവഗാഢമായി ചിന്തിച്ച ചാവറയച്ചൻ ദൈവത്തിൽനിന്ന് കൂടുതൽ കൂടുതൽ ശക്തി – ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യം – സംഭരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ജനത്തെ ദൈവവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുവാൻ പുരോഹിതനു കഴിയാതെ വരും എന്നുള്ള നിഗമനത്തിലാണ് എത്തിയതു്. (Pontiff അഥവാ പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠൻ എന്നവാക്കിനർത്ഥം പാലം നിർമ്മിക്കുന്നവൻ എന്നാണ്. ദൈവവും മനുഷ്യരുമായി ബന്ധപ്പെടുവാൻ ഒരു പാലമായി നിലകൊള്ളണം, പുരോഹിതൻ എന്നാണ് അതു കൊണ്ട് സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്) ദൈവവുമായി മനുഷ്യരെ ബന്ധപ്പെടുത്തുവാൻ പുരോഹിതൻ വിശുദ്ധിയുടെ പാലമായി മാറേണ്ടതു് ധ്യാനത്തിലൂടെയാണ് എന്നു ചാവറയച്ചൻ വ്യക്തമാക്കി.

പുരോഹിതൻ മററുള്ളവർക്കായി അർപ്പിതജീവിതം നയിക്കുന്നതോടൊപ്പം അനുധ്യാനത്തിൽക്കൂടി ദൈവത്തിൽ ചെന്നെത്തണം എന്ന് ചാവറയച്ചൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ആ ആഗ്രഹത്തെ പ്രാവർത്തികമാക്കാനുള്ള കർമ്മപരിപാടി ആവിഷ്കരിക്കയും ചെയ്തു. കേവലം ലോകത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറി ഒരു യോഗിയായി മാത്രം കഴിയാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചില്ല. മറിച്ച് മററുള്ള പുരോഹിതന്മാർക്കും സഭയ്ക്കും പ്രയോജനപ്പെടത്തക്കവിധം ഈ പുരോഹിതന്മാരെ മുഴുവനും ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യത്താൽ സമ്പന്നരും ധന്യരുമാക്കാൻ സന്യാസസഭ സ്ഥാപിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചതു്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതദർശനത്തിന്റെ ഓരോരോ ഭാഗങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുവാൻ വലിയ വിഷമമുണ്ടാവുകയില്ല. ഒന്നാമത്തെ കാരണം ചാവറയച്ചൻ ഒരു ക്രൈസ്തവനായിരുന്നുവെന്നതാണ്. ഇതു് ഒരു പൗനരുക്ത്യമായിത്തോന്നാം. അതായതു് അദ്ദേഹം ഒരു നാമമാത്ര ക്രിസ്ത്യാനി ആയിരുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിൽ പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ച വ്യക്തിയായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനായി സ്വയം സമർപ്പിക്കാതെ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക ജീവിതമില്ല എന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു വ്യക്തി. തന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും ക്രിസ്തുവിനു കൊടുത്തിട്ട് അതു ക്രിസ്തുവിനു സ്വായത്തമാക്കിയിട്ടല്ലാതെ തനിക്ക

ജീവിതമില്ല എന്നു വിശ്വസിച്ച ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ. ഈ വിശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിയാണ്; ദൈവം സ്രഷ്ടാവാണ് സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും തമ്മിലുള്ള അകലം വളരെ വലുതാണ് വലിയൊരു വിടവാണ്. ഈ വിടവുമൂലം സൃഷ്ടിക്കു സൃഷ്ടിയുടേതായ പോരായ്മകളുണ്ട്. അതിൽ നിന്ന് ഉളവാകുന്നതാണ് പാപബോധം. പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്തപിച്ച് പാപശമനം നേടിയാൽ മാത്രമേ മനുഷ്യനു ദൈവവുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്താൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. തൽഫലമായി ഒരു ക്രൈസ്തവന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഏററവും പ്രധാനമായി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട സംഗതി തന്നെപ്പററി തന്നെ ബോധവാനാകുക എന്നതാണ്. ഇത് ചാവറയച്ചൻ അന്വർത്ഥമാക്കിയിട്ടുണ്ട് എന്ന് ആത്മാനുതാപം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്.

വെൺമയായ് നടപ്പാനായ്
    തന്നൊരു വെള്ള വസ്ത്രം
നന്മയും കളഞ്ഞയ്യോ
    പാപി ഞാൻ മഹാ മൂഢൻ
എന്നെക്കൊണ്ടന്നു ജനം
    എന്നുടെ സുവൃത്തിയാൽ
നിന്നെ സേവിപ്പാൻ വഴി-
    കാട്ടുവാൻ പന്തം തന്നു.
അയ്യയ്യോ! മഹാ ദുഃഖ-
    മടിയൻ വളർന്നപ്പോരം
നെയ്യുമില്ലഗ്നിയില്ല.
    പുകയുന്നതും കണ്ടേൻ
ഇപ്പോലെയുള്ള മഹാ
    ദുർഭാഗ്യമാകുണ്ടായി
യല്ലൻ ഞാനറിയാതെ
    കെട്ടയ്യോ മമ വെട്ടം.
മററുള്ള ജനത്തെയും
    കാട്ടുവാനായിത്തന്ന
മാറററും വെളിച്ചത്തെ
    പ്പകർത്തിത്തമസ്സാക്കി
ഇങ്ങനെയടിയന്റെ
    പൈതൽ പ്രായത്തിൽത്തന്നെ
മംഗളമൊക്കെക്കള
    ഞ്ഞയ്യയ്യോ മഹാ ദുഃഖം

പാപിയാം മമ പൈതൽ
പ്രായത്തിൽ കുററങ്ങൾക്ക
താപത്താൽ പൊറുതിയെ
ക്കേണെ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നേൻ
(ആത്മാനുതാപം II 349–364)

താൻ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. ഭൂമിയിലെ സൃഷ്ടികൾക്കെല്ലാം മകുടമായ മനുഷ്യനാണ് എന്നു തുടങ്ങിയ ധാരണകൾ ഒരു വശത്തുണ്ടെങ്കിലും മഹാ പരിശുദ്ധനും അപ്രമേയ പ്രഭാവനും അനാദ്യന്തനും ദൃശ്യാദൃശ്യങ്ങൾക്ക് ഉടയവനുമായ ജഗദീശ്വരനോടു തുലനം ചെയ്യുമ്പോൾ താൻ അല്പീയസ്സാണ് എന്നൊരു ബോധം കൂടി വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതു് ആവോളം ചാവറയച്ചനുണ്ടായിരുന്നു.

ആദിനായകനായ സർവ്വേശ്വരൻ
ആദത്തിൻ സുതനായ്ച്ചമച്ചെന്നെയും
ആയതിനെന്തു കാരണം ദൈവമേ
ആദ്യഹീനനാം നിന്റെ ദയതന്നെ
ഈ മഹാ വലിപ്പത്തിൻ ചിത്രം പോൽ
ഈ മഹാ പാപിയായൊരടിയനെ
ഈ മഹത്വത്തിൻ ഛായയിൽ ചെയ്തതും
ഈശനായതിൻ മൂലം
(ആത്മാനുതാപം I, 1-4; 9-12)

ദൈവവുമായി തുലനം ചെയ്യുമ്പോൾ താൻ നിസ്സാരനാണെന്നുള്ള ഈ ബോധത്തിൽ നിന്നു് ഉളവാകുന്ന വിനയം മനുഷ്യജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ബോധത്തിൽ നിന്നുവേണം ഒരു ക്രൈസ്തവന് പശ്ചാത്താപ നിർഭരമായ ഒരു ഹൃദയം ലഭിക്കേണ്ടതു്. അപ്പപ്പോൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ പാപങ്ങൾക്കും ഈ പശ്ചാത്താപം തന്നെ പ്രായശ്ചിത്തം എന്നു് മഹാകവി വള്ളത്തോൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇതേ ആശയത്തെ മുൻനിറുത്തിയാണ്.

മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ക്രിസ്തുവിൽ ലയിക്കുക — ദൈവത്തിൽ ലയിക്കുക എന്നതു് സാക്ഷാത്കരിക്കണമെങ്കിൽ അവൻ പശ്ചാത്തപിച്ചേ മതിയാകൂ. അതായതു് അവൻ പാപബോധമുള്ളവനാകണം. ഗർവാണ് വാസ്തവത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ സർവ അധഃപതനത്തിനും നിദാനം. സാത്താനെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ അവന്റെ സർവ ദോഷങ്ങളുടെയും നാരായവേരു് അഹന്തയാണ്. Pride goes before a fall അഹങ്കാരം എന്നതാണ്

എല്ലാവരുടെയും വീഴ്ചയ്ക്കുള്ള കാരണം. ഹൈന്ദവ പുരാണത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ കാളിയന്റെ ഗർവ്വ് ശ്രീകൃഷ്ണൻ അവന്റെ മസ്തകത്തിലിരുന്ന് എങ്ങനെ ചവിട്ടി വിഷം ഛർദ്ദിപ്പിച്ച് കളഞ്ഞുവോ അങ്ങനെ ഓരോ വ്യക്തിയിലെയും ഗർവാകുന്ന വിഷം മർദ്ദനമേററ് ബഹിർഗമിച്ചാലേ മതിയാകൂ. ഈ വിരേചനം സാധിക്കേണ്ടത് പാപബോധവും പശ്ചാത്താപവും കൊണ്ടായിരിക്കണം.

ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതദർശനം മുഴുവനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാനുതാപം എന്ന കൃതിയിലാണ് നിഴലിക്കുന്നത്. കാരണം, തന്നെപ്പററിത്തന്നെ ചാവറയച്ചനുള്ള ബോധമാണ് കവിതകൾക്കുറവിടം. താൻ പാപിയാണ്, നിസ്സാരനാണ് എന്നുള്ള ബോധം. ഇത് ആത്മനിന്ദയല്ല. ആത്മനിന്ദയായിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. സന്യാസാശ്രമങ്ങൾ, സ്കൂളുകൾ, അനാഥശാലകൾ, അച്ചടിശാല എന്നിങ്ങനെ നിരവധി സ്ഥാപനങ്ങൾ അല്ല മഹാ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ തന്നെ ക്രാന്തദർശിത്വത്തോടു കൂടി സമാരംഭിക്കുവാൻ ചാവറയച്ചനു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇത് ആത്മനിന്ദയിൽ ആമഗ്നനായ ഒരു വ്യക്തിക്ക് ഒരിക്കലും സാധിക്കുകയില്ല. ആത്മനിന്ദയല്ലാത്ത വിനയം പശ്ചാത്താപം ഇവയാണ് ആ ജീവിതദർശനത്തിനു അടിസ്ഥാന ശിലകളായി നില്ക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ആദ്യത്തേത് ദൈവവിശ്വാസം രണ്ടാമത്തേത് ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി ദൈവത്തിൽ എത്തിച്ചേരാമെന്ന വിശ്വാസം. മൂന്നാമത്തേത് പശ്ചാത്തപിച്ച് ക്രിസ്തുവിനെ സ്വീകരിക്കാതെ ക്രിസ്തുവിൽ എത്താൻ സാധിക്കയില്ല എന്ന വിശ്വാസം. അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിൽ എത്തണമെങ്കിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി ക്രിസ്തുവിനു സമർപ്പിച്ചേ മതിയാവൂ എന്ന വിശ്വാസം. ഈ വിശ്വാസത്തിൽ നിലകൊള്ളുമ്പോൾ അഥവാ ക്രിസ്തുവിനു സ്വയം സമർപ്പിച്ച് സ്വജീവിതം ക്രിസ്തുവിനു സ്വായത്തമാക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു ലഭിക്കുന്നത് സവിശേഷമായ ഗുണത്രയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം ആണ്. ഈ സവിശേഷമായ ഗുണ വിശേഷങ്ങളാണ് വിശ്വാസം ശരണം സ്നേഹം എന്നിവ. (Faith Hope and charity) ഈ ത്രിവിധ ഗുണവിശേഷണങ്ങളിൽ കൂടിയത്രേ ഒരു ക്രൈസ്തവൻ ക്രിസ്തുവിനെ പ്രാപിക്കുന്നത്.

ബുദ്ധന്റെ അഷ്ടാംഗമാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. മററു മതക്കാർക്ക് അവരുടേതായ ശാസനകളുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിശ്വാസം, ശരണം സ്നേഹം എന്നീ ദൈവിക നൽവരങ്ങളാണ് വഴിവിളക്കായുള്ളത്. ഈ ഗുണങ്ങൾ പ്രാപിച്ച് പശ്ചാത്തപിച്ച് ക്രിസ്തുവിൽ ലയിക്കുന്ന ഒരു ക്രൈസ്തവന്

ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടി ദൈവസന്നിധിയിലേയ്ക്ക് കടന്നു ചെല്ലാൻ സാധിക്കും. അതേ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ അവന് തന്റെ സഹജീവികളെ കൂടി സന്നിധാനത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കുവാനും കഴിയും. ഇതത്രെ ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതദർശനത്തിന്റെ നാലാമത്തെ ഘടകം ദൈവസ്നേഹം ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള സ്നേഹം പാപബോധം, പശ്ചാത്താപം, അതിനാൽ ലഭിക്കുന്ന ക്രിസ്തുസംയോഗം ഈ സംയോഗത്താൽ ലബ്ധമാകുന്ന വിശ്വാസം, ശരണം, സ്നേഹം എന്നീ ഗുണത്രയങ്ങൾ എന്നിവയാണ്. ഈ ഗുണത്രയങ്ങൾ ലഭിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് അടുത്തതായി ദൈവത്തെ മാത്രം ധ്യാനിച്ച്, ലോകത്തെ മുഴുവൻ വിസ്മരിച്ച് കൊടുങ്കാട്ടിൽ പോയി തപസ്സ് ചെയ്യാൻ സാധിക്കയില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തു അവതരിച്ചത് ഇങ്ങനെ ഒരു ഒളിച്ചോട്ടത്തിനല്ലായിരുന്നു: ദൈവീകമായ സ്വർഗ്ഗത്തെ ഭൂമിയിലേയ്ക്ക് അവരോഹണം ചെയ്യിക്കുന്നതിനായിരുന്നു. ''നിന്റെ രാജ്യം വരേണമേ, ഈ ഭൂമിയിൽ'' എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥന നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചത് ഭൂമിയെ സ്വർഗ്ഗമാക്കിത്തീർക്കുവാനാണ്'', ഈ ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളേയും മനുഷ്യനേത്തയും പ്രതിനിമിഷം ആദ്ധ്യാത്മികമാക്കിക്കൊണ്ട് ദൈവസന്നിധാനത്തിലേയ്ക്ക് എത്തിക്കുക എന്ന കർമ്മമാണ് നമുക്ക് അനുഭവിക്കുവാനുള്ളത് അതുകൊണ്ട് പരസ്നേഹം എന്നത് അനുഭവമാകാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ക്രൈസ്തവന്റെ ജീവിതം പൂർണ്ണമാകയില്ല എന്നാണ് ചാവറയച്ചൻ അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പറഞ്ഞിരുന്നു. ഒരുവശത്ത് ദൈവവുമായി ഏകാന്തതയിൽ സമ്പർക്കം പുലർത്തുക, അങ്ങനെ അവിടെ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക ശക്തിയോടുകൂടി സമൂഹ മധ്യത്തിൽ വന്ന് കൂടുതൽ കൂടുതൽ പ്രവർത്തിക്കുക – ഇതായിരുന്നു പ്രായോഗികരംഗം.

ചാവറയച്ചൻ ആവിലായിലെ സെൻറ് തെരേസയെ മുഴുവൻ പഠിച്ച് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. മലയാളവും, സംസ്കൃതവും, സുറിയാനിയും, ലത്തീനും അവസാനം വാർദ്ധക്യ കാലത്ത് പോർച്ചുഗീസ ഭാഷയും പഠിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു തീരാദുഃഖം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആവിലായിലെ സെൻറ് തെരേസായുടെ ആഭ്യന്തര ഹർമ്മ്യം സ്പാനീഷ് ഭാഷയിൽത്തന്നെ നേരിട്ട് പഠിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്നതായിരുന്നു അത്. അതിനായിട്ട് അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രാർത്ഥന ഇങ്ങനെയായിരുന്നു.

''പ്രിയം നിറഞ്ഞ അമ്മേ, ത്രേസ്യായെ എനിക്ക് അങ്ങേ നന്നായി പഠിച്ചിട്ട് ആ മഹാഹർമ്മ്യത്തിന്റെ ശ്രീ കോവിലേയ്ക്ക് എത്തുവാൻ കഴിയാത്തതു കൊണ്ട് അങ്ങേ ആദ്ധ്യാത്മിക ശക്തി നീ എന്റെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്ക് അനുഭൂതികൾ സംക്രമിപ്പിക്കേണമേ''

അപ്പോൾ യോഗാത്മകമായ അനുഭൂതിയിൽ ആവിലായിലെ സെന്റ് തെരേസാ ദൈവവുമായി എങ്ങനെ സംഭാഷണം നടത്തിയോ അതേ വിധത്തിൽ ധ്യാനത്തിലൂടെ, തപസ്സിലൂടെ, സമാധിയിലൂടെ ശക്തിസമ്പാദിച്ച് ആ ശക്തി സഹജീവികൾക്ക് പ്രയോജനപ്പെടത്തക്കവിധം വ്യയം ചെയ്യുന്നതിനാഗ്രഹിച്ചു. ഈ ദൈവികമായ നൽവരം സമ്പാദിക്കാതെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുവാനാണ് ചിലരുടെ ആഗ്രഹം. ഈ നൽവരം കിട്ടിയിട്ട് ചോർന്നുപോയാൽ മററാരെങ്കിലും എടുക്കുമോ എന്നുകരുതി ഒഴിഞ്ഞുമാറി സർവ്വതും പാപമാണ്— ചെയ്യുന്നതും— നോക്കുന്നതും— വിചാരിക്കുന്നതും പാപമാണ്— എന്നുകരുതി കാട്ടിലേയ്ക്കു് ഒളിച്ചു പോകാമെന്നുള്ള മനോഭാവം വാസ്തവത്തിൽ അപകടകരമാണ്. മറിച്ച് ഈ അനുഭവം സഹജീവികൾക്കും ഉണ്ടാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കയാണ് വേണ്ടത്. പുനരുത്ഥാനം ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിന്റെ കാര്യം അറിഞ്ഞ മഗ്ദലേന താൻമാത്രം അറിഞ്ഞാൽ മതിയെന്നു കരുതാതെ എത്രയും വേഗം എല്ലാവരേയും അറിയിക്കാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുകയായിരുന്നു. അതുപോലെ ഒരാദ്ധ്യാത്മികാനുഭൂതി ലഭിച്ചാൽ അതു സ്വകാര്യസ്വത്തായി കരുതരുത്. സ്വകാര്യസ്വത്തായിരുന്നാൽപ്പോലും അതു് സഹജാതർക്കു പകർന്നുകൊടുക്കുവാൻ തക്കവിധം അത്രമാത്രം വിശാലമായിരുന്നു ചാവറയച്ചന്റെ ഹൃദയം. ഈ അനുഭൂതിയും അനുഭവശക്തിയും എല്ലാമനുഷ്യർക്കും പ്രയോജകീഭവിയ്ക്കണം എന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. അങ്ങനെ തനിക്കു ചുററുമുള്ള സകലരേയും ദൈവത്തിലേയ്ക്കു് അടുപ്പിക്കേണ്ട വഴികളാണ് ചാവറയച്ചൻ സദാസമയം തെരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

വിശ്വാസത്തിൽക്കൂടി, ശരണത്തിൽക്കൂടി, സ്നേഹത്തിൽക്കൂടി ലഭിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക ശക്തികൊണ്ടു് മററുമനുഷ്യരേയും സ്നേഹിക്കണം അവർക്കു സേവനം ചെയ്യണം എന്നുള്ള ബോധത്തോടെ ചാവറയച്ചൻ പ്രവർത്തിച്ചു. അതുവഴി ലോകത്തെ ദൈവവുമായി ബന്ധിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ക്രൈസ്തവന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിശ്ചലതയില്ല അതു സദാസമയം പ്രവർത്തനക്ഷമമാണ്. അതു് അനുനിമിഷം വളർന്നുകൊണ്ടു് പ്രഭയിൽനിന്നു പ്രഭയിലേയ്ക്കു വികസിച്ചുകൊണ്ടു്, കൂടുതൽ കൂടുതൽ ദൈവികതേജസ്സ് പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവസന്നിധാനത്തിലേയ്ക്കുയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലെയും ഭൂമിയിലെ സർവ്വവിധമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേക പദ്ധതി നിർദ്ദേശിക്കത്തക്ക വിധമായിരുന്നു വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ പ്രവർത്തനം മുഴുവൻ. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതം സമ്പൂർണ്ണമായി സഹജീവികൾക്കായി ഉഴിഞ്ഞുവച്ചു. മരണംവരെ ആ സമർപ്പണം നമുക്കു് കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്.

വേദനയും യാതനയും കർമ്മബന്ധുരമായ തന്റെ ജീവിതഘട്ടത്തിൽ ചാവറയച്ചൻ ഏറെ അനുഭവിച്ചു. അതുകൊണ്ടു തൃപ്തനാകാതെ ആ അനുഭവത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ട് ഓരോ കേരളീയനെയും ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹോദാരമായ സന്ദേശത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു.

കേസരി രാജൻ നീ നിന്നുടെ സുമതം
കേരളമൊക്കെയും കാണാകേണം

(ആത്മാനുതാപം III 25 – 26)

ചാവറയച്ചന്റെ ദർശനം വളരെ സ്പഷ്ടമാണ്. അത് ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്താൽ നിർഭരമാണ്. പ്രസന്നമാണ് പ്രസാദാത്മകമാണ്. ത്യാഗനിർഭരമായ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. എങ്കിലും ആ ജീവിതത്തിൽ ഒരു നിമിഷം പോലും ഏകാന്തത അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. ചാവറയച്ചന്റെ ദർശനത്തിന്റെ ഒരു മഹത്വമായാണിതിനെ ഞാനെണ്ണുന്നത്. ഞാൻ വേറെ, നിങ്ങൾ വേറെ എന്നൊരു മനോഭാവം ആ വ്യക്തിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കത്തോലിക്കനായിരുന്നുവെന്ന് കത്തോലിക്കർ പറയും. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നു. ഒരു വലിയ മനുഷ്യനായിരുന്നു. ഒരു ദൈവദാസൻ ആയിരുന്നു. ദൈവദാസൻ മനുഷ്യരുടെ മുഴുവൻ സേവകൻ കൂടിയാണ്. ദൈവദാസനായതുകൊണ്ട് വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൻ എന്ന പദവിക്കുകൂടി അദ്ദേഹം അർഹനായിരിക്കുന്നു. ചാവറയച്ചന്റെ ദർശനം ഒരേസമയം ദൈവത്തിന്റെ ദാസനും മനുഷ്യസ്നേഹിയും ആയിരിക്കുകയെന്നതാണ്. മഹത്തായ ആ പ്രഭാപൂരത്തിന്റെ — തേജസ്സിന്റെശക്തി ഇന്ന് ഒരു മണ്ഡലത്തിൽ മാത്രമല്ല ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും വ്യാപരിച്ചു നില്ക്കുകയാണ്.

ക്രൈസ്തവ ചൈതന്യം മലയാളവൽക്കരിച്ച കവി

സി. പി. ശ്രീധരൻ

സാധാരണയായി കവിത, സാഹിത്യം എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ, ഇന്നു പ്രത്യേകിച്ച് കേൾക്കാറുള്ള ഒരു പരാതി ഉത്തമങ്ങളായ മഹത്തരങ്ങളായ സാഹിത്യകൃതികൾ ഉണ്ടാകുന്നില്ല എന്നതാണ്. ഈ പരാതി ഉന്നയിക്കുന്നവർ ഇക്കാലത്ത് മഹത്തരങ്ങളായ ജീവിതങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നില്ല എന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധിയോട് ഒരിക്കൽ ദിലീപ് കുമാർ ചൗധരി ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. ''സ്വാമിൻ, ആരാണ് മഹാനായ കലാകാരൻ?'' എന്ന്

അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞു:

''ആരാണ് നിർമ്മലമായ ഉത്തമമായ സുന്ദരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന ആൾ—അദ്ദേഹമാണ് എന്റെ നോട്ടത്തിൽ മഹാനായ കലാകാരൻ'' എന്ന്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ സുന്ദരവും നിർമ്മലവുമായ ജീവിതം കൊണ്ട് മലയാള കവികളിൽ അത്യുത്തമസ്ഥാനം അവകാശപ്പെടാവുന്ന ഒരു വ്യക്തിയത്രേ ചാവറ കുറിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ എന്ന് സംശയമെന്യേ പറയാവുന്നതാണ്. സാധാരണമായി അലങ്കാരങ്ങളും വർണ്ണനകളും, തന്റെ ആത്മാവില്ലാത്ത സൗരഭ്യവും സൗകുമാര്യവും മറ്റും കവിതയുടെ ബാഹ്യസ്വരൂപത്തിൽ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടാണ് അതു് ജനാകർഷകമാക്കാൻ കവികൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ചാവറ അച്ചനെപ്പോലുള്ള ബുദ്ധിമാന്മാരായ സിദ്ധന്മാരായ ആളുകൾ (നമുക്കവരെ മിസ്റ്റിക്കുകൾ എന്നു വേണമെങ്കിൽ വിളിക്കാം) ഈ ബാഹ്യസ്വരൂപം കൊണ്ടല്ല, രൂപഭംഗികൊണ്ടല്ല സ്വന്തം ആത്മാവിന്റെ വിശുദ്ധിയും സൗന്ദര്യവും കൊണ്ടാണ് കവിതയെ ഹൃദ്യവങ്ങളാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അവയെ ആത്മ വിശുദ്ധിയുടെ കവിതയെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം.

ചാവറയച്ചൻ കാവ്യരചന നടത്തിയ 19-ാം നൂറ്റാണ്ട് നമ്മുടെ സാഹിത്യ രംഗത്ത് മിക്കവാറും കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാ

ന്മാരും വെൺമണി നമ്പൂതിരിമാരും കാവ്യവ്യാപാരം ചെയ്ത ഒരു കാലമായിരുന്നു. പ്രൊഫ. മുണ്ടശ്ശേരി പറഞ്ഞതു പോലെ വെൺമണി നമ്പൂതിരിമാരുടെ മുഖ്യതൊഴിൽ തേവാരവും ശൃംഗാരവും ആയിരുന്നു. മറെറാരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ കവിതയുടെ രൂപസൗന്ദര്യത്തിലും ബാഹ്യസൗന്ദര്യത്തിലും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് ആത്മ സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും ആത്മവിശുദ്ധിയുടെയും കവിതയുമായി ചാവറയച്ചൻ മലയാള സാഹിത്യ വേദിയിലേയ്ക്ക് രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തത് എന്ന വൈരുദ്ധ്യം നാം മനസ്സിലാക്കണം. അങ്ങനെ ഭാവശുദ്ധിയിൽ വളരെ അധഃപതിച്ചു കിടന്ന, ജീർണ്ണിച്ചു കിടന്ന മലയാള കവിതയെ ഉദാത്തമായ ആത്മശുദ്ധികൊണ്ട് ഉദ്ധരിച്ച ഒരു മിസ്റ്റിക് കവിയായിരുന്നു കരിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ.

മിസ്റ്റിക്കുകൾ സാധാരണയായി പലതരത്തിലുണ്ട്. താൻ തന്നെ ഈശ്വരനാണ്. ബ്രഹ്മാവാണ് എന്നു സങ്കല്പിച്ച് തന്റെ അഹന്തയെ പരമാവധി വികസിപ്പിച്ച് വളർത്തിയെടുക്കുന്ന മിസ്റ്റിക്കുകളുണ്ട്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ പരമ നിസ്സാരമായ രേണുവാണ് താനെന്ന മട്ടിൽ തന്റെ അഹന്തയെ അലിയിപ്പിച്ച് അലിയിപ്പിച്ച് ഇല്ലാതാക്കിക്കൊണ്ട് ഏററവും എളിയ ഭാവത്തിൽ ഈശ്വരനുമായി യോഗം തേടുന്ന, ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നവരാണ് രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുക. ഈ രണ്ടാമത്തെ മാർഗചാരിയായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ. അദ്ദേഹം തന്റെ അഹന്തയെ ലയിപ്പിച്ചു ലയിപ്പിച്ചു ഇല്ലാതാക്കിക്കൊണ്ട് ഏററവും എളിതമായ ഏററവും നിസ്സാരമായ ഒരു പരമാണുവാണ് താനെന്ന ഭാവത്തിൽ തന്റെ ജീവിതത്തെ ഈശ്വരാർപ്പണമായി കരുതിയിരുന്ന വ്യക്തിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിലും ഈ അർപ്പണഭാവം കാണാം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിത കഥയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സ്വന്തം ആത്മാവിന്റെ കഥ പറയുക എന്നതാണ് ആത്മാനുതാപം തുടങ്ങിയ കൃതികളിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

അന്നത്തെ കാലഘട്ടത്തിലുള്ള മലയാള കവികളെ പൊതുവെയും, പത്തൊൻപതാം നൂററാണ്ടിലുള്ളവരെ പ്രത്യേകിച്ചും പരിശോധിച്ചാൽ ആത്മാനുതാപത്തിലും ചാവറയച്ചന്റെ മററു കൃതികളിലും വേണ്ടത്ര രൂപഭംഗി കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വരാം. അതിനുപകരം അതിലുള്ള ഭാവ സൗന്ദര്യം – ആത്മസൗന്ദര്യമാണ് നാമതിൽ കാണുക. അങ്ങനെ ആത്മസൗന്ദര്യത്തിന്റെ– ജീവിത വിശുദ്ധിയുടെ– ആത്മീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ കവിതയാണതെന്നു പറയാം.

ചാവറയച്ചന്റെ കവിതയെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകിച്ച് സ്മരിക്കാനുള്ള പ്രധാനമായ ഒരു കാര്യം ഇതാണ്. സാധാരണ ഗതിയിൽ ഏതെങ്കിലും മതത്തിൽനിന്ന് ക്രിസ്തുമതത്തിലേയ്ക്ക് ആളുകളെ ചേർക്കാറുണ്ട്. ഇതിനെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് ബർണാർഡ്ഷാ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: ''കാട്ടാളരായ അപരിഷ്കൃതരായ ആളുകളെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥം ക്രിസ്തുമതത്തെ അപരിഷ്കൃതരുടെ, കാട്ടാളരുടെ മതമാക്കിത്തീർക്കുക എന്നുള്ളതാണ് എന്ന്. മതത്തിലേയ്ക്ക് ആളുകളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം ചാവറയച്ചനില്ലായിരുന്നു. ആളുകളിലേയ്ക്ക് ക്രിസ്തുമതത്തെ കൊണ്ടുവരുക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അങ്ങനെ മലയാളികളായ ജനലക്ഷങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്ക് ക്രിസ്തുവിനെ – ക്രൈസ്തവ ചൈതന്യത്തെ കൊണ്ടുവരുവാൻ വേണ്ടി – ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അന്തസ്സത്ത കേരളീയരുടെ വാക്കിലും ചിന്തയിലും ജീവിതത്തിലും ഇഴുകിച്ചേരുന്നതിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം തന്നെ അതാണ്.

ക്രൈസ്തവസഭയെ മലയാളീകരിക്കുവാൻ – കേരളവൽക്കരിക്കുവാൻ നേതൃത്വം കൊടുത്ത ഗണനീയനായ ഒരു വൈദികനാണ് ചാവറയച്ചൻ. മതത്തെ – ക്രൈസ്തവ ചൈതന്യത്തെ ജനങ്ങളിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുക എന്ന ഒരു പ്രക്രിയയുടെ ഭാഗമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം അതു നിർവഹിച്ചതു്. അങ്ങനെ സഭാകാര്യങ്ങളെ കേരളവൽക്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച സന്ദർഭത്തിൽത്തന്നെ ക്രൈസ്തവ സന്ദേശത്തെ മലയാളവൽക്കരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് ആ കവിതകൾ, അതു പറയുവാൻ കാരണം അദ്ദേഹം ഗാനവൃത്തങ്ങളിൽ കവിതയെഴുതിയതാണ്. ചാവറയച്ചന്റെ കാലത്തു് സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾക്കായിരുന്നു ഇവിടെ പ്രാമാണ്യം. എന്നിട്ടും അന്നു നാട്ടിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന പതിനഞ്ചിലേറെ ഗാനവൃത്തങ്ങൾ (ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ) ഏലിയാസച്ചൻ ഉപയോഗിക്കുകയുണ്ടായി. ഹൈന്ദവ ജനതയുടെ സാംസ്കാരിക രീതികൾ അദ്ദേഹം കവിതയിൽ സ്വീകരിച്ചു. ഹിന്ദുക്കളുടെ സന്ധ്യാനാമത്തിലെ വരികൾ, ശ്രീകൃഷ്ണ കീർത്തനങ്ങൾ, ഈശ്വരസ്തവങ്ങളായ മറ്റു ദേവീ കീർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ആത്മാനുതാപത്തിലും മറ്റു കൃതികളിലും കാണുന്ന കവിതകളുമായി പൊരുത്തമുള്ളവയാണ്. അത്രമാത്രം ഹൈന്ദവ ജനതയുടെ രൂപ മാതൃകകളെ സാംശീകരിക്കുകയും സ്വന്തമാക്കുകയും അവയെ മലയാളഭാഷയുടെ ജീനിയസ്സിൽ കലർത്തിക്കൊണ്ട് പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളുടെ പ്രത്യേകത.

ചില മാതൃകകൾ നോക്കുക.

പാന അഥവാ ദ്രുതകാകളി

ആദിനായകനായ സർവ്വേശ്വരൻ
ആദത്തിൽ സുതനായ്ച്ചമച്ചെന്നെയും
ആയതിനെന്തു കാരണം ദൈവമേ
ആദ്യഹീനനാം നിന്റെ ദയയല്ലോ.

കേക

നായകാ നരദേവാ കരുണാനിധേ നാഥാ
നയനാൽ തൃക്കൺപാർക്കമേ, ദാസൻ മഹാപാപി

മഞ്ജരി

കാരുണ്യ നാഥനാം ദൈവകുമാരന്റെ
കാരുണ്യ ശോഭയെ കാണാകേണം.
കല്യാണപ്പന്തലിൽ വെള്ളം വീഞ്ഞാക്കിയ
കല്യാണ രൂപനെ കാണാകേണം.

വഞ്ചിപ്പാട്ട്

സ്നേഹമേറും മകളെ നീർ
ഭാഗ്യമേറും മണവാളൻ
മോഹമോടെ വിളിക്കുന്നു വേഗമായ്പ്പോക
പുഷ്പകാലെ നിൻ കരത്തെ
നീട്ടി ദിവ്യമോഹമോടെ
മാറിടത്തിലണച്ചോരു രാജനെ ഓർക്ക

നാടിന്റെ തനിമ കവിതയിലെന്നപോലെ വൃത്തത്തിലും ഉൾക്കൊള്ളാൻ ചാവറയച്ചൻ ശ്രമിച്ചു. അങ്ങനെ എല്ലാത്തരത്തിലും ദേശാഭിമാനിയായ, ദേശഭക്തനായ അദ്ദേഹം നാടൻ സംസ്കാരത്തെ രക്തത്തിൽ അലിയിപ്പിച്ചു ചേർത്ത് ക്രൈസ്തവ ചൈതന്യത്തെ ആ രക്തത്തിന്റെയും വിചാരധാരയുടെയും ഭാഷയിൽ — നാടൻ രീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ, പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുവെന്നതു് ഇന്നത്തെ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയൊരു നേട്ടമാണ്. ഈ ചുറ്റുപാടിൽ ജീവിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്, അനുരഞ്ജിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ക്രൈസ്തവ ജനതയെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ചെയ്ത ശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമാണ് ആ കവിതകളിൽ കാണാൻ കഴിയുക.

ചാവറക്കൃതികളുടെ ഓരോ പ്രത്യേകതകളും എടുത്തു പറയുക എന്നുള്ളത് വളരെ പ്രയാസമേറിയ കാര്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ സാമാന്യമായ ചില രൂപങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്. ഗ്രാമീണ കേരളത്തിന്റെ വിചാരധാരകൾ ആവാഹിക്കുന്ന പതിനഞ്ചിൽ കുറയാത്ത ഗാനവൃത്തങ്ങൾ ചാവറയച്ചൻ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗാനവൃത്തങ്ങളാകട്ടെ വീരാപദാനങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഗാഥകളുടേതല്ല, നേരെ മറിച്ച് സന്ധ്യാനാമത്തിനും ഈശ്വരാരാധനയ്ക്കും ഉപകരിക്കുന്ന ഭാവാത്മക വൃത്തങ്ങളാണ്. പരമ്പരാഗതമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ രക്തബന്ധമുള്ള ഹൈന്ദവ ജനതയുടെ ദേവസ്തവങ്ങൾ പുരുഷാന്തരങ്ങളിലൂടെ ജനഹൃദയങ്ങളിലെത്തിച്ച വൃത്തങ്ങളിലൂടെ ക്രൈസ്തവ ചൈതന്യം പകരാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു

ഒന്ന്,

താൻ ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിലെ നാടൻ ജനതയുടെ മൗലിക സംസ്കാരത്തിന്റെ അന്തഃപുരത്തിൽ നിന്ന് അമൃതവാഹിനികളായ ഉപാധികൾ കൈക്കൊള്ളുവാനുള്ള സന്ദർഭം.

രണ്ട്,

ഏതൊരു മഹാകൃത്യത്തിനു വേണ്ടി ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്തുവോ ആ ദൗത്യത്തെ, ക്രൈസ്തവ ചൈതന്യത്തെ ജനജീവിതത്തിൽ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുവാനും ജനഹൃദയത്തിൽ എത്തിക്കുവാനുമുള്ള വ്യഗ്രത. ജനങ്ങളെ ക്രിസ്തുമതത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിനു പകരം ക്രിസ്തുവിനെ ജനങ്ങളിലേയ്ക്കു കൊണ്ടു വരുക — ഇതാണ് നാടൻ വൃത്തങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം സാധിച്ച മൗലികമായ ലക്ഷ്യം.

''ഭക്തി മുക്തി ദായക പുരന്ദരാനിധേ—
പുരന്ദരാതിസേവിത
ഭാഗ്യവാരിധേ ദയാ —
മുകുന്ദരാമപാഹിമാം''

അമ്മകന്നി തന്റെ ദുഃഖ രോദനങ്ങൾ നായകൻ
അൻപിനോടു കേട്ടടനയച്ച മിത്രമർത്യരെ എന്നും,
കന്നിയമ്മ നിന്റെ ദാസിയായ പാപി ഞാനിതാ
മന്നിലുള്ള നിന്റെ ശുദ്ധ ജീവിതത്തെയല്പമായ്

എന്നുമുള്ള ആത്മാനുതാപത്തിലെ ഭാഗങ്ങൾ ഹിന്ദുക്കളുടെ കീർത്തനങ്ങളോട് സാമ്യം ഉള്ളവയാണ്. ഇങ്ങനെ കിളിപ്പാട്ട്, പാന, തരംഗിണി, വഞ്ചിപ്പാട്ട് തുടങ്ങിയ നാടൻ വൃത്തങ്ങളിൽ

കവിതയെഴുതിയ ഈ പ്രതിഭാശാലി വായ്മൊഴിയൊക്കെ സംസ്കൃതത്തിലായിരുന്ന അക്കാലത്ത് അത്ഭുതം സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു. രതിപദങ്ങൾ രസപ്രദങ്ങളായിരുന്ന അക്കാലത്ത് വിരതിപദങ്ങളും രസോത്തരങ്ങളാണെന്ന് കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതോടൊപ്പം ജനഹൃദയത്തോട് സംവാദക്ഷമമായ നാടൻ ശീലുകൾക്കാണ് സംസ്കൃതചരണസ്സുകളേക്കാൾ ആത്മസ്പർശത കൂടുതലെന്നു സ്ഥാപിച്ച ഈ യോഗീവര്യൻ മലയാള കവിതയുടെ ഉടലും ഉയിരും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി എന്നതാണ് സത്യം.

കവിതയുടെ പുറംചട്ടയിലിരുന്നു കൊണ്ടുള്ള അന്വേഷണമാണ് നാം ഇതുവരെ നടത്തിയത്. അന്തർഭാഗത്തേക്കു കടക്കുമ്പോഴാണ് സമർപ്പിത ചേതസ്സായ ഒരു ക്രൈസ്തവ ഭക്തന്റെ അന്തർപ്രചോദിതങ്ങളായ വാങ്മയരൂപങ്ങൾ മനസ്സിലാകുന്നത്. ഒരു കവിയുടെ വ്യക്തിമുദ്ര ഭാവാവിഷ്കാരത്തിലാണ് പ്രകടമാകുന്നത്. ഭാവാനുരൂപമായ പദവാക്യഛന്ദോലങ്കാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ ചാവറയച്ചന്റെ വിരുത് ഒന്നു വേറെ തന്നെയാണ്. അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന ഖണ്ഡ കവിതയിൽ അനസ്താസ്യ എന്ന കട്ടി സന്ന്യാസം സ്വീകരിച്ച് സോഫിയ എന്ന മഠാധിപയുടെ സമീപത്ത് ധ്യാനനിരതയായി നില്ക്കുന്ന രംഗം അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദുഷ്ടനായ പ്രോബായുടെ ഭീഷണിക്കു വഴങ്ങാത്ത അനസ്താസ്യയുടെ അക്ഷോഭ്യ പ്രകൃതിയെയും അചഞ്ചല ഭക്തിയെയും ചൈതന്യഭാസുരമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. നിഗൂഢമായ കാവ്യസൗന്ദര്യം പദച്ചെപ്പുകളിൽ ഉറപ്പിച്ച് ചേതനയുടെ സൂക്ഷ്മവും അസ്പഷ്ടവുമായ സ്പന്ദനങ്ങളെ അനാവരണം ചെയ്യുന്നതിൽ ചാവറയച്ചൻ വിദഗ്ധനാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ആത്മാനുതാപം' തുടങ്ങിയ കൃതികൾ തെളിയിക്കുന്നു.

അതുല്യ പ്രഭാവനായ ബഹുമുഖ പ്രതിഭ.

ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ ഇലഞ്ഞിക്കൽ C. M. I.

കാലത്തിന്റെ കുത്തൊഴുക്കിൽ അകപ്പെട്ട് ആത്മചൈതന്യം നഷ്ടപ്പെട്ട കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരള സഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക—സാംസ്കാരിക—സാമൂഹിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രത്യാശയുടെ പൊൻകതിർതൂകി ഉദിച്ചുയർന്ന തേജോ ദീപമായിരുന്നു ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ. സ്വജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ അനശ്വര ചൈതന്യം കൊണ്ട് കാലഘട്ടത്തെ അതിജീവിക്കുകയും, സ്വന്തം വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വശ്യതയാൽ കാലാതീതനായി ജനഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടുകയും ചെയ്ത വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറ കുരിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചന്റെ ചരിത്രം കേരള ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ തന്നെ ചരിത്രമാണ്. അനന്യ സാധാരണമായ ക്രാന്തദർശിത്വത്താൽ, ദൈവോന്മുഖവും കർമ്മനിരതവുമായ മനുഷ്യസ്നേഹത്താൽ, പ്രോജ്ജ്വലമായ അത്യുൽകൃഷ്ട വ്യക്തിത്വത്തിലേക്ക് എത്തിനോക്കാനുള്ള എളിയ ശ്രമമാണീ ലേഖനം.

വ്യക്തിയും വീക്ഷണവും:

കേരളത്തിന്റെ നെല്ലറ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന കുട്ടനാട്ടിൽ ചേന്നങ്കരി ഇടവകാതിർത്തിയിലെ കൈനകരി ചാവറകുടുംബത്തിൽ 1805 ഫെബ്രുവരി 10-ാം തീയതി കുരിയാക്കോസച്ചൻ ജനിച്ചു. ഭക്തയായ സ്വമാതാവിന്റെ പരിചരണത്തിൽ ബാല്യം മുതൽ തന്നെ അനിതര സാധാരണമായ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ വളർന്നു വന്ന കുരിയാക്കോസ് നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം 1818-ൽ പള്ളിപ്പുറം സെമിനാരിയിൽ ചേർന്ന് വൈദിക പഠനം ആരംഭിച്ചു. അക്കാലയളവിൽ മാതാപിതാക്കളും ഏക സഹോദരനും മരണമടഞ്ഞു. തന്നിമിത്തം സഹോദര പുത്രിയുടെ സംരക്ഷണമടക്കം കുടുംബത്തിന്റെ ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കേണ്ട കടമ കുര്യാക്കോസിനുണ്ടെന്നും, സെമിനാരിവിട്ട് വീട്ടിലെത്തണമെന്നും ബന്ധുജനങ്ങൾ നിർബന്ധിച്ചു. പക്ഷെ ദൈവ കരുണയിലാശ്രയിച്ച് നിശ്ചയ ദാർഢ്യത്തോടെ

പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ഒരുവിധം പരിഹരിച്ച് വൈദീക പഠനം തുടർന്നു. 1829-ൽ പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിച്ചു.

ഇതിനിടെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു പുറമെ തമിഴ്, സംസ്കൃതം, സുറിയാനി, ലത്തീൻ, പോർത്തുഗീസ് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിൽ പ്രാവീണ്യം നേടിയിരുന്ന ചാവറയച്ചന്റെ തുടർന്നുള്ള ജീവിതം സംഭവ ബഹുലമായിരുന്നു. 1871 - ജനുവരി 3-ാം തീയതി ആ പാവനാത്മാവ് നിത്യസമ്മാനത്തിനായി വിളിക്കപ്പെട്ടതുവരെയുള്ള ജീവിതം കേരളസഭയുടെ, സമുദായത്തിന്റെ സംയോജനത്തിനും, സമുദ്ധാരണത്തിനും, സംശുദ്ധിക്കുമായി അർപ്പിച്ച മഹത്തരമായ ഒരു യാഗമായിരുന്നു. സന്ന്യാസ സഭാസ്ഥാപകൻ, മാതൃകാവൈദീകൻ, സമുദായോദ്ധാരകൻ, വിശ്വാസസംരക്ഷകൻ, സാഹിത്യോപാസകൻ, അനാഥ സംരക്ഷകൻ തുടങ്ങിയ വിവിധ നിലകളിൽ പ്രഖ്യാതനായ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ നിന്നുയിർക്കൊണ്ട പരസ്നേഹത്താൽ പ്രജ്വലമായ കർമ്മോദ്യുക്തതയും ധീരവുമായ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം വിശിഷ്ടതരമായ ആ വശ്യവ്യക്തിത്വത്തിലേയ്ക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നതാണ്.

സന്ന്യാസ സഭാ സ്ഥാപകൻ:

ദൈവത്തിനും ദൈവജനത്തിനുംവേണ്ടി സ്വയം അർപ്പിച്ച ആ ധീരസേനാനി തന്റെ മല്പാനും, അനുകരണ യോഗ്യനായ നേതാവുമായ പാലയ്ക്കൽ തോമ്മാച്ചനോടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തമിത്രവും അന്നു വരാപ്പുഴ മെത്രാന്റെ സെക്രട്ടറിയുമായിരുന്ന പോരൂക്കര തോമ്മാച്ചനോടും ചേർന്ന് 1831-ൽ മാന്നാനത്ത് സി. എം. ഐ സഭയുടെ പ്രഥമ ആശ്രമത്തിനു തറക്കല്ലിട്ടു. സ്വരക്ഷയും സ്വന്തപൂർണ്ണതയും ലാക്കാക്കി ലോകത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒളിച്ചോട്ടമായിരുന്നില്ല; പ്രത്യുത ദൈവജനത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്ന അനേകം നന്മകൾ ചെയ്യാനുള്ള ഏററം ശക്തവും ഫലപ്രദവുമായ ഒരുപാധിയായിരുന്നു ചാവറയച്ചനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അദ്ദേഹം വരിച്ച സന്യാസം എന്നതിന് പില്ക്കാല ചരിത്രംതന്നെ മതിയായ തെളിവു തരുന്നുണ്ട്. 1841-ൽ പാലയ്ക്കൽ തോമ്മാമല്പാനും, 1846-ൽ പോരൂക്കര തോമ്മാച്ചനും ദിവംഗതരായതോടുകൂടി സന്യാസ സമൂഹത്തിന്റെ നേതൃത്വം മുഴുവനായി ചാവറയച്ചനിൽ നിക്ഷിപ്തമായി. 1855 - മുതൽ 1871 വരെ സി. എം. ഐ. സഭയുടെ പൊതു പ്രിയോരായിരുന്ന അദ്ദേഹം സ്തുത്യർഹമാംവിധം സഭയെ നയിച്ചു.

കർമ്മലമാതാവിന്റെ നാമത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്ത്രീകൾക്കായി കൂനമ്മാവിൽ സ്ഥാപിച്ച സഭ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവ

ശൃംഖലകളെക്കണ്ടറിഞ്ഞ്, അതിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള ചാവറയച്ചന്റെ അനന്യസാധാരണമായ കഴിവിന്റെ മറ്റൊരു തെളിവായി നിലകൊള്ളുന്നു. കേരളത്തിലെ സ്ത്രീജനങ്ങൾക്ക് സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ സാദ്ധ്യതയോടൊപ്പം അവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസവും ക്രിസ്തീയരൂപവത്ക്കരണവും അദ്ദേഹം ലഭ്യമാക്കി. എട്ടു മാസംകൊണ്ട് 8000രൂപ പിരിച്ച് 1866 – ൽ കൂനമ്മാവിൽ കേരളത്തിലെ പ്രഥമകന്യാമഠം സ്ഥാപിച്ച ചാവറയച്ചൻ കേരളത്തിലെ കന്യകാലയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭകൻ എന്നു മാത്രമല്ല, ഭാരതക്രൈസ്തവ സന്യാസത്തിന്റെ തന്നെ ഉപജ്ഞാതാവെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടണം. ഇന്ന് വിവിധതരത്തിൽ, വൈവിദ്ധ്യമാർന്ന തലങ്ങളിൽ കേരളസഭയെ — ഭാരതസഭയെ — അതുവഴി ആഗോളസഭയെത്തന്നെ, സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സി. എം. ഐ, സി. എം. സി. സന്യാസസമൂഹങ്ങളുടെ സേവനങ്ങളെ വിലയിരുത്തുമ്പോഴാണ് അവയ്ക്കുപിന്നിൽ ഒളിമിന്നുന്ന ചാവറയച്ചന്റെ കർമ്മകുശലതയും, ക്രാന്തദർശിത്വവും, സ്ഥിരോത്സാഹവും നമ്മുടെ ചിന്തയിൽ മിന്നി പ്രകാശിക്കുക.

വൈദിക പരിശീലകൻ:

അപ്പസ്തോലിക പിൻതുടർച്ചവഴി കൈവന്ന വിശിഷ്ട പാരമ്പര്യവും ആഴമേറിയ ആദ്ധ്യാത്മികതയും അഭംഗുരം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുവാൻ, മാതൃകാപരമായ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള വിശുദ്ധരും, സുശിക്ഷിതരുമായ ധാരാളം വൈദികരുണ്ടാകേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ചാവറയച്ചൻ, സഹപ്രവർത്തകരോടുചേർന്ന് 1831–ൽ മാന്നാനത്ത് ആരംഭിച്ച സെമിനാരി വൈദികപരിശീലനരംഗത്തെ ഒരു നൂതനകാൽവയ്പായിരുന്നു. പാലയ്ക്കലച്ചന്റെയും, പോരൂക്കരെയച്ചന്റെയും മരണശേഷം ഈ സെമിനാരിയുടെ പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദിത്വം ചാവറയച്ചനിൽ നിക്ഷിപ്തമായി. കാലത്തിന്റെ ഗതിയിൽ കൂടുതൽ വൈദികരെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യം വന്നപ്പോൾ, അധികാരികളുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ച്, വാഴക്കുളം, എൽത്തുരുത്ത്, പുളിങ്കുന്ന് എന്നീ കൊവേന്തകളോടനുബന്ധിച്ച് ഓരോ സെമിനാരികൾ കൂടി ചാവറയച്ചൻ ആരംഭിച്ചു. അതുവഴി കേരളസഭയുടെ വിവിധങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരായ ധീരരും വിശുദ്ധരുമായ ആദ്ധ്യാത്മിക നേതാക്കളെ വാർത്തെടുക്കുവാൻ സാധിച്ചു. ഈ സഭയുടെ വിധിനിർണ്ണായകഘട്ടങ്ങളിൽ അവരുടെ സഹായത്തിനോടിയെത്തി, ധീരമായി നയിച്ച പല ആദ്ധ്യാത്മിക നേതാക്കളും ഈ സെമിനാരികളിലൂടെ കടന്നുവന്നവരാണെന്ന സത്യം നാം അനുസ്മരിക്കുമ്പോഴാണ് ഈ സെമിനാരിസ്ഥാപനം

കേരളസഭയ്ക്കു് എങ്ങിനെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു എന്ന വസ്തുത നമുക്കു ബോദ്ധ്യമാവുക.

അജപാലനപ്രവർത്തനം; ആരാധനാക്രമനവീകരണം:

തിരുസ്സഭയുടെ സേവനത്തിനും, കേരളജനതയുടെ സമഗ്രമായ ഉന്നമനത്തിനുമായി സ്വയം സമർപ്പിച്ച ചാവറയച്ചൻ കേരളസഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക നവീകരണത്തിനായി അർപ്പിച്ച സേവനങ്ങൾ മഹത്തായ ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മേന്മ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നുണ്ടു്. ദൈവവചന പ്രഘോഷണത്തിനും. അജപാലന ശുശ്രൂഷയ്ക്കും, സമാധാനസംസ്ഥാപനത്തിനുമായി ആ നല്ല ഇടയൻ കേരളത്തിലുടനീളം ഓടിനടന്നു. കൂടാതെ സുരക്ഷിതരായ വൈദികരുടെ ചെറുസംഘങ്ങളെ ഇടവകതോറും ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾക്കായി നിയോഗിച്ചു. ഞായറാഴ്ചതോറും പള്ളിയിൽ പ്രസംഗം നിർബ്ബന്ധമാക്കിയതു് ചാവറയച്ചനായിരുന്നു. ചാവറയച്ചന്റെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗാമികളായ 'കർമ്മലീത്താ ധ്യാനഗുരുക്കളു'ടെയും നിരന്തര പരിശ്രമ ഫലമായി കേരളജനതയുടെ ഇടയിൽ ദൈവികാശാന്തിയും ഐശ്വര്യവും പരന്നു.

അവിഹിതമായ വൈദേശിക ഇടപെടൽ വഴി സ്വന്തവ്യക്തിത്വവും രൂപവും നഷ്ടപ്പെട്ട ആരാധനാ ക്രമ നവീകരണത്തിനായി അന്നു് തനിക്കു് പ്രാപ്യമായിരുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങളുപയോഗിച്ചു് ചാവറയച്ചൻ ശ്രമിച്ചു. തത്ഫലമായി അടുക്കും ചിട്ടയുമില്ലാതിരുന്ന ആരാധനാക്രമത്തിന് നിയതമായ രൂപം കൈവന്നു. കേരള സുറിയാനി സഭയ്ക്കു് ഏകീകൃതമായ ഒരാരാധനാ ക്രമപരിപാടി സംജാതമാക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ "വൈദിക ക്രമാനുഷ്ഠാനവിധികളും", "സുറിയാനി ക്രമമനുസരിച്ചുള്ള വൈദിക പഞ്ചാംഗവും" അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു. നിലവിലിരുന്ന ദൈർഘ്യമേറിയ നമസ്കാരം അദ്ദേഹം കാലോചിതമായ വ്യതിയാനങ്ങളോടെ പുനപ്രകാശനംചെയ്തു. കൂടാതെ മരിച്ചവർക്ക് വേണ്ടിയുള്ള കർമ്മക്രമവും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു ചാവറയച്ചൻ പ്രചരിപ്പിച്ച നാല്പതുമണി ആരാധന, ദിവ്യകാരുണ്യ ഭക്തി തുടങ്ങിയ ഭക്ത മുറകൾ ലത്തീൻ ക്രമത്തിൽ നിന്നും ഇറക്കുമതി ചെയ്തതാണെന്നും, അവ കൽദായ ആരാധനാക്രമ രീതിക്കു് ചേർന്നതല്ലെന്നും വിമർശനങ്ങൾ ഉയരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ ഭക്താഭ്യാസങ്ങൾക്കു് കേരള ക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും അതി മഹത്തായ സ്ഥാനം ഉണ്ടു് എന്നതു് ഒരു വസ്തുതയാണു്. അന്നു നിലവിലിരുന്ന സാഹചര്യം ഒന്നായി വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ചാവറയച്ചന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ലക്ഷ്യം സീറോ മലബാർ സഭയിലെ വൈദികരും അൽമായരും ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിൽ വളരണമെന്നതായിരുന്നു എന്ന നിഗമനത്തിലാണു് നാം എത്തിച്ചേരുക.

മുദ്രാലയ പ്രേഷിതൻ;

കേരള ജനതയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും സാമൂഹികവും സാം സ്കാരികവുമായ ഉന്നമനത്തെ ലക്ഷ്യം വെച്ച ആവിശ്രാദർശനത്തിൻെറ ജീവിക്കുന്ന മറെറാരു തെളിവായി 1844–ൽ അദ്ദേഹം മാന്നാനത്താരംഭിച്ചപ്രസ്സ് നിലകൊള്ളുന്നു. പ്രസ്സും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ഭാവിതലമുറയുടെ വിജ്ഞാനപോഷണത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞു ആ പ്രേഷിതവര്യൻ കേരളത്തിൽ മുദ്രാലയ പ്രേഷിതത്വത്തിൻെറ ആരംഭം കുറിച്ചു. പുതിയൊരു മാനവസമൂഹത്തിൻെറ സൃഷ്ടിയിലും, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും ലോകസമാധാനവും, സാർവ്വലൗകിക സാഹോദര്യവും സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കുള്ള പങ്ക് ഇന്ന് തിരുസ്സഭ എടുത്തു കാട്ടുന്നുണ്ട്. ഒരു നൂററാണ്ടുമുമ്പേ തന്നെ ഈ ദർശനധാര ഉൾക്കൊള്ളുകയും അശ്രാന്ത പരിശ്രമത്തിൻെറയും നിരവധിയാതനകളുടെയും ഫലമായി അതു് പ്രവൃർത്തി പഥത്തിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്ത ചാവറയച്ചൻ കാലഘട്ടാതിശായിയായ ഉൾകൃഷ്ട ക്രാന്തദർശിയാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകൻ;

ഒരു സമൂഹത്തിൻെറ ആദ്ധ്യാത്മിക–ഭൗതിക ഉന്നതിയ്ക്കാവശ്യം ഭൗതിക വികാസമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ചാവറയച്ചൻ സമുദായത്തിൻെറ ഭൗതിക നിലവാരം ഉയർത്തുവാൻ ക്രിയാത്മകമായ പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പാക്കി. വിദ്യാഭ്യാസപരമായി പിന്നോക്കം നിന്നിരുന്ന തൻെറ സമുദായത്തിൻെറ സമുദ്ധാരണം ലക്ഷ്യമാക്കി 1846–ൽ ചാവറയച്ചൻ മാന്നാനത്താരംഭിച്ച സംസ്കൃതസ്കൂൾ കേരളത്തിൽ കത്തോലിക്കാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനാരംഭം കുറിച്ചു. ഭാരതീയ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യങ്ങളോടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും സാധാരണക്കാരുടെ സാംസ്കാരികോന്നമനത്തിനുള്ള പ്രതിപത്തിയുമാണിവിടെ വെളിവാകുക. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം വികാരി ജനറാളായി നിയമിതനായപ്പോൾ ഇടവകകൾ തോറും ''പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ'' സ്ഥാപിക്കണമെന്ന് പള്ളിമുടക്കിൻ കീഴിൽ കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചതിൻെറ ചൈതന്യവും മറെറാന്നല്ല. സ്വയം ആർജ്ജിച്ച പാണ്ഡിത്യം മററുള്ളവരുമായി പങ്കുവെയ്ക്കുവാനും, അതുവഴി മററുള്ളവരെ വളർത്തുവാനും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു; പരിശ്രമിച്ചു. ചാവറയച്ചൻെറ ബഹുവിധങ്ങളായ കർമ്മസരണികളെല്ലാം വെളിവാക്കുന്നതു് ഈ ചൈതന്യമാണ്.

ധീരസേനാനി:

ചാവറയച്ചൻെറ അതുല്യമായ ധീരതയും ജീവിതവിശുദ്ധിയും വെളിവാകുന്നതാണ് 1861–ൽ കേരള സുറിയാനിക്കാരുടെ

നിടയിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ കാഹളധ്വനിയുമായി സേവനത്തിന്റെ മഹനീയ സന്ദേശവുമായി ചാവറയച്ചൻ കടന്നുചെന്നു. അധഃകൃതരുടെ ഇടയിൽ വേദ പ്രചരണത്തിനുള്ള സംഘടിതശ്രമംതന്നെ അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. സമൂഹം അകററി നിറുത്തിയ പാവപ്പെട്ടവരുടെ കുട്ടികൾക്കായി മാന്നാനത്തും ആർപ്പൂക്കരയിലും ഓരോ പ്രാഥമിക വിദ്യാലയവും അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. ദൈവസ്നേഹം സഹജസ്നേഹത്തിലൂടെ പ്രകാശിതമാകണമെന്നും അതിനുള്ള ഉപാധികൾ സഹജരുടെ സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ സേവനമർപ്പിക്കുകയുമാണെന്ന് ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ച ആ കർമ്മയോഗി പാവപ്പെട്ടവർക്കും ജീവിക്കാനർഹതയുണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്ന, അവരുടെ വിമോചനത്തിനു ലക്ഷ്യം വെയ്ക്കുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യ വിപ്ലവത്തിനു രൂപംകൊടുത്തു. പരസ്നേഹ പ്രവർത്തി ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ദിവസം വ്യർത്ഥതയുടെയും നഷ്ടബോധത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണെന്ന് ജീവിതത്തിലൂടെയും പ്രബോധനത്തിലൂടെയും അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി.

സാഹിത്യോ പാസകൻ:

മലയാള സാഹിത്യം രൂപഭംഗിയിലും ബാഹ്യ സൗന്ദര്യത്തിലും മാത്രം ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിതവിശുദ്ധിയുടെയും ആത്മസൗകുമാര്യത്തിന്റെയും നറുമണം പരത്തുന്ന അനേകം ഗദ്യപദ്യകൃതികൾക്കു രൂപം കൊടുത്ത ചാവറയച്ചനെ ഒരു യോഗാത്മകവി (Mystic Poet) യായിക്കാണുന്നതിൽ തെററുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആഴമേറിയ ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിൽ ജനങ്ങളെ ഉറപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ചാവറ കൃതികളുടെ ലക്ഷ്യം. 1829 മുതൽ, 1870 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലായി ചാവറയച്ചൻ എഴുതിയിരുന്ന നാളാഗമം ഒരാത്മകഥ എന്നതുപോലെ തന്നെ കേരളസഭയുടെ ചരിത്രം കൂടിയാണ്. കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ''ആത്മാനുതാപം'', ''നല്ല അപ്പന്റെ ചാവരുൾ'', ''മരണപർവ്വം'', ''ജ്ഞാനനവരത്നം'', ''ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ'' തുടങ്ങിയ അലൗകിക സൗന്ദര്യവും ജീവിതവിശുദ്ധിയും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഭക്തരസപ്രധാനങ്ങളായ കൃതികൾ പലതും യഥാർത്ഥ ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ ശരിയായ രൂപരേഖ വരച്ചു കാട്ടുന്നുണ്ട്. ''സമർപ്പിത ചേതസ്സായ ഒരു ക്രൈസ്തവ ഭക്തന്റെ'' ജീവിതദർശനം അടങ്ങുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തായ ഈ കൃതികൾ ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിൽ വളരെയധികം സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാൻ ഉപയുക്തമായി.

സാക്ഷാൽ ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യൻ:

ജീവിതവും പ്രവർത്തനങ്ങളും വഴി വിലപ്പെട്ട സേവനങ്ങൾ കേരളത്തിനും കേരളീയർക്കും കാഴ്ചവെച്ച വാഴ്ത്തപ്പെട്ട

ചാവറ കരിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചനെ വിശേഷിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബഹുവിധങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി ഒട്ടുവളരെ സവിശേഷ പദങ്ങൾ കണ്ടേക്കാം. എന്നാൽ അവയെല്ലാം ഉപരി ചാവറയച്ചന്റെ വ്യക്തിത്വം പ്രഫുല്ലമാക്കുന്ന വിലപ്പെട്ട ബഹുമതി അദ്ദേഹം ദൈവാനുഭൂതിയുററ ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യനായിരുന്നു എന്നതാണ്. നന്മ ചെയ്യുവാനുള്ള ഒടുങ്ങാത്ത ആവേശം ചാവറയച്ചനു ലഭിച്ചതു് ദൈവവുമായുള്ള ഹൃദയബന്ധത്തിൽ നിന്നത്രേ. വിശുദ്ധ കർബ്ബാനയുടെ മുന്നിൽ ധ്യാനനിരതനായി ഭക്തി പരവശനായി സ്ഥലകാല വിസ്മൃതിയിലാണ്ടു് അശ്രുധാരയിൽമുങ്ങി നില്ക്കുന്ന ആ പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യൻ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ എല്ലാ നിലകളിലുമുള്ള എല്ലാ തരക്കാരുമായ മനുഷ്യരുടെ മദ്ധ്യേ ബഹുകാര്യ വ്യഗ്രനായ ജനസേവകനായാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. ശക്തിയുടെ നീരുറവയിൽ നിന്നു് ഏകാന്ത നിശാധ്യാനങ്ങളിലും പ്രഭാത പ്രദോഷ പ്രാർത്ഥനകളിലും നിന്നു് നിരന്തരമാർജ്ജിച്ച ശക്തിയാണ് പകലന്തിവരെ പ്രശ്നസങ്കുലമായ ലോകത്തിൽ ദുഷ്കരങ്ങളായ സംരംഭങ്ങളേറെറടുത്തു് അവയെ പരിപൂർത്തിയിലെത്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചതു്. ''ദൈവം മാത്രമാണ് തന്റെ അവകാശത്തിന്റെയും പാനപാത്രത്തിന്റെയും ഓഹരി'' (സങ്കീ: 15.5) എന്ന സുദൃഢമായ വിശ്വാസം സ്വസ്ഥമായ കരയോടുപററി പിടിച്ചു നില്ക്കാതെ സധൈര്യം ഇളകിമറിയുന്ന വിശാലമായ കടലിലേക്കിറങ്ങി, ശക്തമായ തിരമാലകളുടെ, മുകളിലൂടെ ദൃഷ്ടികൾ കർത്താവിലുറപ്പിച്ചു്, ജീവിതം അവിടുത്തെ കരങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിച്ചു്, അവിടുത്തെ പക്കലേയ്ക്കു നടന്നടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ജീവനും ശക്തിയും പ്രദാനം ചെയ്തു. അഭേദ്യമായ ഹൃദയൈക്യത്തിലൂടെ ദൈവവുമായി സുദൃഢബന്ധം – പിതൃപുത്രബന്ധം സ്ഥാപിച്ച ദൈവാനുഭവ സമ്പന്നൻ ദൈവത്തെ സഹജർക്കു പ്രദാനം ചെയ്ത പുണ്യപുരുഷനായിരുന്നു. വിരിഞ്ഞുവികസിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവികമയമായ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകം അടിയുറച്ച ആദ്ധ്യാത്മികതയല്ലാതെ മററൊന്നല്ല.

ഉപസംഹാരം:

ഏകദേശം അരനൂററാണ്ടിലധികകാലം കേരള സഭയിലും സമുദായത്തിലും അനുരണനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു് സഹജരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭൗതികവുമായ സർവ്വോൽക്കർഷത്തിനായി അവിരാമം ശ്രമിച്ച ആ ധന്യാത്മാവു് കേരള ജനഹൃദയത്തിൽ അനശ്വര പ്രതിഷ്ഠ നേടി എന്നെന്നും കുടികൊള്ളുന്നു. സർവ്വാദരണീയമായ ആ വ്യക്തിത്വം അടുത്തവരേയെല്ലാം തന്നിലേയ്ക്കാകർഷിച്ചു. വരാ

പ്പ് മെത്രാപ്പോലീത്തയായിരുന്ന ബർണ്ണർ ദിനോസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ ''വേണ്ടുന്ന മിടുക്കും, സ്ഥൈര്യവും, ബോധജ്ഞാനവും, പുണ്യവ്യാപാരവും'' ചാവറയച്ചനുണ്ടായിരുന്നു. പുണ്യശ്ലോകനായ കാവുകാട്ട മെത്രാപ്പോലീത്ത ചാവറയച്ചനെ വിലയിരുത്തുന്നതു നോക്കാം. ചാവറ കുരിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ മഹാനായ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ആയിരുന്നു. വളരെ വിശുദ്ധനായ ഒരു സന്യാസി; അനേക സംഘടനകളെ വിജയകരമായി സ്ഥാപിച്ച് വളത്തി പുഷ്ടിപ്പെടുത്തിയ ഒരു മഹാത്മാവ്..... അനിതര സാധാരണമായ വിശുദ്ധി നിറഞ്ഞ ആ സന്യാസവൈദികന്റെ ജീവിതം, ചലനാത്മകമായ വ്യക്തിത്വവും വിശാലമായ വീക്ഷണവും ശക്തമായ പുരോഗമന സ്വഭാവവും ഒരിക്കലും ക്ഷീണിക്കുകയോ പരാജയ ഭീതി നിഴലിക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത പ്രത്യാശയും കൊണ്ട്, മററുള്ളവർക്ക് എന്നും അനുപമമായ മാതൃകാ പ്രചോദനം നല്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു'' ചാവറയച്ചന്റെ മഹൽ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഏററം വിലയേറിയ ഒരു സാക്ഷ്യമായി വേണം ഇതു കരുതുവാൻ ''അന്ധകാരത്തിൽ നടന്നിരുന്ന ജനത ഒരു വലിയ പ്രകാശം ദർശിച്ചു; ഇരുളിൽ നിവസിച്ചിരുന്നവരുടെ മേൽ പ്രകാശം ചൊരിഞ്ഞു'' എന്ന ദീർഘദർശനം കേരള ചരിത്രത്തിൽ അതുല്യ പ്രഭാവനായ ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചനിൽ അന്വർത്ഥമായി.

ആ മഹനീയ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് ശ്രദ്ധയോടെ ഒരു നിമിഷം

നിത്യചൈതന്യയതി

സംപൂജ്യനായ ഫാ. സെഡ്. എം. മൂഴൂർ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറ അച്ചനെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ലേഖനം എഴുതണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഞാൻ കുറച്ചൊന്നു വിഷമിച്ചു. അദ്ദേഹം എഴുതിയ ഖണ്ഡകാവ്യം, അതു മലയാളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ഖണ്ഡകാവ്യമാണെന്നു മലയാള വായനക്കാരെ പരിചയപ്പെടുത്തികൊണ്ട് ഫാ. മൂഴൂർ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തത് ഒരിക്കൽ ധൃതഗതിയിൽ ഒന്നു വായിക്കാനിടയായതേയുള്ളു. അതുകൊണ്ട് എന്റെ നിസ്സഹായത ബഹുമാന്യനായ ഫാ. മൂഴൂരിനെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം എന്റെ പ്രയാസം ഒഴിവാക്കാനായി ചാവറയച്ചന്റെ ജീവചരിത്രവും പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതികളും അയച്ചുതന്നു സഹായിച്ചു. ഇന്നു രാവിലെ അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യം വായിച്ചുകേട്ടതിനുശേഷം ഞാൻ കുളിമുറിയിലേയ്ക്കുപോയി. ശരീരത്തിൽ ആകെ എണ്ണയും കുഴമ്പും തേച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കുളിമുറിയിൽ കയറി കുളിക്കുവാൻ നില്ക്കുമ്പോൾ ഇടുപ്പിലും അടിവയററിലുമായി ഒരു വലിയവേദന. പെട്ടെന്നു ശരീരമാകെ വിയർത്തു. ബോധമയത്തിന്റെ വക്കുവരെ എത്തി. രണ്ടുകൈകരംകൊണ്ടും കുളിമുറിയുടെ ജനൽപ്പടിയിൽ ഉറച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ടു വീഴാതെ നില്ക്കുവാൻ പരിശ്രമിച്ചു ശരീരത്തിലുണ്ടാകുന്ന ചെറിയ ചലനം പോലും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ വയ്യാത്ത വേദന ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കുളിക്കുവാൻ പകർന്നുവെച്ചതു് ചൂടുവെള്ളമായിരുന്നെങ്കിലും അതു കുനിഞ്ഞു മുക്കി എടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പതിനഞ്ചു മിനിട്ടോളം ഞാൻ ആ നിലയിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ യേശു ശരീരത്തിൽ അനുഭവിച്ച പീഡയും കഷ്ടതകളും, സെയിൻറ് ജോൺ ഓഫ് ദി ക്രോസ് സഹിക്കേണ്ടിവന്ന ക്രൂരമായ പീഡനങ്ങളും ആവിലായിലെ മാതാവായ വി. തെരീസായുടെ ദീർഘകാലരോഗവും പിന്നീടുണ്ടായ പരീക്ഷണങ്ങളും അവസാനമായി മരണത്തോനത്തുള്ള വാഴ്ത്തപ്പെട്ട സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസായുടെ ദുരിതങ്ങളും മനുഷ്യവേദനയുടെ പല നിദർ

ശനങ്ങളായി ഒത്തുപോയി. അരമണിക്കൂർ മുമ്പുമാത്രം വായിച്ചിരുന്ന കാവ്യത്തിൽ അനസ്താസ്യായുടെ ചിത്രം വരേണ്യകവിയായ ചാവറയച്ചൻ വരച്ചുകാട്ടിയിട്ടുള്ളതു് ഓർത്തപ്പോൾ ഹൃദയം ആർദ്രമായി.

ഭാരതീയമായ ആദ്ധ്യാത്മാനുഭവത്തിന്റെ സ്വഭാവമല്ല ക്രൈസ്തഗുരുഭാവബോധം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ മാർഗ്ഗദർശനത്തിനായി എടുത്തു വച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഹിന്ദുക്കളുടെ ആദ്ധ്യാത്മപ്രതീകം മുരളീധരനായ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ചുററും പ്രേമവിവശരായി നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ഗോപികമാരുടേതാണ്. മഹാപാപിയായ എനിക്കു ദൈവമേ! നീ മനുഷ്യന്റെ ഛായയും ദൈവസ്നേഹത്തിനായി ദാഹിക്കുന്ന മനസ്സും തന്നല്ലോ എന്നുപറഞ്ഞു് ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൃതജ്ഞത ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നു.

ആദിനായകനായ സർവ്വേശ്വരൻ
ആദത്തിൽ സുതനായ്ച്ചമച്ചെന്നെയും
ആയതിനെന്തുകാരണം ദൈവമേ
ആദ്യഹീനനാം നിന്റെ ദയതന്നെ.
ഇഹലോകത്തിൽ കാണും മൃഗത്തേപ്പോൽ
ഇകൃമിയായ എന്നെയും ചെയ്യെങ്കിൽ
ഇതെന്തിന്നെന്നു നിന്നോടുണർത്തിപ്പാൻ
ഇഹലോകേ പരലോകേയാരുള്ളു.

(ആത്മാനുതാപം 1. I – 8)

അതേ സമയത്തു് ഹിന്ദു പറയാറുള്ളതു് എന്റെ സച്ചിദാനന്ദ സ്വരൂപത്തിൽ മായയുടെ പ്രതിഭാസങ്ങളെ അദ്ധ്യാരോപം ചെയ്യുന്ന വാസനകളെ നിന്റെ കരുണാമൃതം പൊഴിയുന്ന ഈ ക്ഷണം കൊണ്ടു് സർവ്വേശ്വരാ നീ ഒന്നു ഒഴിവാക്കിത്തരണമേ എന്നാണ്. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ഞാൻ വിചാരിക്കുമ്പോഴും നിന്നിടത്തുനിന്നു ചുവടുമാററിച്ചവിട്ടുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കൈ പതുക്കെ ജനൽപ്പടിയിൽ നിന്നും ഇളക്കി ചൂടുവെള്ളം വരുന്ന പൈപ്പുവരെ കൊണ്ടുവന്നു് അതിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു കൊണ്ടു് ജനൽപടിയിൽ ഇരുന്ന കപ്പ് എടുത്തു ചൂടുവെള്ളം പകർന്നു് തലയിലും ശരീരത്തിലും ഒഴിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി കൈ ചലിപ്പിക്കുമ്പോഴൊക്കെ നടുവു് ഒടിഞ്ഞു് പോകുമെന്നു് തോന്നി. കൊള്ളിയാൻ മിന്നുന്നതുപോലെയുള്ള വേദന വരുമ്പോഴൊക്കെ ദുഃഖം കടിച്ചമർത്തി സർവ്വേശ്വരൻ ക്രിസ്തീയഭക്തന്മാർക്കു കൊടുത്ത കാരുണ്യവും അവർക്കതിൽനിന്നു ലഭിച്ച മനസ്ഥൈര്യവും എന്നിലും പ്രത്യാശയുണ്ടാക്കി. എങ്ങനെയോ ഞാൻ തലയിലും

മുഖത്തും ശരീരത്തിലും തേച്ചിരുന്ന കുഴമ്പെല്ലാം ഒട്ടുകാലും കഴുകി മാററി. കനിഞ്ഞു കാലിൽ തൊടാൻ കഴിയുന്നില്ല. വളരെ ശ്രമപ്പെട്ട് കളിമുറി തുറന്ന് പുറത്തുവന്ന് അവിടെ നിന്നവരുടെ സഹായത്തോടെ കിടക്കയിലെത്തി. രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കൾ ശരീരത്തിൽ പററിയിരുന്ന ശേഷിച്ച എണ്ണയും സോപ്പുമെല്ലാം തുടച്ചു മാററിത്തന്നു.

ഞാൻ വക്കലെ നിന്നു യാത്ര തിരിക്കുമ്പോൾ കട്ടപ്പൻ വൈദ്യൻ എന്ന മർമ്മചികിത്സകൻ എന്റെ ആവശ്യത്തിനായി പ്രത്യേകം തയ്യാർ ചെയ്തുതന്ന ഒരെണ്ണ കൂടെ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നത് ഓർമ്മിച്ചു. രണ്ടുപേർ മാറിമാറി അത് ഇടപ്പിലിടുകയും ചൂടുപിടിപ്പിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനിടയിൽ മൂന്നാമതൊരാൾ ഫാ. മൂളർ രചിച്ച ചാവറയച്ചന്റെ ജീവചരിത്രം വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അർപ്പിതമായ ആ ധന്യജീവിതം കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവൻ എല്ലാം മറന്നു പോകുമെന്നുള്ളതിന് ഒരു നല്ല ഉദാഹരണമായിരുന്നു. എന്റെ ശരീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വേദന വളരെ തീവ്രമായിരുന്നുവെങ്കിലും ചാവറ കുറിയാക്കോസച്ചന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ധന്യനിമിഷത്തേയും ഉൾക്കൊള്ളുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അവാച്യസുന്ദരമായ ആദ്ധ്യാത്മാനുഭവം.

മുമ്പൊരിക്കൽ കാലിഫോർണിയായിലെ സ്റ്റാൻഫോർഡ് യൂണിവേഴ്സിററിയിൽ എനിക്ക് ആവിലായിലെ സെൻറ് തെരീസായുടെ 'ഇൻറീരിയർ കാസിലും' സെൻറ് ജോൺ ഓഫ് ദി ക്രോസിന്റെ The dark nights of the soul, The flaming love of God, Canticle of Canticles എന്നിവ പഠിപ്പിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. ഡിസ്കാസലേററഡ് കാർമലൈററ് സഭ പുനരാവിഷ്കരിക്കുന്നതിന് വിശുദ്ധ തെരീസാമാതാവും, സെൻറ് ജോൺ ഓഫ് ദി ക്രോസ്സും സഭാതലത്തിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ക്രൂരത നിറഞ്ഞ പരീക്ഷണങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ എന്റെ നാട്ടിൽത്തന്നെ ഈ അനുഭവമുള്ള രണ്ടുപേരുണ്ടെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ സന്ദർഭവശാൽ ഭരണങ്ങാനത്തു പോയതുകൊണ്ട് സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസായുടെ ശവകുടീരം കാണാനിടയായി. എന്നാൽ മാന്നാനത്തു പോകുവാൻ കഴിഞ്ഞത് 1986 ഫെബ്രുവരി മാസത്തിൽ പരമപൂജ്യനായ മാർപ്പാപ്പാ തിരുമേനി കോട്ടയം സന്ദർശിച്ചതിന്റെ തലേ ദിവസം മാത്രമാണ്.

ഇന്ന് ചാവറയച്ചന്റെ ധന്യമായ ജീവചരിത്രം വായിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ഭാരതത്തിലെ ജാതിയും മതവും കൈ തിരഞ്ഞു ജീവിക്കുന്ന സാമൂഹിക ശൈലിയോട് അളവററ വെറുപ്പു തോന്നുന്നു. ഞാൻ ജനിച്ചു വളരുവാൻ ഇടയായ സമുദായത്തിലെ സമു

ദായ നേതാക്കന്മാർ, വാഗ്മികൾ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, ഉന്നതബിരുദധാരികൾ ഇങ്ങനെ പലരേയും ഒരു മുപ്പതു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽ ഉള്ളവരെപ്പോലെ ഞാൻ പരിചയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കും ഐക്യ കേരള പ്രാപ്തിയ്ക്കും ശേഷം മാത്രമേ സമുദായം പിരിച്ചുവയ്ക്കാതെ സമുദായ നേതാക്കന്മാരെയും സാഹിത്യകാരന്മാരെയും കവികളെയും ഒക്കെ മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളൂ. എന്നിട്ടും ചാവറയച്ചനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു അസാധാരണ വ്യക്തിപ്രതിഭയെ, ഒരാദ്ധ്യാത്മിക ദിവ്യതേജസ്സിനെ, വലിയ ഭാഷാസ്നേഹിയെ, ഒരു കവിയെ എല്ലാററിനുമുപരി നൂറുശതമാനവും സമർപ്പിത ജീവിതം ദൈവത്തിനു നൽകിയ ഒരു മഹാത്മാവിനെ അല്പമായൊന്നറിഞ്ഞ് ആദരിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ മാത്രമേ എനിക്കവസരം കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ എന്നോർക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ സാമൂഹിക ജീവിതത്തിൽ പടുത്തുയർത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കനത്ത ഭിത്തികൾ എത്ര കടുത്ത ദ്രോഹമാണ് വരുത്തിക്കൂട്ടിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ചിന്തിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അടുത്തകാലത്ത് അഹമ്മദുകുട്ടി ശിവപുരം എഴുതിയ ഒരു പുസ്തകവും, മഹാകവി സയ്യിദ് മുഹമ്മദ് എഴുതിയ 'മാഹമ്മദ മഹാകാവ്യം (നബിചരിതം) എന്ന കൃതിയും വായിക്കുവാനിടയായി. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് മുസ്ലീം സഹോദരന്മാരുടെയിടയിൽ ഞാനറിയുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ ഭാഷാസ്വാധീനമുള്ള സഹൃദയ സമ്പന്നന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത്.

റവ. ഫാ. മൂഴൂർ എഴുതിയ ചാവറയച്ചന്റെ ജീവചരിത്രം കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെയും കത്തോലിക്കാ സഭയുടെയും കാർമ്മലൈററ് സഭയുടെയും (സി. എം. ഐ. സന്യാസസഭയുടെയും) വളർച്ചയുടെ ചരിത്രമാണ്. അതറിയുന്നതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തീയേതര സമുദായക്കാർക്ക് ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും മാത്രമല്ല അതു് ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മഹനീയ മൂല്യങ്ങൾ സാക്ഷാല്ക്കരിക്കുന്നതിന് എത്ര വലിയ ത്യാഗമാണ് ഒട്ടനവധി ക്രിസ്തീയ സന്യാസിമാരും പ്രവർത്തകരും നല്കിയിട്ടുള്ളത് എന്നു കൂടി മനസ്സിലാകും. ഇതു് ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സഹോദര സമുദായങ്ങളെ ഉണർത്തുകയും, ഈ മഹാത്മാക്കൾ കാണിച്ച മാതൃക പകർത്തി മുമ്പു നടന്നിട്ടില്ലാത്ത അസാധാരണവും അത്ഭുതകരവുമായ പാതകളിൽ നടക്കുവാനുള്ള ഉത്സാഹവും പ്രോത്സാഹനവും നല്കുകയും ചെയ്യുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

നിർമ്മലവും വിശുദ്ധവുമായ വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ ചാവറയച്ചന് ശാരീരിക പീഡനങ്ങളും രോഗവും വാർദ്ധക്യവും ശക്തിഹീനയും താങ്ങാനാവാത്ത വിധത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ

അധികാരമോഹം, തെററായ ധാരണകൾ, രാഗദ്വേഷങ്ങൾ എന്നിവകൊണ്ട് സമൂഹത്തിനുണ്ടാകുന്ന പിളർപ്പും നിരാകരണവും, അതു നൽകുന്ന രുജയും മേല്പറഞ്ഞവയേക്കാൾ എത്രയോ അധികമായിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം ചാവറയച്ചന്റെ ജീവചരിത്രത്തിലേയ്ക്കു കണ്ണോടിച്ചാൽ നമുക്കു കാണാനാവും. ദുഃഖസാഗരത്തിന്റെ അലമാലകൾ ചുഴ്ന്നുയർന്നപ്പോഴും പ്രശാന്തമനസ്സനായ യമിയായി നിലകൊള്ളുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. തെററുകളെ ശക്തമായി എതിർക്കുമ്പോൾപോലും തെററുചെയ്യുവനോടുള്ള കാരുണ്യത്തിന് അതിരുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ പ്രതിജ്ഞയായ അനുസരണം, ബ്രഹ്മചര്യം, ദാരിദ്ര്യം എന്നിവയിൽ നിന്ന് അണുവോളം വ്യതിചലിക്കാതെയും തന്റെ കർമ്മധാരയെ ദൈവത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി സ്വധർമ്മത്തിനു പോറലേല്പിക്കാതെയും ആണ് ചാവറയച്ചൻ കൊണ്ടുപോയതും. വലിയ സംഘാടകനും സംയോജകനുമായിരുന്നു, ചാവറ കുരിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ. അത്ഭുതപൂർവ്വമായ ജനസമ്മതിക്കു പാത്രമായി, സമാരാധ്യനായിരുന്നപ്പോൾപോലും ഒരു മഹിമയും തന്റേതായി അദ്ദേഹം എണ്ണിയില്ല. എല്ലാം പരമകാരുണികനായ ഈശ്വരന്റെ ദയാവായ്പു കൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന കൃപാകടാക്ഷം എന്നുമാത്രമേ ആ മഹാപുരുഷൻ കരുതിയുള്ളു. താൻ ഒരു നിമിത്തമെന്നതിലധികമായി അദ്ദേഹം തന്റെ മഹിമയെ ഒരിക്കലും കണ്ടിന്നില്ല.

ചാവറ കുരിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ സമീപകാലത്ത് വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനെന്ന് ഔദ്യോഗികമായി വിളിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും ആ പുണ്യാത്മാവ് സ്വമാതാവിന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനായി ദൈവം എണ്ണിയിരിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. കരണകളേബരങ്ങളോടുകൂടിയ വ്യക്തിത്വത്തിൽ നിന്നും ത്യാഗത്തിന്റെ ചാലുകീറി മമതയേയും അഹങ്കാരത്തേയും ബഹിഷ്കരിക്കുംതോറും നല്ല പാത്രത്തിൽ ദൈവേച്ഛ നടപ്പിൽ വരുത്തുവാനുള്ള വ്യക്തമായ ധാരണയും ഒടുങ്ങാത്ത പ്രചോദനവും, സർവ്വോപരി സാന്ത്വനപ്രകാശവും നിറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നതിനു് ഉത്തമോദാഹരണമാണ് ചാവറയച്ചന്റേതു്.

മാമകപ്പിതാവു നീ ഭാഗ്യവുമെനിക്കു നീ
മംഗലം നീയെന്നിയെ മറെറന്തുഗുണം നാഥാ
എന്നുടെ സ്നേഹം നീയേ ഭാഗ്യവുമെനിക്കു നീ
നിന്നിലല്ലാതെ ഞാനുമെങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു
ശ്വാസവുമെനിക്കു നീ ഭക്ഷണപാനീയം നീ
ആശ്വാസം നിന്നിലല്ലാതെവിടെ വസ്തും നാഥാ

(ആത്മാനുതാപം II. 141 – 146)

ഇങ്ങനെ ദയാസിന്ധുവായും ദീനപരായണനായും ഭോജനപാനീയമായും എപ്പോഴും കണ്ടു ധ്യാനിക്കുന്നവനു് താദാത്മ്യബുദ്ധികൊണ്ടു് ഈ മാഹാത്മ്യങ്ങൾ സ്വാനുഭവമാക്കാൻ കഴിയുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. നിത്യവന്ദനീയമായ ആത്മാവിന്റെ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ എന്നും ലോകം സ്മരിക്കും. എന്നാൽ അതിലും അധികമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വചോവിലാസങ്ങൾ മലയാളഭാഷയുടെ ഉഷസ്സിൽ വിരിഞ്ഞ അത്ഭുതസൂനങ്ങൾ എന്ന നിലയ്ക്കു് കാലം ചെല്ലുന്തോറും അധികമായി വാഴ്ത്തപ്പെട്ടുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ മഹനീയജീവിതത്തിലേയ്ക്കു് ശ്രദ്ധയോടെ ഒരു നിമിഷം നോക്കിയിരിക്കുവാൻ സർവ്വജ്ഞനായ ദൈവം ഒരവസരവും സാഹചര്യവും ഒരുക്കിത്തന്നതിനു് ദൈവത്തോടും ദൈവേച്ഛ നടത്തുന്ന പരിവാരത്തോടും എനിക്കു തോന്നുന്ന നിസ്സീമമായ കൃതജ്ഞത ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ചാവറ കുറിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ എന്ന മഹനീയ നാമം എന്നും ലോകത്തിനു് ഒരു വിളക്കും പ്രചോദനവും ആയിരിക്കട്ടെ എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

ചാവറയച്ചൻ – സമൂഹപരിഷ്കർത്താവ്

സി. സേർജിയൂസ് CMC

'സുകൃതികൾക്ക് നെടുംതപസ്സിനാം
ക്ഷിതിവാസം സ്വസുഖത്തിനല്ലതാൻ'

കാലം കഥ പറയുന്നു. കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങളുടെ ജനിമൃതികൾക്ക് സാക്ഷിയാണീ വിശ്വം. എന്നാൽ അതിൽ അപൂർവ്വം ചില വ്യക്തികളുടെ ജീവിതങ്ങൾ ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിൽ തങ്കലിപികളിൽ ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെടുന്നുവെന്നു മാത്രം. അവരാണ് സുകൃതികൾ; കാലത്തിൽ കഥ രചിച്ചവർ. അവർക്ക് ജീവിതം തപസ്യയാണ്. അന്യനു വേണ്ടിയുള്ള തപസ്യ. 'പരോപകാരാർത്ഥമിദം ശരീരം' എന്ന് കുമാരനാശാൻ പാടിയ ആ വാക്കുകൾ സ്വജീവിതത്തിൽ അന്വർത്ഥമാക്കുന്നവർ ഈ ഭൂമിയിലെ വാസം സ്വന്തം സുഖത്തിനായി നീക്കിവയ്ക്കാതെ സ്വയം മറന്ന് അന്യർക്കായി ജീവിക്കുന്നവർ.

ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ വീക്ഷണവും, ലക്ഷ്യവും ദർശനവുമുള്ള, ഈ ലക്ഷ്യസാക്ഷാത്കാരത്തിനായി ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവച്ച എബ്രാഹം ലിങ്കൺ, മഹാത്മാഗാന്ധി തുടങ്ങിയ മഹദ്‌വ്യക്തികളുടെ നിരയിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കാൻ പോന്ന ഒരു വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയാണ് പ്രതിഭാസമ്പന്നനും കർമ്മയോഗിയുമായ 1805 ഫെബ്രുവരി 8 – ാം തീയതി കൈനകരിയിൽ ജന്മംകൊണ്ട വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ.

താൻ അറിയാത്ത, അനുഭവിക്കാത്ത ഒന്നിനെ പരിഷ്കരിക്കാനാവില്ല. വിദേശ പഠനാനന്തരം ഇന്ത്യയിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഗാന്ധി മറ്റു നേതാക്കളുടെ അഭ്യർത്ഥനപ്രകാരം നേതൃത്വം ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഇന്ത്യയെ പഠിച്ചതു പോലെ, വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചനും നമ്മുടെ നാടിന്റെ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിക്ക് ഒരു നവജീവൻ നൽകാനായി, ആളുകളോടൊത്ത്, അവർക്കുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിച്ച്, സങ്കോചമില്ലാതെ അവരുടെ സഹായവും സ്വീകരിച്ച് ഒന്നിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചു.

നാടിനെ നയിക്കുന്നവരാണ് നേതാക്കൾ. അവരുടെ മാനസിക ചക്രവാളം അനേകശതവർഷങ്ങൾ തന്നെ മുമ്പോട്ടു കടന്നു ചിന്തിക്കുവാൻ മാത്രം വിശാലമാണ്. കുരിശും ചുമന്നു് നമ്മുടെ മുമ്പേ നടന്നു് മഹത്വത്തിലേറിയ യേശുനാഥനെപ്പോലെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചനും, സമകാലീന ചിന്തയെയും ഭാവങ്ങളെയും പിന്തള്ളി ഒരു ക്രാന്തദർശിയെപ്പോലെ ഭാവിയെ കരുപിടിപ്പിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്കു് കാര്യക്ഷമമായ രൂപം നൽകി. ചാവറയച്ചൻ ജീവിച്ച നാടിന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ സങ്കല്പത്തോടെ അദ്ദേഹം കർമ്മരംഗത്തേക്കിറങ്ങി.

തന്റെ നാട്, തന്റെ സമൂഹം, ഭാരതം – വളരണം, വലുതാകണം എന്ന തീക്ഷ്ണമായ ദാഹത്തോടെ പ്രവർത്തനമാരംഭിക്കുന്ന ചാവറയച്ചന്റെ ശ്രദ്ധ ആദ്യമായി പതിഞ്ഞതു്, സമൂഹത്തിലെ ഏററം ചെറിയ ഘടകമായ വ്യക്തിയിലാണ്. ഓരോ വ്യക്തിയും അമൂല്യനും പ്രിയങ്കരനും, ബഹുമാന്യനുമാണ് (ഏശ. 43/4) എന്ന യഹോവയുടെ വചസ്സുകളാണ് ചാവറയച്ചന്റെ വ്യക്തിയോടുള്ള മനോഭാവത്തിൽ നിഴലിച്ചു കാണുക. ആദരവോടെയല്ലാതെ ആരെയും അദ്ദേഹത്തിനു നോക്കിക്കാണാനായില്ല. അതു കൊണ്ടാണല്ലോ,

'തൊട്ടുകൂടാത്തവർ, തീണ്ടിക്കൂടാത്തവർ'
ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടാലും ദോഷമുള്ളവർ

എന്നു് ഉന്നത ഹൈന്ദവസമുദായം മുദ്ര കുത്തിയിരുന്ന ഹൈന്ദവജനങ്ങളുമായ സംസർഗ്ഗത്തെ കത്തോലിക്കരും, കത്തോലിക്കാ പുരോഹിതന്മാർ കൂടി എതിർത്തിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ, അധഃകൃതോദ്ധാരണത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ച് എല്ലാവരും ദൈവജനമാണെന്ന ബോദ്ധ്യം പരത്തുവാൻ ചാവറയച്ചൻ അക്ഷീണം യത്നിച്ചതു്.

ജാതിചിന്തയുടെ കെടുതികളും അയിത്തവുമൊക്കെ വിട്ടുമാറാത്ത ഒരു സമൂഹത്തിലാണ് ചാവറയച്ചൻ ജീവിച്ചതു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യസ്നേഹവും ക്രാന്തദർശിത്വവും പ്രകടമാകുന്നതു് ഏതാണ്ടു് ഒന്നരശതാബ്ദം മുമ്പു് ചാവറയച്ചൻ, ഇന്നു് നാം വിഭാവന ചെയ്യുന്ന ജാതിവർഗ്ഗ വ്യത്യാസങ്ങളില്ലാത്ത സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു ലോകം പണിയാൻ പററിയ വിശാലമായ ഒരു ദർശനത്തിന്റെ ഉടമയാകുകയും അതിനായി ആത്മാർത്ഥതയോടെ ചിന്തിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എന്നതിലാണ്. ഒരു സാഹിത്യകാരൻ കൂടിയായ ചാവറയച്ചന്റെ ദർശന വീടുപണിവക വർത്തമാനത്തിലും, മററു വിവരണങ്ങളിലും തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതു്

ദൈവജനത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിയോടുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ
സ്നേഹവും ബഹുമാനവുമാണ്. അന്നത്തെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ
മെത്രാനായ സ്ലീബലീനി മെത്രാൻ, കർമ്മലീത്താ സഭാസ്ഥാപന
ത്തിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ച പാലയ്ക്കൽ തോമാച്ചൻ, പോരൂ
ക്കര തോമാച്ചൻ തുടങ്ങിയ പ്രശസ്ത വ്യക്തികളുടെ പേരുകൾ
അദ്ദേഹം എഴുതിയ 'നാളാഗമത്തിൽ കാണുന്നെങ്കിൽ, അതോ
ടൊപ്പം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംരംഭത്തിൽ ഒരു പാത്രം പച്ച
വെള്ളംപോലും കൊടുക്കുകയും മറ്റു പലവിധത്തിൽ സഹായിക്കു
കയും ചെയ്ത വ്യക്തികളെയും അദ്ദേഹം പേരെടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്.
(നാളാ. Pg-8) അഞ്ഞൂറ്റിക്കാരും തൊപ്പാസന്മാരും എഴുന്നൂറ്റിപ്പ
രിഷകളുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന് ഒരുപോലെ ബഹുമാന്യരാണ്.
ആശ്രമത്തിന് സ്ഥലം കാണുന്നതിനായി സ്ഥാപക പിതാക്ക
ന്മാരോടൊന്നിച്ച് ചുറ്റി നടന്നവരുടെയും സഹായിച്ചവരുടെയും
എല്ലാം പേരുകൾ അദ്ദേഹം എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്—പെരിയ
പുറത്തു മാത്തൻ, കല്ലുകൽ ഇട്ടിയയിപ്പ മാപ്പിള, തയ്യിൽ തരകൻ,
കൊച്ചുപുരയ്ക്കൽ ഇട്ടിയയിപ്പ മാപ്പിള, ഈപ്പൻമാപ്പിള ഈഴവ
നായിരുന്ന കിട്ടൻ, വേലക്കാരെ അയച്ച് മാന്നാനം കുന്ന് വെട്ടി
ത്തെളിക്കാൻ സഹായിച്ച ഓജനാരുമേത്തർ ഇവരെയെല്ലാം,
അദ്ദേഹം നന്ദിപൂർവ്വം അനുസ്മരിക്കുന്നു. ഒരേ പിതാവിന്റെ,
ദൈവപിതാവിന്റെ മക്കളായ എല്ലാമനുഷ്യരും തുല്യരാണെന്ന്,
ബഹുമാന്യരാണ് എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. തന്നിമിത്തം
സമൂഹത്തിൽ മനുഷ്യദൃഷ്ടിയിൽ താഴ്ന്ന നിലവാരം പുലർത്തിയി
രുന്ന പറയർ, പുലയർ തുടങ്ങിയ അധഃകൃതരെ മനുഷ്യരായംഗീ
കരിക്കാനോ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി തങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾ
ക്കൊള്ളാനോ ആഢ്യത്വാഭിമാനികളായ സുറിയാനിക്കാർ പാടു
പെടാതിരുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യ മഹത്വത്തിൽ അടിയു
റച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ചാവറയച്ചൻ തന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഈ
അവസ്ഥക്ക് മാറ്റം കുറിക്കുവാൻ സംഘടിതമായ ഒരു ശ്രമം ത
ന്നെനടത്തി. കൈനകരിയിൽ അഗതിമന്ദിരം ആരംഭിച്ചു.

''ദൈവം ലോകത്തിൽ തനിക്കുള്ളവരെ സ്നേഹിച്ചു; അവ
സാനംവരെ സ്നേഹിച്ചു.'' ദൈവജനമെന്നാൽ ചാവറയച്ചൻ
ദൈവം സ്നേഹിക്കുന്ന എല്ലാവരുമാണ്. ദൈവം ക്രിസ്തുവിനെ
എല്ലാ ജനതകൾക്കുമായി വിതരണം ചെയ്തു എന്ന അർത്ഥത്തിലാ
ണ് 'ഞാൻ അവനെ അനേകം ജനതകൾക്കായി ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കും'
എന്ന തിരുവചനം അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുക. ദൈവം തന്റെ
മക്കളെ ആരേയും ദ്വേഷിക്കുന്നില്ല എല്ലാവരും അവിടുത്തെ
കുഞ്ഞുങ്ങളാണ്'' അവിടുത്തെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലുമാണ്
ഓരോ മനുഷ്യനും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ആ ഛായ, സ്നേഹ
ത്തിന്റെ ഛായ, സ്നേഹത്താൽത്തന്നെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്ന്,

സ്നേഹിച്ചു. സ്നേഹച്ച് മനുഷ്യനെ ജീവിപ്പിച്ച് ജീവിതം ജീവിതപൂർണ്ണമാക്കുകയെന്നതായിരുന്നു ചാവറയച്ചന്റെ സാമൂഹ്യദർശനം. അതിനായി അദ്ദേഹം വ്യക്തികളോട് സ്നേഹഭാവേന സമഭാവനയോടെ ബന്ധപ്പെട്ടു.

മനുഷ്യന് മനുഷ്യനിലൂടെ മാത്രമേ ദൈവത്തെ കാണാൻ കഴിയൂ; കാണപ്പെടാത്ത ദൈവത്തെ അവിടുത്തെ കാണപ്പെടുന്ന പ്രതീകമായി മനുഷ്യനിലൂടെ വേണം നാം ദർശിക്കാൻ എന്നദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. നമ്മുടെ ലോകം വെറും കല്ലും മരവും ചേർന്ന ലോകമല്ല; പ്രത്യുത മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ ചേർന്ന്, പ്രകൃതിയുടെ എല്ലാ വിഭവങ്ങളിലൂടെയും പരസ്പരം സംഭാഷിച്ച് ഉത്തേജനം നൽകി ദൈവത്തിൻ പക്കലേക്കണയുന്നതിന് സഹായിക്കുന്ന ലോകമാണ്. ഈ മനുഷ്യനിൽ ബലഹീനതകളും മുറിവുകളുമെല്ലാമുണ്ടെന്നദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ക്ഷതമേററ ദൈവമക്കളെ യഥാർത്ഥ ദൈവമക്കളാകാൻ സഹായിക്കുക എന്നുള്ളത് വലിയ സാമൂഹ്യസേവനമായി അദ്ദേഹം കരുതി. തന്നെ അകാരണമായി കള്ളക്കേസിൽ പ്രതിയാക്കിയ മനുഷ്യന്റെ ബലഹീനതയെ, അദ്ദേഹത്തിലെ മുറിവിനെ ചാവറയച്ചൻ കണ്ടു. യേശുവിനെപ്പോലെ, തന്നിമിത്തം ഗുരുവായ യേശുവിന്റെ ചൈതന്യം സ്വായത്തമാക്കിയ ചാവറയച്ചൻ ആർദ്രസ്നേഹത്തോടെ ആ വ്യക്തിക്കു മാപ്പു കൊടുത്തു; മാത്രമല്ല തന്റെ മരണക്കിടക്കയിൽ വച്ച് ആ മനുഷ്യനെയും കുടുംബത്തെയും പ്രത്യേകവിധത്തിൽ സഹായിക്കണമെന്നഭ്യർത്ഥിച്ചു. ക്ഷതമേററ ആ വ്യക്തിയിൽ സ്നേഹം പകർന്ന് ദൈവമക്കളുടെ ഹൃദയസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേയ്ക്ക് ചാവറയച്ചൻ ആ മനുഷ്യനെ നയിക്കുകയായിരുന്നു.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ സേവിച്ചുകൊണ്ട് ഈശ്വരനെ സേവിക്കാൻ ഞാൻ പരിശ്രമിക്കും എന്നു ദീരണം ചെയ്ത ഗാന്ധിജിയെപ്പോലെയും, മൊളോക്കോദ്വീപിലെ കുഷ്ഠരോഗികൾക്കുവേണ്ടി സ്നേഹസേവനം ചെയ്ത് അവരിലൊരുവനെപ്പോലെ രോഗിയായിത്തീർന്ന ഫാ. ഡാമിയനെപ്പോലെയും ചാവറയച്ചനും അന്യജീവനുതകുന്നതരത്തിൽ ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചു.

മനുഷ്യന് മഹത്വം നൽകിയിരിക്കുന്നതു് ദൈവമാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മകുടമായി ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ മഹത്വം പൂർണ്ണമായും അംഗീകരിച്ച്, സാക്ഷാത്കരിക്കണമെങ്കിൽ, അതിന്റെ ദാതാവിലേയ്ക്ക് മനുഷ്യൻ തിരിയണം. അതിന് അറിവ് അവശ്യാവശ്യമാണ്. മനുഷ്യൻ സംസ്കാരസമ്പന്നനാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യം സാധിതമാകുവാൻ വേണ്ടിയാണ് ആ കർമ്മയോഗി അന്ന് അപൂർവ്വമായി മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന

മുദ്രണാലയവും സ്കൂളുകളും സ്ഥാപിക്കുകയും അതിലൂടെ സമൂഹനന്മ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തത്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അന്ന് തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു ഗവൺമെൻറ് പ്രസ്സും കോട്ടയത്ത് C. M. S പ്രസ്സും മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. പ്രസ്സ് നിർമ്മിതിക്കാനാവശ്യമായ വിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാൻ ചാവറയച്ചന് തിരുവനന്തപുരം വരെ പോകേണ്ടിവന്നു. അവിടെച്ചെന്നുകണ്ട് വാഴപ്പിണ്ടികൊണ്ട് പ്രസ്സിൻെറ മാതൃക ഉണ്ടാക്കി മാന്നാനത്തു കൊണ്ടുവന്ന് അദ്ദേഹം മരംകൊണ്ടുള്ള പ്രസ്സ് നിർമ്മിക്കാൻ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. അതെ, ചാവറയച്ചൻെറ ദൈവോന്മുഖതയിൽ നിന്നുയിർക്കൊണ്ട ഈ സാമൂഹ്യദർശനം അദ്ദേഹത്തെ പഠിപ്പിച്ച ഒരു സത്യമുണ്ട് –അതായത് ദൈവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ജീവിതം സഹോദരനുവേണ്ടി ചാലുകീറേണ്ടതാണെന്ന്.

ഇവിടെയും വെറും സാംസ്കാരികമായ ഒരു സമീപനമല്ല ചാവറയച്ചൻ ജനങ്ങളോട് സ്വീകരിച്ചത്. സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി, സഹോദരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സർവ്വാത്മനാ അദ്ധ്വാനിക്കണമെങ്കിൽ, കുടുംബബന്ധങ്ങളും, മൈത്രിയും, ബാധ്യതയുമെല്ലാം വിഗണിച്ച് എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ ദൈവമക്കളായി കണ്ടുകൊണ്ട് പരിചരിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികാഭിമുഖ്യം ആവശ്യമാണെന്നദ്ദേഹം കണ്ടു. അതുകൊണ്ടാണ് മാന്നാനത്തും, വാഴക്കുളത്തും, കൂനമ്മാവിലും, എൽത്തുരുത്തിലുമുള്ള ആശ്രമങ്ങൾ ഓരോന്നും ചുററുപാടുമുള്ള ആളുകൾക്ക് ആത്മീയ ചൈതന്യം പകരുന്ന സേവനകേന്ദ്രങ്ങളാകാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചത്. എന്നാൽ വെറും സേവനകേന്ദ്രങ്ങളായിട്ടല്ല, പ്രത്യുത, യഥാർത്ഥ ദൈവജനത്തിൻെറ മാതൃക ജീവിച്ചു കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഏവർക്കും എളുപ്പത്തിൽ സമീപിച്ചു പ്രാർത്ഥനയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ സ്വന്തം ആത്മവീര്യം വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള സങ്കേതങ്ങളായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ട്, ഉൽബോധനം, ഉത്തേജനം ഇവവഴി ഏവരെയും പ്രചോദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ദൈവിക മനുഷ്യരുടെ സമൂഹങ്ങളായിക്കൊണ്ട് ആശ്രമങ്ങൾ സ്വന്തദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കണമെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം. ചുററുപാടുമുള്ള ദൈവജനം ചൈതന്യപൂർണ്ണമായ ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്ന് കാണിച്ചു കൊടുക്കേണ്ട ചൂണ്ടുപലകകളാണ് സന്യാസികൾ എന്ന് 20 –ാം നൂററാണ്ടിൽ വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് ഊന്നി പറഞ്ഞെങ്കിൽ 19–ാം നൂററാണ്ടിൽ ചാവറയച്ചൻ ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ഉദ്ദർശനം ചെയ്തിരുന്നു. ഇതിൻെറ പിന്നിൽ അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ച ചേതോവികാരം ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയൊക്കെ മനുഷ്യനിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മഹത്വം വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരിക എന്നതുമാത്രമാണ്.

ഈ പ്രതിഭാധനന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ വിടരുന്ന പൂവും ഉദിക്കുന്ന സൂര്യനും, പ്രപഞ്ച സൗകുമാര്യവും, മന്ദമാരുതനും എല്ലാം മനുഷ്യനെ ദൈവാനുഭൂതിയിലേക്ക് ഉയർത്താൻ പോരുന്നവയാണ്. എന്നാൽ അതിലുപരിയായി, ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് നമ്മെ നയിക്കേണ്ടത് ത്രസിക്കുന്ന ഹൃദയങ്ങളും, കഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളും, ഭാരംപേറി ആശ്വാസത്തിനായി ഉന്നതത്തിലേക്ക് കൈകളുയർത്തുന്ന മനുഷ്യന്റെ വേദനകളാണെന്നദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. അവരുടെ വേദനകളും യാതനകളും പിതൃസന്നിധിയിൽ സമർപ്പിച്ച ചാവറയച്ചൻ ആ പിതൃസ്നേഹം അവരിലേക്കു പകർന്നു.

ദൈവജനം തന്നെയായിരുന്നു ധ്യാനത്തിനും അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനത്തിനും അദ്ദേഹത്തിന് പ്രചോദനം നൽകിയത്. ഈ മലയാളത്തിൽ പട്ടക്കാർക്കുപോലും ഒരു തപോഭവനമില്ലാത്തതു കൊണ്ട്, പല നന്മകളും നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്ന ചിന്തയാണു സന്യാസ സഭാസ്ഥാപനത്തിലേർപ്പെടുവാൻ ചാവറയച്ചനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. തന്നിമിത്തം തങ്ങളുടെ ആശ്രമം കരവഴിയും ജലമാർഗ്ഗമായും എളുപ്പത്തിൽ ജനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുവാൻ പററിയതായിരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തരക്ഷ മററുള്ളവരുടെ രക്ഷയുമായി അഭേദ്യം ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നും, താൻ വളരുന്നതോടൊപ്പം, മററുള്ളവരും വളർന്നു വലുതാകണമെന്നും, മററുള്ളവരുടെ പരിത്രാണത്തിൽ നിന്നും വേർപെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള പുണ്യപൂർണ്ണതയും, പരിയതവും ക്രൈസ്തവ വീക്ഷണമല്ലെന്നും ചാവറയച്ചൻ വിശ്വസിച്ചു. ഈ ക്രൈസ്തവവീക്ഷണമാണ് ചാവറയച്ചന്റെ സാമൂഹ്യദർശനത്തിന്റെ ഊടും പാവുമായിരുന്നത്.

ആളുകളോടൊത്ത്. അവർക്കുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിച്ച് സങ്കോചമില്ലാതെ അവരുടെ സഹായവും സ്വീകരിച്ച് ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ നിന്നാണ് ധന്യനായ ചാവറയച്ചൻ ദൈവാനുഭൂതി സ്വീകരിച്ചത്. വ്യക്തികളോടുള്ള ഈ വിധ സമീപനം ദൈവജനത്തിന് വ്യക്തമായൊരു വീക്ഷണം നല്കാൻ സഹായകമായി- അതായത്, ദൈവം തങ്ങളുടെ പിതാവും, തങ്ങൾ സഹോദരങ്ങളുമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം

ഈലോകം ഒരു നല്ല കുടുംബം
നാമതിലെ നെയ്ത്തിരികൾ
യേശുവിൻ തിരുമൊഴികൾ
നമ്മിൽ സ്നേഹമുണർത്തീടുന്നു
പകയുടെ നീളും മതിലുകളെല്ലാം
പരിപൊട്ടു പാടെ ദൂരെയകററി
പരസ്നേഹത്തിൻ മുത്തുപതിക്കാൻ
ഭൂവിൽ ചരിക്കണം മർത്ത്യഗണം'

ഈ സന്ദേശമാണ് ചാവറയച്ചൻ തന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ, അനുഭവങ്ങളിലൂടെ, സമ്പർക്കങ്ങളിലൂടെ നല്കിയത്. തന്നെ പോലീസിനെക്കൊണ്ട് അറസ്റ്റുചെയ്യിക്കാൻ പോലും ശ്രമിച്ച റോക്കോസിനെ യാത്രയയ്ക്കാൻ വേണ്ട സജ്ജീകരണങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു, അദ്ദേഹത്തിന് വേണ്ടത്ര ഒത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന ചാവറയച്ചനിൽ ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ് നാം ദർശിക്കുക? തന്റെ സഹോദരങ്ങൾ, ദൈവമക്കൾ എല്ലാംകൊണ്ടും വളർന്നവരാകണം, പിതാവിനെപ്പോലെ പൂർണ്ണരാകണം– പ്രത്യേകിച്ച് ധർമ്മച്യുതി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ– സാംസ്കാരിക– സാമ്പത്തിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ എന്നുകരുതി ഈ രംഗങ്ങളിലെല്ലാം പരിപൂർണ്ണതയിലേക്കു കുതിക്കാൻ തന്റെ കൊച്ചുജീവിതത്തെ ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചുകൊണ്ട് സമൂഹനവോത്ഥാനത്തിന് അദ്ദേഹം നേതൃത്വം നല്കി. അവിടെ ചേരിതിരിവിന് പ്രസക്തിയുണ്ടായില്ല. ഉൾപ്പോരിനോ, വടംവലിക്കോ, പൊരുത്തക്കേടുകൾക്കോ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജാതിമതഭേദമെന്യെ എല്ലാവരെയും അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതുകൊണ്ട് എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള മനുഷ്യരും, എല്ലാപ്രവർത്തനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന് അഭിഗമ്യമായി.

വ്യക്തിയെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ വീക്ഷണത്തോടെ, വ്യക്തികളെ താൻ മന്നിൽകണ്ട തലത്തിലേക്കുയർത്താൻ ശ്രമിച്ച ചാവറയച്ചൻ വ്യക്തിയിൽ നിന്നും കുടുംബത്തിലേക്കു നീങ്ങി. കുടുംബം ചാവറയച്ചന്റെ സാമൂഹ്യദർശനത്തിന്റെ പ്രകടമായൊരു വേദിയായിരുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ മൂലഘടകവും വ്യക്തിബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഘടകവും കുടുംബംതന്നെയാണല്ലോ.

മനുഷ്യന്റെ മൗലിക നന്മയിൽ വിശ്വസിച്ച, ശുഭാപ്തിവിശ്വാസിയായ ചാവറയച്ചൻ വ്യക്തിബന്ധങ്ങളിൽ, കുടുംബബന്ധങ്ങളിൽ ഈ നന്മയെ തെളിച്ചുകാട്ടുവാൻ, വെമ്പൽകൊണ്ടു. ലോകത്തിന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ ശോച്യാവസ്ഥയെ നോക്കിക്കേഴുന്ന ഒരു വലിയ ശതമാനം ആളുകളുണ്ട് ഇന്ന് ലോകത്തിൽ. അർത്ഥശൂന്യമായ, നിഷ്ക്രിയമായ കേഴൽ ചാവറയിൽ നിന്ന് വളരെ അകലെയായിരുന്നു. 'ഇരുട്ടിനെ പഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ, മെഴുകുതിരി കത്തിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്' എന്നു കരുതിയ അദ്ദേഹം മനുഷ്യനിലുള്ള നന്മയെ വെളിവാക്കുവാൻ തീവ്രമായി ദാഹിച്ചു. വ്യക്തിയും കുടുംബവും, സമൂഹവും നയിക്കപ്പെടുന്നത് ചിന്താധാരകളാലാണ്, ദർശനങ്ങളാലാണ്. ഉദാത്തമായ ചിന്തകൾ മനുഷ്യ മനസ്സിൽ നിറച്ചാൽ സമൂഹം അവയാൽ നയിക്കപ്പെടുമെന്നദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. ഈ ലക്ഷ്യ സാക്ഷാത്കാരത്തിനായി അദ്ദേഹം കുടുംബചട്ടങ്ങൾ തയ്യാറാക്കി

പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമൂഹ്യദർശനം സുവ്യക്തമാണ്. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മൂലഘടകം കുടുംബമാണ്. സാഹോദര്യവും സ്നേഹവും മുളയെടുക്കേണ്ടതും വളരേണ്ടതും കുടുംബത്തിലാണ്. ധാർമ്മികവും സദാചാരപരവുമായ കാര്യങ്ങൾക്ക് മുൻതൂക്കം നൽകുന്ന കുടുംബചട്ടങ്ങൾ എന്ന കൃതി കുടുംബപരവും സമൂഹപരവുമായ ബന്ധങ്ങളിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏററക്കുറച്ചിലുകളെ പ്രത്യേകം എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. വഴക്കും, വക്കാണവും, ലുബ്ധും, ധൂർത്തും, അനീതിയും, അലസതയും, സ്വാർത്ഥതയും, അഹന്തയും, പരിപാവനമായ കുടുംബ – സമൂഹ അന്തരീക്ഷത്തെ മലിനമാക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഇതറിഞ്ഞ് സ്നേഹധനനായ ആ പിതാവ് തന്റെ പ്രിയ മക്കൾക്കുപദേശം നല്കി – വഴക്കും വക്കാണവുമില്ലാത്ത, പരസ്പര സ്നേഹത്താൽ ബന്ധിതമായ കുടുംബജീവിതം, അടക്കും ചിട്ടയും, സദാചാരനിഷ്ഠയുമുള്ള ജീവിതം നയിക്കാൻ. അതാണ് ചാവറയച്ചൻ വിഭാവന ചെയ്ത കുടുംബം.

കുടുംബ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചാവറയച്ചന്റെ 'മാഗ്നാ കാർട്ടാ'യിൽ തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന വേറൊരു സവിശേഷതയാണ് സാമൂഹിക പ്രബുദ്ധത. മനുഷ്യൻ ആത്യന്തികമായി സാമൂഹ്യജീവിയാണ്. സഹായിച്ചും സഹകരിച്ചുമല്ലാതെ ജീവിതമില്ല. നിർവ്യാജ സേവനത്തിലും പരസ്പരാവബോധത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹിക പ്രബുദ്ധതയ്ക്കു വേണ്ടിയാണ് ചാവറയച്ചൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തത്.

നിശ്ചിത ദിനചര്യയോടുകൂടിയ, ക്രമാനുഷ്ഠാനത്തോടുകൂടിയ ജീവിതമാണ് ഒരുവന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭൗതികവുമായ ജീവിതവിജയത്തിന് നിദാനമെന്ന് അടിയുറച്ചു വിശ്വസിച്ച ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ.

ജീവിതവിജയത്തിനനിർവാര്യമായ ജീവിതത്തിൽ ശിക്ഷണബോധത്തിന്റെ ആവശ്യകത മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹിക പ്രബുദ്ധത, ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതാവബോധം, മാതാപിതാക്കളുടെ കടമകളും ബാദ്ധ്യതകളും തുടങ്ങിയവ ചാവറയച്ചൻ കുടുംബചട്ടങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇവിടെ ഭൗതികതയേയും ആദ്ധ്യാത്മികതയേയും അദ്ദേഹം വേറിട്ടുകാണുന്നില്ല. തനിക്കു താൻ സ്വന്തം എന്ന നിലവിട്ട്, സാമൂഹികമായ ഉത്തരവാദിത്വ ബോധത്തോടെ, സേവനാത്മക മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ദൈവഹിതം നിർവ്വഹിക്കേണ്ട വേദിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന് കുടുംബം.

എവിടെ ഭക്തിയും വിശ്വാസവും വർദ്ധിക്കുന്നുവോ അവിടെ സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും നിർമ്മല അന്തരീ

ക്ഷം കളിയാട്ടം എന്ന് ഡോ. ഫ്രെഡറിക്ക് ഷ്വാഡ് പറയുകയുണ്ടായി. ഈ വീക്ഷണമാണ് സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താവായ ചാവറയച്ചന്റെ സാമൂഹ്യദർശനത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്. കുടുംബത്തെ നവീകരിച്ചുകൊണ്ട് സമൂഹത്തെ പരിഷ്കരിക്കാൻ അക്ഷീണം യത്നിച്ച ഈ കർമ്മയോഗിയുടെ ഈ ചൈതന്യമല്ലാതെ വീക്ഷണമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ് കുടുംബചട്ടങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

മൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സമൂഹത്തെ ചാവറയച്ചൻ മുന്നിൽ കണ്ടതിനാൽ, അതിനെ നയിക്കേണ്ട ചില പ്രധാന മൂല്യങ്ങൾ, ഉദാഹരണ സഹിതവും അന്യാപദേശരൂപേണയും അദ്ദേഹം 'കുടുംബചട്ടങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്നും അവ അന്നത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ സമൂഹപുനർനിർമ്മിതിക്കും വളച്ചക്കും പ്രസക്തമാണ്.

മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ സുകരവും സുഗമവും ലളിതവുമാക്കുന്നത് ക്ഷമയും സ്നേഹവും എന്ന തേൻ ആണ്. അതാണ് സമാധാനത്തിന് ഏറ്റം പറ്റിയ വഴി. കലഹപ്രിയയും കലഹജനയിതാവുമായ ഒരു കിഴവിയെക്കുറിച്ച് ചാവറയച്ചൻ പറയുന്നുണ്ട്. സാത്താൻ മൂന്നു മാസം കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ട് സാധിക്കാതിരുന്ന കാര്യം കിഴവി മൂന്നു ദിവസം കൊണ്ട് അനായാസം സാധിച്ചു അതായത് കുടുംബകലഹം സൃഷ്ടിക്കുക അതിന് പ്രതിഫലമായി ഒരു സ്വർണ്ണക്കിഴി കിഴവിക്ക് സമ്മാനിച്ച് ആ സ്ത്രീയെ തന്റെ ആലോചനാക്കാരിയാകാൻ കൊള്ളാവുന്നവളെന്ന് പറഞ്ഞ് നരകത്തിലേക്ക് സാത്താൻ കൊണ്ടുപോകുന്ന രംഗം. (കത്തുകൾ p. p. 137/1; 138/2.) ചാവറയച്ചൻ നൽകിയിരിക്കുന്ന മറ്റൊരുദാഹരണത്തിലേക്ക് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ നമുക്ക് തിരിക്കാം. കോൺസ്റ്റന്റീനോസ് എന്ന മഹാ ചക്രവർത്തി ഒരിക്കൽ തന്റെ രാജസമൂഹത്തോടു കൂടി നടക്കുമ്പോൾ വഴി മദ്ധ്യേ ഒരുത്തൻ ആ ചക്രവർത്തിയുടെ ഒരു കുന്നത്തടിച്ചു. അപ്പോൾ ആ സമൂഹക്കാരെല്ലാവരും പകരം വീഴ്ച ചെയ്യാനും ആ ദുഷ്ടനെ കൊല്ലുവാനും ഗുണദോഷിച്ചു. ഇതിന് ആ മഹാരാജാവ് ഉത്തരിച്ചതായത് ''എന്റെ ഏറ്റവും താഴ്ന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത് ഞാൻ ചെയ്യുന്നത് വലിയ കാര്യമോ ? എന്നാൽ ഇതു ഞാൻ ക്ഷമിക്കുന്നു. ഇത് എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശക്തിയുടെ അടയാളമാകുന്നു.''

പണത്തിനു വേണ്ടി വെട്ടിക്കൊല്ലാൻ പോലും മടിക്കാത്ത മനുഷ്യനോട് അദ്ദേഹം പറയുന്നു—നിങ്ങൾക്ക് നല്ല കുടുംബവും സമൂഹവും വേണമെങ്കിൽ പണത്തെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ ഉപയോ

ഗത്തെക്കുറിച്ചും പക്വമായ വീക്ഷണം ആവശ്യമാണെന്ന് (കത്തുകൾ Pg. 142/15, 139/4, 5, 6.)

കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധുതകളെക്കുറിച്ചും ചാവറയച്ചന് സ്വന്തമായ ദർശനമുണ്ട്, ''ക്രമവും ദൈവപേടിയുമില്ലാത്ത തറവാടുകളോട് ബന്ധുത്വം പിടിക്കേണ്ട. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു കുടുംബത്തിൽ ഉപകാരവും സന്തോഷവും വരുത്തുന്നത് ദ്രവ്യസ്ഥന്മാരായ ബന്ധുക്കളല്ല; പിന്നെയോ, ക്രമവും ദൈവപേടിയുമുള്ള ബന്ധുക്കളത്രേ ആകുന്നു. എത്രയോ കുടുംബാംഗങ്ങൾ ദ്രവ്യസ്ഥന്മാരായുള്ള ബന്ധുക്കൾ കാരണമായിട്ട് കരയുകയും നശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എല്ലാവക ആളുകളേയും നിന്റെ വീട്ടിൽ കയറേണ്ട പിന്നെയോ നല്ല മര്യാദയും ദൈവപേടിയുമുള്ളവരെ മാത്രം കൈക്കൊള്ളുക. നീ ആരോടുകൂടി ഇടയുന്നു എന്നു പറയുക. എന്നാൽ നീ ആരാകുന്നു എന്നു ഞാൻ പറയാം ''എന്നത് പഴഞ്ചൊല്ലായിരിക്കുന്നു'' (കത്തുകൾ Pg. 140/8, 9)

നല്ല സമൂഹനിർമ്മിതിക്കത്യന്താപേക്ഷിതമായ അദ്ധ്വാനത്തെ കുറിച്ചും, അതിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള ചാവറയച്ചന്റെ വീക്ഷണം ശ്രദ്ധിക്കുക. ''പുത്തനായിട്ട് വസ്തുക്കൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനെക്കാൾ ഉള്ള വസ്തുക്കളെ നന്നാക്കാൻ പ്രയാസപ്പെടുക. കുടുംബങ്ങളുടെ സമ്പത്ത് വസ്തുക്കളുടെ പെരുപ്പമല്ല. പിന്നയോ വസ്തുകളുടെ ഗുണമാകുന്നു. അദ്ധ്വാനശീലനായ ഒരു മനുഷ്യൻ കുറെ വസ്തുക്കൾ കൊണ്ടുമാത്രം സംപൃഷ്ടനായി കഴിഞ്ഞുവന്നു. അപ്പോൾ ചില അസൂയാലുക്കൾ അവൻ നിക്ഷേപം എടുത്തൊളിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് അവന്റെ പേരിൽ സർക്കാരിൽ അന്യായം കൊടുത്തു. ഇതിനാൽ അവനുള്ള ദ്രവ്യം മുഴുവന്റെയും വിവരം ബോധിപ്പിക്കണമെന്ന് രാജാവിന്റെ കല്പനയുണ്ടായി. എന്നാൽ അയാൾ സർക്കാരിൽ ചെന്ന് എന്റെ നിക്ഷേപം എന്റെ ചെറിയ പറമ്പാകുന്നു എന്നും അതിന്റെ മണ്ണ് എന്റെ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പ് കൊണ്ട് നനയ്ക്കുന്നതിനാൽ അതു പൊന്നായിപ്പോകുന്നു എന്നും പറഞ്ഞ് ബഹുമാനത്തോടുകൂടി പിന്തിരിയുകയും ചെയ്തു. നിന്റെ അന്തസ്സിനു തക്കവണ്ണം വേലയെടുക്കുക. വേലയെടുക്കാതിരിക്കുന്നത് ബഹുമാനമുള്ള ആളുകളുടെ മുറയല്ല. പിന്നെയോ, വീടും കുടിയും സന്തതിയും ഇല്ലാത്തവരുടെ നടപ്പാകുന്നു. മടി സർവ്വ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളുടെയും മാതാവാകുന്നു. മദ്യപാനം ലോകത്തിന്റെ മുമ്പാകെ അപമാനമുള്ളതും, തമ്പുരാന്റെ തിരുമുമ്പിൽ എത്രയും ദോഷമുള്ളതും ആകുന്നു, കാത്തോൻ എന്ന റോമാനഗരിയുടെ അധികാരി റോമയിൽ പാർപ്പാൻ മനസ്സുള്ളവർ ഒക്കെയും മുമ്പിനാൽ തന്നെ വേലയെടുക്കുന്നവരെന്ന് കാണിപ്പാൻ വേണ്ടി കൈത്തഴമ്പു കാട്ടണമെന്ന് പ്രമാണം വച്ചതല്ലാതെ, ദ്രവ്യസ്ഥന്മാ

രും മാടമ്പികളും അവരവരുടെ അന്തസ്സിനു തക്കവെണ്ണം വേലയെടുക്കുന്ന ആയുധങ്ങളും പിടിച്ചല്ലാതെ, പുറത്തു നടന്നുകൂടാ എന്ന് ശക്തിയായി കല്പിക്കയും ചെയ്തു'' (കത്തുകൾ Pg. 14 / 11, 12)

നീതിബോധവും പരോപകാരതല്പരതയും സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ ആവശ്യഘടകങ്ങളായി ചാവറയച്ചൻ കണ്ടു. ''നീതികുറവായിട്ടുള്ള യാതൊരു കച്ചവടക്കാരനും ഒരിക്കലും ഒരു നിലയായി നിന്നു പ്രകാശിച്ചിട്ടില്ല സൂത്രം കൊണ്ടും കളവുകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ദ്രവ്യം മഞ്ഞുപോലെ വേഗമലിഞ്ഞുപോകും'' ''അന്യർക്ക് വല്ല ഉപകാരം ചെയ്യാത്ത ദിവസം നിന്റെ ആയുസ്സിന്റെ ദിവസങ്ങളുടെ കണക്കിൽ കൂട്ടുന്നതല്ല. ഭിക്ഷക്കാർ വെറും കൈയോടെ നിന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നു പോകുവാൻ നീ സമ്മതിക്കേണ്ട. പാടുള്ളപ്പോഴൊക്കെയും അല്പമെങ്കിലും ദാനധർമ്മം കൊടുക്കാതെ ഇരിക്കേണ്ട''(കത്തുകൾ Pg. 142/ 13)

സത്യസന്ധതയെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം കൈനകരിയിലെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കായുള്ള ഈ കത്തിൽ തന്റെ വീക്ഷണം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ''കട്ടവസ്തു ഒരു നാഴികനേരത്തേക്കെങ്കിലും നിന്റെ വീട്ടിൽ വച്ചു സൂക്ഷിപ്പാൻ നീ സമ്മതിക്കേണ്ട. കട്ടവസ്തു ഇരിക്കുന്ന വീട് കത്തിപ്പോകുമെന്ന് റൂഹാദക്കുദശാതമ്പുരാൻ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അന്യവസ്തു കട്ടവരോടുകൂടെ നീ ഇടയേണ്ട. എന്തെന്നാൽ നാളെ നിന്റെ വസ്തുക്കളെ കക്കുവാൻ അവർ മടിക്കയില്ല. നിശ്ചയം. ഇതല്ലാതെ അവരുടെ പാപത്തിനും നീ പങ്കുകാരാകും.'' (കത്തുകൾ pg.143/ 167)

സ്നേഹിതരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രദ്ധയെയും സൂക്ഷത്തെയും കുറിച്ച് ഈ ധന്യാത്മാവിന് പറയാനുള്ളത് നമുക്ക് ശ്രവിക്കാം.– ''നിനക്ക് സ്നേഹിതന്മാർ അധികം വേണ്ട; പിന്നെയോ ആയിരംപേരിൽനിന്ന് ഒരുത്തനെ സൂക്ഷിച്ചു തെരഞ്ഞെടുക്കുക. തമ്പുരാനെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ സത്യമായും നിന്നെയും സ്നേഹിക്കയില്ല. ദാവീദും യോനാഥനും തമ്മിൽ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അവർ ഒരു മനസ്സുള്ളവരായി തമ്മിൽ തമ്മിൽ പട്ടാങ്ങയായിട്ട് സ്നേഹിക്കയും സഹായിക്കയും ചെയ്തു. അവരുടെ ഈ സ്നേഹം അല്പകാരണങ്ങളാൽ കുറഞ്ഞുപോകാതെ ആപത്തുകളിലും ദീപ്പനികളിലും വദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്തു''(കത്തുകൾ Pg 143/16)

കുടുംബത്തിൽ പാലിക്കേണ്ട നിഷ്ഠയെയും ചിട്ടയെയും പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യത്തെയും കുറിച്ച് ചാവറയച്ചൻ വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. ''ഉറങ്ങാൻ കൃത്യ

സമയത്ത് കിടക്കുന്നതിനും, രാവിലെ കൃത്യസമയത്ത് ഉണരുന്നതിനും ശ്രദ്ധിക്കുക. ഈ ക്രമം സൂക്ഷമായിട്ട് കാക്കുക. ആറ് മണിക്കെങ്കിലും എല്ലാവരും എഴുന്നേററ് ഉടനെ ഉഷഃകാല ജപം ചൊല്ലുക. പിന്നെ പാടുള്ളവരെല്ലാം കുർബ്ബാന കാണുക. എട്ടുമണിക്ക് കഞ്ഞികുടിക്കുക പന്ത്രണ്ടു മണിക്ക് ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കുക വൈകിട്ട് ത്രികാലജപം കഴിഞ്ഞാലുടൻ കൂട്ടമായിട്ട് പ്രാർത്ഥന തുടങ്ങി അതുകഴിഞ്ഞശേഷം ഉടനെ അര മണിക്കൂർ ധ്യാനിക്കുക. ഇത് നല്ല പുസ്തകം വായിച്ചുകേട്ട് അതിന്മേൽ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു് കഴിക്കാം. ഈ പുണ്യപ്രവൃത്തിയുടെ നേരം വരുമ്പോൾ എപ്രകാരമുള്ള പ്രധാനികളോ, ലോകമനുഷ്യരോ ഉണ്ടായിരുന്നാലും നീ അതു നോക്കേണ്ട എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ തങ്ങളുടെ പക്കലേക്കും', ദൈവം തന്റെ പക്കലേക്കും നിന്നെ വിളിക്കും. എന്നാൽ നീ ആരുടെ പക്കൽ ചെല്ലുമെന്ന് ദൈവം നോക്കും. അവക്ക് നിന്റെ പ്രവൃത്തി ഒരു സന്മാതൃകയായിരിക്കും. എന്നാൽ അവർ നിന്നെ പരിഹസിച്ചാൽ അത് നിനക്ക് ഭാഗ്യമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും''(കത്തുകൾ Pg.146/24)

തന്റെ ശൈശവം മുതൽ കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് മാതാപിതാക്കളിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച ക്രമചട്ടങ്ങളാണ് തിരുക്കുടുംബഭക്തനായ ചാവറയച്ചൻ എല്ലാ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഗുരുനിത്യചൈതന്യയതി കുടുംബം ഒരു സർവ്വകലാശാലയാകുക എന്നാഹ്വാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഒരു ക്രിസ്തീയ കുടുംബത്തിലെ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥനയുടെ സ്വാധീനം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ഒരു ഹിന്ദുകുടുംബത്തിന്റെ ചിത്രം വരച്ചുകാട്ടുന്നുണ്ടു്. ഈ കത്തോലിക്കാ കുടുംബത്തിന്റെ അയൽപക്കത്ത് താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു ഹിന്ദുസുഹൃത്ത് ജോലികഴിഞ്ഞു് ക്ഷീണിച്ച മനസ്സോടെ വീട്ടിലേക്കു വന്നപ്പോൾ ഭാര്യ ഒന്നും മിണ്ടാതെ കട്ടിലിൽ മുഖമമർത്തി കിടക്കുന്നു. അമ്മ ഒരു മൂലയിലിരുന്ന് ശപിക്കുന്നു അച്ഛൻ വീടിനു വെളിയിൽ, റോഡിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു മൂകനായിരിക്കുന്നു. കുഞ്ഞുങ്ങൾ 2 പേരും കരയുന്നു. കാരണം ചോദിച്ചപ്പോൾ ആരും മറുപടി പറയുന്നില്ല. കരയുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ താങ്ങിയെടുത്ത് അയാൾ മുററത്തേക്കിറങ്ങി. അയൽ വീട്ടിലെ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുന്ന സ്വരംകേട്ട് അങ്ങോട്ടു നടന്നു. അവരുടെ പ്രാർത്ഥന കഴിയുന്നതുവരെ അവിടെ ഇരുന്നു. പെട്ടെന്നു തോന്നി അച്ഛനെ കൂടി അങ്ങോട്ടു വിളിക്കണമെന്ന് അച്ഛനും വന്ന് അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ സംബന്ധിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും 2 പേരുടെയും മനസ്സിൽ വലിയ സമാധാനം ഉണ്ടായതുപോലെ തോന്നി. ഞങ്ങളുടെയും അയൽക്കാരുടെയും സുഖത്തിനുവേണ്ടി ദൈവം തങ്ങളുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന പൂർണ്ണവിശ്വാസത്തോടെ നല്ല

അയൽക്കാർ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ സ്വന്തം വീട്ടിലും ഇങ്ങനെ ഒരു പരിപാടി തുടങ്ങിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. സമാധാനമുള്ള ആ വീട്ടിലിരുന്ന് തങ്ങളുടെ വീട്ടിലെ അസമാധാനത്തെപ്പററി അവർ പറഞ്ഞു. ആ വീട്ടിലെ നല്ല അമ്മയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് ഞങ്ങൾ ശാന്തിയോടെ തിരിച്ചുപോന്നു. കേരള ക്രൈസ്തവരുടെ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥനാപാരമ്പര്യത്തിന് നൂററാണ്ടുകളോളം പഴക്കമുണ്ട്. ഈ പതിവ് കുടുംബങ്ങൾക്ക് നൽകിക്കൊണ്ട് കുടുംബങ്ങളെയും സമൂഹത്തെയും ചൈതന്യവത്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ചാവറയച്ചന്റെ സാമൂഹ്യദർശനത്തിന്റെ പ്രസരണമല്ലാതെ മററന്താണ് നാമിവിടെ കാണുക ? ടെലിവിഷന്റെ അതിപ്രസരത്തിൽ കുടുംബപ്രാർത്ഥന മങ്ങിമറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആധുനികയുഗത്തിൽ ചാവറയച്ചൻ ഒരു വലിയ വെല്ലുവിളി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഉയർത്തുകയാണ്. ദൈവമനുഷ്യബന്ധമില്ലാത്ത മനുഷ്യജീവിതം ദുർഘടവും അന്ധകാരപൂർണ്ണവുമായിരിക്കും. ആധുനികസാങ്കേതിക നേട്ടങ്ങൾ സ്തുത്യർഹം തന്നെ എന്നാൽ ജീവിതത്തിന്റെ ആത്യന്തികമായ ലക്ഷ്യവും അർത്ഥവും വ്യക്തമാക്കുന്നതു് ദൈവമനുഷ്യബന്ധമാണ്. അതും അവഗണിക്കപ്പെടാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ.

ഇന്നത്തെ ബാലികാബാലന്മാരത്രേ, നാളെയുടെ, വളരുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങൾ. നാളത്തെ സമൂഹം ഉദാത്തമായിരിക്കുവാൻ മക്കളെ എങ്ങനെ വളർത്തണമെന്നും യോഗിവര്യൻ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ചാവറയച്ചന്റെ "കുടുംബചട്ടങ്ങളിൽ" വളരെ വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഭാഗം വളരെ സംക്ഷിപ്തമായി മാത്രം ചേർക്കുകയാണ് ദൈവദാനങ്ങളായ മക്കളെ വളർത്തുക മാതാപിതാക്കളുടെ കടമയും അവകാശവുമാണ്. ബാല്യകാലത്തിൽത്തന്നെ അവരിൽ നല്ല വ്യക്തിത്വത്തിന് അടിസ്ഥാനമിടുക. വളർന്നുവരുന്ന കുട്ടികൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം, അംഗീകാരം ഇവ നല്കുക. അതോടൊപ്പം നിയന്ത്രണവും. ആഘോഷങ്ങൾക്ക് വിടുന്നതിലും, ചമയിച്ചുനടത്തുന്നതിലും സൂക്ഷമുണ്ടായിരിക്കുക കുട്ടികളെ ചൊല്ലിയുള്ള കലഹം അവിവേകപരവും അപകടകരവുമാണ് ദൈവം നല്കുന്ന അന്തസ്സ് തെരെഞ്ഞെടുക്കാനും, വിവാഹമാണെങ്കിൽ ജീവിതപങ്കാളിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കാനും മക്കൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കുക. refer pg. 148/ 3–7, 9,10, 11(ie)12, 13, 1416.,

വ്യക്തികളെയും കുടുംബങ്ങളെയും പവിത്രവും നീതിയിലധിഷ്ഠിതവുമായ ബന്ധത്തിൽ കോർത്തിണക്കാൻ യത്നിച്ച ചാവറയച്ചൻ, ഉദാത്തമായ ഒരു സാമൂഹ്യദർശനത്തിന്റെ വക്താവും, സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താവും ആണെന്ന് പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിക്കവകാശമില്ലല്ലോ.

സമൂഹത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ് സ്ത്രീ. അവരും സമൂഹത്തിൽ, വ്യക്തിജീവിതങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം അതുല്യമാണ്. തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന് രൂപവും ഭാവവും നല്കാൻ സഹായിച്ച സ്വന്തം അമ്മയായിരിക്കാം സ്ത്രീയുടെ പങ്കിനെക്കുറിച്ച് ഉന്നതമായ ഒരു വീക്ഷണം പുലർത്താൻ ചാവറയച്ചനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. സ്ത്രീ ഇന്നും പൂർണ്ണമായി അവളുടെ മഹത്വത്തിലേക്ക് ഉണർന്നെണീററിട്ടില്ല. അതാണല്ലോ മുസ്ലീം സ്ത്രീകളെക്കുറിച്ച് നാം ഈ നാളുകളിൽ പേപ്പറിൽ വായിക്കുക. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ ഏതാണ്ട് ഒന്നൊന്നര നൂററാണ്ടുമുമ്പ് ജീവിച്ച ചാവറയച്ചന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ അവസ്ഥ എന്തെന്ന് നമുക്കൂഹിക്കാം. ആര്യസംസ്കാരം മെനഞ്ഞെടുത്ത സ്ത്രീ സങ്കല്പത്തിൽ സ്ത്രീ ബാല്യത്തിൽ പിതാവിന്റെയും, യൗവനത്തിൽ ഭർത്താവിന്റെയും, വാർദ്ധക്യത്തിൽ പുത്രന്റെയും സംരക്ഷണയിൽ ഇരിക്കേണ്ടവളാണ്; അവൾക്ക് വിദ്യപാടില്ല; സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനർഹതയില്ല; ഭർത്താവിന്റെ ഹിതാനുസാരിയായിരിക്കുകയും, സന്താനങ്ങളെ പ്രസവിച്ചു വളർത്തുകയും, ഭർത്താവിന് ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തു കൊടുക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉഛിഷ്ടം കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് സ്ത്രീയുടെ മഹിതഗുണങ്ങളായി വാഴ്ത്തി. ചാവറയുടെ സ്ത്രീസങ്കല്പം ഇതിൽനിന്ന് ഭിന്നമായിരുന്നു. വീടിനലങ്കാരമായി, മുറിയുടെ മൂലയിൽ കഴിയാനുള്ളവളല്ല സ്ത്രീ, പ്രത്യുത അവരും നാടിനു വിളക്കായി പ്രകാശിക്കാനുള്ളവളാണ് പതിനേഴാമത്തെവയസ്സിൽ വിധവയായ താണ്ടാഭായിയുടെ ജീവിതം—തകർന്നടഞ്ഞ് നിരാശയിൽ നിപതിക്കാമായിരുന്നെങ്കിലും 'മനോവീര്യത്തോടും' പ്രതീക്ഷയോടും, കൂടി അക്ഷീണം അദ്ധ്വാനിച്ച് ജനസേവനം ചെയ്ത ആ ജീവിതം—ചാവറയച്ചന്റെ സാമൂഹ്യദർശനത്തെ നിതരാം വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്. സ്ത്രീയെ സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ, വളർത്താൻ. സംസ്കാരമുള്ളവളാക്കാൻ, സ്വയം സമ്പാദിക്കുന്നവളാകാൻ വേണ്ടി അർപ്പിത കന്യകമാർക്ക് രൂപം കൊടുക്കാൻ സി. എം. സി. സഭ സ്ഥാപിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസ പ്രേഷിതത്വം അവരെ ഭരമേല്പിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ നാടിനെ ഏററവുമധികം മഥിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണ് തൊഴിലില്ലായ്മ. ഏതാണ്ട് ഒന്നരശതാബ്ദം മുമ്പ്, ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെ ഈ പ്രശ്നം മുന്നിൽകണ്ടുകൊണ്ട് കൈത്തൊഴിലും കൊള്ളുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം അദ്ദേഹം നടപ്പിലാക്കി. ഭാഷ, കണക്ക് ആദിയായവയോടൊപ്പം, തയ്യൽ, കൊന്തകെട്ട്, പാചകവിദ്യ, ലളിതകല തുടങ്ങിയവ പഠിക്കുവാനും ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തു. അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ മഹത്വം വീണ്ടും ഊന്നിപ്പറയുകയായിരുന്നു ഇതിലൂടെ. തൊഴിലില്ലായ്മയില്ലാത്ത, സംതൃപ്തിനിറഞ്ഞ ജീവിതം അദ്ദേഹം സ്വപ്നംകണ്ടു.

മൂല്യങ്ങളാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളെയും, കുടുംബങ്ങളെയും, സമൂഹങ്ങളെയും, ഉദ്ദർശനം ചെയ്യ ചാവറയച്ചൻ സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നല്കിയ ഒരു വിപ്ലവകാരി കൂടിയായിരുന്നു. അറിവിന്റെ മേഖലകളിലേക്ക് തന്റെ സമൂഹം ഉയർന്ന്, വായനാശീലത്തിൽ വളർന്ന്, സമൂഹനവോത്ഥാനം സാധിതമാക്കാൻ പ്രസ്സിലൂടെയും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലൂടെയും നേതൃത്വം നല്കിയ ചാവറയച്ചൻ കേരളത്തിന്റെ മുഖഛായ മാറുന്നതിൽ വളരെയേറെ പങ്കുവഹിച്ചു. രാഷ്ട്രീയവിപത്തുകളെയും ധാർമ്മികപ്രതിസന്ധികളെയും യഥാസമയം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ജനങ്ങളെ സുസജ്ജരാക്കുന്നതിനും, നിഷേധിക്കപ്പെട്ട നീതിക്കായി മുറവിളികൂട്ടുന്നതിനും ഈ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ സഹായിക്കുമെന്ന് ചാവറയച്ചൻ കണ്ടു. പുതിയൊരു മാനവസമുദായത്തെ രൂപപ്പെടുത്താൻ, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം, ലോകസമാധാനം, സാർവ്വലൗകികസാഹോദര്യം ഇവ സംരക്ഷിക്കാൻ എല്ലാം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്ക് പ്രഥമഗണനീയമായ സ്ഥാനമാണുള്ളത്.

സമൂഹത്തിൽ, മനുഷ്യദൃഷ്ടിയിൽ താഴ്ന്ന നിലവാരം പുലർത്തിയിരുന്ന പറയർ, പുലയർ തുടങ്ങിയ അധഃകൃതരെ മനുഷ്യരായംഗീകരിക്കാനോ, മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി തങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളാനോ അക്കാലത്ത് ആഢ്യത്വാഭിമാനികളായ സുറിയാനിക്കാർ ഇഷ്ടപ്പെടാതിരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യ മഹത്വത്തിൽ അടിയുറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ചാവറയച്ചൻ തന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സംഘടിതമായ ഒരു ശ്രമം തന്നെ നടത്തി- കൈനകരിയിൽ അഗതിമന്ദിരം ആരംഭിച്ചു.

സ്വന്തം സമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് നാടിനെക്കുറിച്ച് അഭിമാനബോധമുണ്ടായിരുന്ന ചാവറയച്ചൻ ജനനന്മയ്ക്കുപകരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ധനസഹായം സ്വീകരിച്ചത് വിദേശത്തു നിന്നല്ല. അവിടെയും അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചത് മഹത്തായ ഒരു ദർശനമായിരുന്നു. അതായത്, നാട്ടിലുള്ളവർ തന്നെ, ഉള്ളവർ ഇല്ലാത്തവനെ സഹായിക്കുക, സ്വന്തം സമ്പന്നതയിൽ നിന്ന് പങ്കുവയ്ക്കുക, സഹോദരസ്നേഹ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും ഭാഗഭാക്കാകുക, അങ്ങനെ മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ വളർത്തുക– ഇതാണദ്ദേഹം മുന്നിൽ കണ്ടത്. മനുഷ്യനിലുള്ള പരോന്മുഖതയെ തട്ടിയുണർത്തുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യ ദർശനവുമായി ചാവറയച്ചൻ മുന്നേറി.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യൻ, തന്നെയായിരുന്നു ഭാരതത്തിലെ മനുഷ്യൻ, ദൈവച്ഛായയുള്ള മനുഷ്യൻ തന്നെയായിരുന്നു ചാവറയുടെ സാമൂഹ്യദർശനത്തിന്റെയും, പരിഷ്കരണത്തിന്റെ

യും അടിസ്ഥാനം. ആ മനുഷ്യനിൽ അദ്ദേഹം അദമ്യമായ ഒരു ദാഹം കണ്ടു – പൂർണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹം – ശാന്തിക്കുവേണ്ടി, ദൈവത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹം. അതു് സംതൃപ്തമാക്കാൻ മനുഷ്യരെ ദൈവോന്മുഖരും പരോന്മുഖരുമാക്കുക എന്നതായിരുന്നു ചാവറയുടെ സാമൂഹ്യദർശനത്തിന്റെ അന്തർധാര. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു.

ജപതപാദികളിലൂടെ ആർജ്ജിക്കുന്ന ആത്മീയ ചൈതന്യവുമായി ലോകരംഗത്തേക്കിറങ്ങിയാൽ, ലൗകിക ദുഃഖങ്ങളിലാണ്ടുകിടക്കുന്ന സഹജീവികൾക്കു് സാന്ത്വനവും ആലംബവും നൽകി ലോകരക്ഷയ്ക്കായി, സമൂഹോദ്ധാരണത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കാമെന്നു് ചാവറയച്ചൻ തന്റെ സാമൂഹ്യദർശനത്തിലൂടെ, തജ്ജന്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ തെളിയിക്കുകയായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം സമൂഹത്തെ സേവിച്ചതു് സ്വന്തം പേരിനും പെരുമയ്ക്കും വേണ്ടിയല്ല; കേവലമായ ഭൂതദയയോ, സഹജീവിസ്നേഹമോ നിമിത്തവുമല്ല. പ്രത്യുത, തനിക്കു് ഈശ്വരദത്തമായ വിശിഷ്ടസിദ്ധികൾ തന്റെ സഹോദരരായ ഇതര മനുഷ്യരുടെ നന്മയ്ക്കും മോചനത്തിനും വേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുക തന്റെ പരമമായ ജീവിതലക്ഷ്യമായി അദ്ദേഹം കരുതി. സ്രഷ്ടാവും പിതാവുമായ ദൈവത്തോടുള്ള കൃതജ്ഞതാപ്രകടനമോ, കർത്തവ്യനിർവ്വഹണമോ ആണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദര സ്നേഹപ്രേരിതമായ സാമൂഹ്യ സേവനവും, സാമൂഹ്യ പരിഷ്കരണവും. ഈശ്വരോപാസനയും മനുഷ്യോപാസനയും രണ്ടല്ല. ഈശ്വരോപാസനയിൽ നിന്നു് മനുഷ്യോപാസന കരുത്താർജ്ജിക്കുന്നു. മനുഷ്യസേവനത്തിലൂടെ ഈശ്വരസേവനം പൂർത്തിയാക്കുന്നു—ഇതാണദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണം.

C.M.I സഭയുടെ ലക്ഷ്യസ്ഥാപനം തന്നെ 'പരോപകാരത്തിനു് ഒരു ദർശനമഠം' എന്നതായിരുന്നു. ചാവറയച്ചൻ ദൈവത്തെ അന്വേഷിച്ചതു് വനവാസത്തിലല്ല, മനുഷ്യരുടെയിടയിലാണു്. ഓടിരക്ഷപെടേണ്ട, ഒഴിഞ്ഞുമാറേണ്ട ഒന്നായി ലോകത്തെയും, മനുഷ്യരെയും ചാവറ കണ്ടില്ല. മനുഷ്യരിൽ ദൈവസാക്ഷാത്കാരം സാധിക്കുകയെന്നതാണദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അദ്ദേഹം തന്റെ കത്തിൽ എഴുതുന്നു ''നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കായിട്ടാണു് ദൈവം ഈ സഭയുടെ സ്ഥാപനത്തിനു് തിരുമനസ്സായതു്.''

ചാവറകൃതികളുടെ ഉൾക്കാഴ്ചയെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചയിൽ ശ്രീ കെ. എം. തരകൻ പറയുന്നു. ''ഈ ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ

കാര്യങ്ങളെയും, മനുഷ്യനെത്തന്നെയും, പ്രതിനിമിഷം ആദ്ധ്യാത്മികമാക്കിക്കൊണ്ട്, ദൈവസന്നിധിയിലെത്തിക്കുക എന്ന കർമ്മമാണ് നമുക്ക് നിർവ്വഹിക്കാനുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് പരസ്നേഹം എന്നുള്ളത് സമ്പൂർത്തമാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ക്രൈസ്തവന്റെ ജീവിതം ധന്യമാകുകയില്ല എന്നതാണ് ചാവറ അസന്നിഗ്ദ്ധമായി പറയുന്നത്."

സമൂഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ സ്പർശിച്ചെങ്കിലെ സമൂഹം വളരൂ എന്നദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. തന്നിമിത്തം ജീവിതത്തിന്റെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യം മുൻനിറുത്തിയുള്ള സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണമാണ് അദ്ദേഹം ഉന്നം വച്ചത്.

ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാവിലേക്കിറങ്ങി, ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയാവേശത്തിന്റെ തുടിപ്പുകൾ ഒപ്പിയെടുത്ത്, ഭാരതസാമൂഹ്യചിന്തയ്ക്ക് നേതൃത്വവും, ജീവിതത്തിന് ലക്ഷ്യവും, ചലനത്തിന് ക്രൈസ്തവാഭിമുഖ്യവും നൽകാൻ, ഏകോപിച്ചുള്ള ദർശനവും ആസൂത്രിത പദ്ധതിയും സ്വീകരിക്കാൻ നമുക്കേവർക്കും സന്നദ്ധരാകാം. അങ്ങനെ ചാവറ തുടങ്ങിവച്ച നവോത്ഥാനം ഭാരതഭൂവിൽ നിലനില്ക്കട്ടെ.

ചാവറയച്ചനും മാർത്തോമ്മാ പൈതൃകവും

ജെ. ചിറയിൽ

മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ തനിമയും വ്യക്തിത്വവും ഇന്ന് എമ്പാടും സംസാരവിഷയമാണ്. അങ്ങനെയൊന്ന് ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും വാദിക്കുന്നവർ രണ്ടു ചേരികളായി നിന്ന് വാദപ്രതിവാദം നടത്തുന്നു. ആ വിവാദത്തിലേയ്ക്ക് കടക്കാതെ, നാം സുവിദിതമായി ദർശിക്കുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമായി മാത്രം ഇതിനെ മനസ്സിലാക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാവരും ഒരേ വിശ്വാസ രഹസ്യമാണു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും അത് മനസ്സിലാക്കുകയും ജീവിതത്തിലൂടെ അതിനു പ്രത്യുത്തരം നല്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഓരോ ജനതയുടെയും സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിലാണല്ലോ? ഈ പ്രത്യേക സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തിനനുഗുണമായി അവർ പ്രത്യുത്തരിക്കുമ്പോൾ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കും ഊന്നലുകൾക്കും വൈവിധ്യമുണ്ടാവുന്നു.

ഈ വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പാടും അതിന് ഓരോ ജനതയും നല്കുന്ന പ്രത്യുത്തരവും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ശീലിലും ശൈലിയിലും ആയതിനാൽ ആഗോള സഭയിൽതന്നെ പ്രാദേശിക സഭകൾക്ക് രൂപവും ഭാവവും ലഭിക്കുന്നു.

തോമാശ്ലീഹായിലൂടെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാർക്കു ലഭിച്ചതും തലമുറകളിലേക്കു കൈമാറിയതുമായ ഈ പ്രത്യേക വീക്ഷണം രണ്ടായിരം വർഷങ്ങളായി അവർ സാംശീകരിച്ച് അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെയും മതാത്മകതയുടെയും ഭാഗമാക്കിത്തീർത്തു.

പല ഘടകങ്ങളും സംയോജിച്ചുള്ള ഈ പൈതൃകമാണ് ഇന്ന് മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളെ അവരാക്കുന്നതും മററു സഹോദരസഭകളിൽനിന്നും അവരെ വ്യവച്ഛേദിച്ചു കാണിക്കുന്നതും. തികച്ചും ഭാരതീയവും മാർത്തോമ്മായുടെ പൈതൃകം മുറുകെ പിടിക്കുന്നതുമായ കേരളീയ സഭയുടെ പ്രഫുല്ലപുഷ്പമാണ് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ.

ചുരുക്കം ചില കോണുകളിൽ നിന്നെങ്കിലും ഈ പരമാർത്ഥം ഇന്നു് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹം വിദേശസഭയുടെ ഒരു ചട്ടുകമായിരുന്നുവെന്നും, ലത്തീനീകരണത്തിന്റെ വക്താവായിരുന്നുവെന്നും തദ്ദേശീയ സഭയെ ഒറ്റുകൊടുത്തുവെന്നും ഒക്കെയാണു് അവരുടെ ആരോപണങ്ങൾ.

കാര്യങ്ങളുടെ വിവിധ വശങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ വിശ്ലേഷണം ചെയ്താൽ, ഈ ആരോപണങ്ങളൊന്നും ശരിയല്ലെന്നു മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ ആചാര്യനും സുപ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനുമായ ഡോ. പ്ലാസിഡ് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

നൂറുശതമാനം ഭാരതീയനും കേരളീയനുമായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ. തന്റെ രാജ്യത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും ഭാരത സംസ്കാരത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്ത ആ വലിയ മനുഷ്യസ്നേഹി തന്റെ രാജ്യത്തിനും ജനങ്ങൾക്കും മഹാരാജാവിനും മന്ത്രിമാർക്കുംവേണ്ടി ആശീർവാദവും പ്രാർത്ഥനയും സഭാദ്ധ്യക്ഷനായ മാർപാപ്പയിൽ നിന്നും ഇരക്കുന്നതു കാണാം. (കത്തുകൾ 1/1, 1/2).

ഈ അടുത്തകാലത്തു് രാഷ്ട്രപതി വെങ്കിട്ടരാമൻ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ആശയവും ഇതുതന്നെയാണു്. ഇന്ത്യൻ ക്രൈസ്തവികതയുടെ ചൈതന്യത്തിന്റെയും മലബാർ സഭയുടെ പ്രകാശമാനമായ മുഖത്തിന്റെയും പ്രതീകമായ ചാവറയച്ചനു് തദ്ദേശീയ സംസ്കാരവും പാരമ്പര്യവും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് സമുദായത്തിനു് പുതുജീവൻ പകരാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി.

ഈ രാജ്യസ്നേഹി തന്റെ രാജ്യത്തു് തോമാശ്ലീഹാ കൊണ്ടുവന്ന ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തെയും അതിന്റെ തനിമയെയും ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്നത്തെ അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അതിനെ അഭംഗുരം കാത്തുപാലിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്തു. ചാവറയച്ചനെപ്പോലൊരു സമ്പൂർണ്ണ മാർത്തോമാ ക്രിസ്ത്യാനിയെ നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഇന്നോളമുള്ള ഏടുകളിൽ കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാ എന്നതു് ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമല്ലേ ?

മാർത്തോമാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മതാത്മകവും സഭാത്മകവുമായ തനിമയേയും വ്യക്തിത്വ ഘടകങ്ങളെയും മാർ പർവ്വത്തിൽ വിശ്ലേഷണ വിധേയമാക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പണ്ഡിതോചിതവും സത്യസന്ധവുമായ വീക്ഷണത്തിൽ താഴെപ്പറയുന്ന ഘടകങ്ങളത്രേ മാർത്തോമ്മാ പൈതൃകവും സഭയുടെ തനിമയും മെനഞ്ഞെടുക്കുക.

(1) ക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിനും രണ്ടാമത്തെ വരവിലുള്ള പ്രതീക്ഷയ്ക്കും നാം കൊടുക്കുന്ന ഊന്നൽ. (2) ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ മക്കൾക്കടുത്ത ബന്ധം. (3) പാപത്തിന്റെയും രക്ഷയുടെയും ധ്രുവീകരണം. (4) രക്ഷണീയ കർമ്മത്തിൽ പവിത്രാത്മാവിനുള്ള പ്രത്യേക സ്ഥാനം. (5) സഭാത്മകതയെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം. (6) ദൈവവചനത്തിനുള്ള –ബൈബിളിനുള്ള– പ്രാമുഖ്യം (cfr. Ecclesial Identity of the Syro-Malabar Church).

എല്ലാ സഭകളിലും വിശ്വാസത്തിന്റെ ഈ ഘടകങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. പക്ഷേ, മാർത്തോമായുടെ സഭയിൽ ഇവയെല്ലാം സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തിത്വത്തിന് രൂപം നല്കിയിട്ടുണ്ട്.

നാക്കും, മൂക്കും, കണ്ണും, കാതും എല്ലാ മനുഷ്യരിലും ഉണ്ടെങ്കിലും ഓരോ പ്രത്യേക വ്യക്തിയെയും അവനോ അവളോ ആക്കിത്തീർക്കുന്നതും, ഇതര വ്യക്തികളിൽനിന്നു വ്യവച്ഛേദിച്ചു നിർത്തുന്നതും, ഇവയുടെ പ്രത്യേക സംയോജനമാണല്ലോ. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ് ഓരോ പ്രാദേശിക സഭയിലും, മേല്പറഞ്ഞ ഘടകങ്ങൾ പ്രത്യേക രീതിയിൽ സംയോജിച്ച് ഓരോ സഭയ്ക്കും പ്രത്യേകതയും തനിമയും ലഭിക്കുന്നത്.

മേല്പറഞ്ഞ വിധമുള്ള വിശ്വാസ സംവീക്ഷണ രീതിയിൽ നിന്നും സ്വതരാം നിർഗ്ഗളിക്കുന്ന പ്രത്യുത്തരത്തിനും വ്യത്യസ്തമായ മാനങ്ങളും രൂപങ്ങളുമുണ്ട്. അത് അവരുടെ ജീവിതത്തിനു തന്നെ വർണ്ണപ്പകിട്ട് നല്കുകയും ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗം തന്നെയായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

വിശ്വാസത്തിന്റെ മൂലക്കല്ലായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉത്ഥാനവും അങ്ങയുടെ ദ്വിതീയാഗമനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷയും ക്രിസ്ത്യൻ സമൂഹത്തെ ഒരു തീർത്ഥാടന സമൂഹമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ അപരാധബോധവും ഈശ്വരന്റെ ഉദാത്തമായ വിശുദ്ധിയും ദർശിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനി അപരാധബോധത്തിനും, അനുതാപത്തിനും, ഉപവാസത്തിനും, പ്രായശ്ചിത്തത്തിനും അവന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഊന്നു നല്കുന്നു.

അതുപോലെതന്നെ, ദൈവാരാധനയിൽ - കാൽവരിയിലെ ദിവ്യയാഗമായ കർബ്ബാനയിൽ - കേന്ദ്രീകൃതമാണ് മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതം. ദൈവമാതാവിനോടുള്ള പ്രത്യേക

ഭക്തിയും, വേദസാക്ഷികളോടുള്ള നമ്മുടെ പ്രത്യേകാദരവും നാം നല്കുന്ന പ്രത്യുത്തരത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകങ്ങളത്രേ.

ഈ വിശ്ലേഷണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതവും തത്വചിന്തയും കൃതികളും പരിശോധിച്ചാൽ മാർത്തോമ്മായുടെ സഭയുടെ ചൈതന്യത്തിന്റെ മൂർത്തീഭാവവും ഉദാത്തമാതൃകയുമാണ് അദ്ദേഹമെന്ന നിസംശയം മനസ്സിലാക്കാം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉത്ഥാനവും അവിടുത്തെ രണ്ടാമത്തെ വരവിലുള്ള പ്രതീക്ഷയും ആ ജീവിതത്തിന്റെ ഏററം വലിയ പ്രേരണയായിരുന്നു. ഈ ചൈതന്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ കൃതികളിലും, പ്രത്യേകിച്ച് ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ ആറും, പത്തും ഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഒളിചിന്നുന്നു. അതേ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൂന്നാം ഖണ്ഡം മുഴുവനും ഒരു തീർത്ഥാടകന്റെ അന്തരാത്മാവിൽ ആളിക്കത്തുന്ന ദർശനാഭിവാഞ്ഛയുടെ അലയടിതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ പലയിടങ്ങളിലും ഈ തീർത്ഥാടന ചൈതന്യം ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ദൈവാത്മാവു നിറഞ്ഞ ചാവറയച്ചൻ ദൈവത്തെ 'അപ്പാ' എന്നാണ് സംബോധന ചെയ്തിരുന്നത്. ആ അപ്പന്റെ എളിയ മകനായി സ്വയം സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ ധ്യാനസല്ലാപങ്ങളുടെ ഓരോ പേജുകളിലും പലപ്രാവശ്യം ഈ അപ്പനെ വിളിക്കുന്നത് എത്ര ഹൃദയഹാരിയായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ ലഭിച്ച ആദ്യ വരപ്രസാദം ഒരിക്കലും കളങ്കപ്പെടുത്താത്ത ആ മഹായോഗി, അനുതാപത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് 'ആത്മാനുതാപത്തിലും' 'ധ്യാനസല്ലാപത്തിലും' ഇറങ്ങിനിന്നുകൊണ്ട്, ദയാവാരിധിയായ ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരകരങ്ങളിൽ സ്വയം സമർപ്പിച്ച് അങ്ങിൽനിന്നും എല്ലാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന വർണ്ണവൈവിധ്യമാർന്ന വിശിഷ്ട ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകാട്ടുന്നു. പാപബോധവും, ദൈവകരുണയും സമഞ്ജസമായി ആ ജീവിതത്തിൽ സംതുലനം തേടിയതിന്റെ ബഹിസ്ഫുരണമാണ് ആ വിശിഷ്ട കൃതികൾ.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലും ചിന്തയിലും പരിശുദ്ധാത്മാവിനുള്ള സ്ഥാനം തെളിവാർന്നു നില്ക്കുന്നു. ത്രിത്വൈക ദൈവത്തിലെ മൂന്നാളുകളെയും എടുത്തെടുത്ത് പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വയം പ്രേരിത പ്രാർത്ഥനകൾ ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ. (ധ്യാനസല്ലാപം പേജ് 4471).

എല്ലാ പ്രാർത്ഥനകളിലും, പ്രത്യേകിച്ച് ദൈവമാതാവി
നോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയിലും ആ അരൂപിയെ അദ്ദേഹം വിളിച്ചു
പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. 'കുരുടനായ എന്റെ കണ്ണുകൾ തുറന്നു തെളിയി
ക്കണമെന്നും, ഞങ്ങളുടെ തണുക്കപ്പെട്ട ഹൃദയത്തെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കണ
മെന്നും' അദ്ദേഹം പരിശുദ്ധാത്മാവിനോട് എല്ലാ ദിവസവും
പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു.

ചാവറയച്ചന്റെ 'കത്തുകളിൽ' എല്ലാംതന്നെ അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ സഭാസ്നേഹം തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതു കാണാം. സുറിയാ
നിക്കാരുടെയെല്ലാം വികാരി ജനറാളും അനഭിഷിക്ത മെത്രാനുമാ
യിരുന്ന അദ്ദേഹം റോക്കോസിനും മററും എതിരായി പടപൊരു
താൻ നേതൃത്വം നല്കിയതിൽ വലിയ സഭാസ്നേഹം മറെറങ്ങും
ദൃശ്യമല്ലതന്നെ.

സഭാദ്ധ്യക്ഷനായ മാർപാപ്പയ്ക്കു കീഴ്‌വഴങ്ങിയും മററുള്ള
വരെ അതിന് പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും തന്റെ മാതാവായ കത്തോ
ലിക്കാ സഭയെ അദ്ദേഹം സ്നേഹിച്ചു. താൻ സ്ഥാപിച്ച മൂന്നു സഭ
കളെ – സി. എം. ഐ., സി. എം. സി., സി. ടി. സി. - സഭാ
ശുശ്രൂഷയ്ക്കുള്ള കരുക്കളാക്കി അദ്ദേഹം മാററി.

സ്വതദ്ദേശീയ മെത്രാനെ ലഭിക്കാൻ റോമിലേയ്ക്ക് അനേകം
കത്തുകൾ അദ്ദേഹം എഴുതി. മാർപാപ്പയ്ക്ക് അനുസരണം പറ
ഞ്ഞൊത്തുകൊണ്ടുതന്നെ, നല്ലതായ ഈ ആക്ഷേപവും ആഗ്രഹവും
പ്രകടിപ്പിക്കാനും ഭിന്നത ഒഴിവാക്കാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. പാറാ
യിൽ അവിരാത്തരകനും നൂററി ഇരുപത്തിഅഞ്ച് അൽമായ പ്രമു
ഖരും ഒപ്പിട്ട് ഒൻപതാം പീയൂസ് മാർപാപ്പായ്ക്കയച്ച കത്ത് (ജൂൺ
13, 1876) ഇക്കാര്യം വിശദമായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതേ
കാര്യത്തിനുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളിൽ ഏഴുപേർ 'ഏഴു
വ്യാകുലങ്ങളായി' പിള്ളാലഞ്ഞു മാറിയ ചരിത്രം എല്ലാവർക്കും
അറിവുള്ളതാണല്ലോ. സഭയേയും, മാർത്തോമ്മാസഭയേയും ചാവ
റയച്ചൻ എത്രമാത്രം സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്നതിന്റെ ഏതാനും ചില
തെളിവുകളാണിവ.

ദൈവവചനവും, വചന പ്രഘോഷണവും തന്റെ ജീവി
തത്തിന്റെയും തന്റെ സഭയുടെ ജീവിതത്തിന്റെയും പരമപ്രധാന
മായ ധർമ്മമായി അദ്ദേഹം കരുതി. ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളുടെ അന്തർ
ധാരതന്നെ ഈ വചനമായിരുന്നു.

ആരാധനക്രമ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അന്നുള്ള അറി
വുവച്ച് രൂപം നല്കി. ഇന്നിന്റെ കണ്ണാടിയിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ

പരിമിതികൾ കണ്ടേക്കാം. ആരാധനക്രമ നവീകരണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് ദിവ്യബലി, കാനോന നമസ്കാരം, മരിച്ചവർക്ക് വേണ്ടിയുള്ള ശുശ്രൂഷ, കർബാനക്രമം, തിരുക്കർമ്മ പഞ്ചാംഗം മുതലായവയ്ക്കു നിയത രൂപവും ഭാവവും നല്കി.

ഏതാണ്ട് നൂററമ്പതു സംവത്സരക്കാലം മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ആരാധനാക്രമം നിയതരൂപത്തിലാക്കിയതു് അദ്ദേഹമാണ്. വിശുദ്ധ കർബാനയെ കേന്ദ്രീകൃതമാക്കിയുള്ള ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിൻെറ ഊടും പാവും നെയ്തെടുത്ത ആ കർമ്മയോഗിയാണല്ലോ, ഇന്നു് പ്രചാരത്തിലുള്ള നാല്പതുമണി ആരാധനയും, പതിമൂന്നുമണി ആരാധനയും കേരളത്തിനു കാഴ്ചവച്ചതു്. നല്ലതെല്ലാം സ്വീകരിക്കുകയെന്ന ഒരു മനഃസ്ഥിതിയുടെ ഉടമയായിരുന്ന അദ്ദേഹമെന്ന കാര്യം ഇവിടെ നാം വിസ്മരിക്കരുതു്.

തൻെറ അമ്മയായ പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തോടുള്ള ഭക്തിയുടെ വിശദദർശനം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതത്തിലും കൃതികളിലും നമുക്കു കാണാം. ആത്മാനുതാപത്തിലും ധ്യാനസല്ലാപത്തിലും ഓരോപേജിലും പല പ്രാവശ്യവും ഈ അമ്മയെ അദ്ദേഹം അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച രണ്ടു സഭകളും ഈ അമ്മയുടെ നാമത്തിലാണ്. ഈ രണ്ടു സന്യാസസഭകളിലും കൂടി ദൈവമാതൃഭക്തി കേരളത്തിൻെറ പ്രത്യേക ഭക്തിയാക്കി അദ്ദേഹം മാററി. വേദസാക്ഷികളോടുള്ള ഭക്തി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും അന്നത്തെ കേരളസഭയുടെ പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ സഭാതനയരെ വേദസാക്ഷിത്വത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയത്രേ' അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷിത്വ'ത്തെ കുറിച്ചദ്ദേഹം ഖണ്ഡകാവ്യം വിരചിച്ചതു്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതു്, മാർത്തോമ്മായുടെ സഭയുടെ തനിമയും, വ്യക്തിത്വവും എത്ര സവിശേഷമായി ചാവറയച്ചൻെറ ജീവിതത്തിലും കൃതികളിലും തിളങ്ങി നില്ക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കാൻ വേണ്ടിയത്രേ. തൻെറ സഭയുടെ പൈതൃകവും സംസ്കാരവും പാരമ്പര്യവും ബോധപൂർവ്വം ഉറക്കെപ്പുണർന്ന ഏററം വലിയ ആചാര്യനായിരുന്ന ചാവറയച്ചൻ. ചരിത്രം കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽവച്ച് ഏററം വലിയ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനി.

പരസ്നേഹദർശനം ചാവറയച്ചനിൽ

സെഡ് എം മുഴൂർ.

സ്നേഹമെന്ന പദം നമുക്കെല്ലാം സുപരിചിതമാണ്. എന്താണ് സ്നേഹം എന്നു ചോദിച്ചാൽ അനായാസം അതിനെ നിർവചിച്ചു സമർത്ഥിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. എന്നാൽ സ്നേഹമെന്ന പദത്തിനുള്ളതുപോലെ നിർവചനങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം മറെറാരു പദത്തിനും കാണുകയില്ല. സ്നേഹത്തെ നിർവചിക്കാനും സമൂർത്തമാക്കാനുമാണ് കവികളും കലാകാരന്മാരും ലോകചരിത്രത്തിലെമ്പാടും പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. എങ്കിലും സ്നേഹം എന്നത് ഒരു ആകാശപുഷ്പം പോലെ നമ്മുടെ കരങ്ങൾക്കും മനസ്സിനും ഏറെ എത്താൻ കഴിയാത്ത മേഖലകളിൽ ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു.

സ്വാർത്ഥതയുടെ സങ്കുചിത വലയത്തിൽനിന്നു വിമുക്തമാക്കി പ്രവിശാലമായ തലത്തിലേയ്ക്ക് മനസ്സിനെയും ഹൃദയത്തെയും ഉയർത്തുമ്പോഴാണ് യഥാർത്ഥസ്നേഹം അനുഭവിച്ചറിയുന്നത്. യേശുവിന്റെ സ്നേഹം സ്വാർത്ഥതയെ അതിജീവിക്കുന്നതായിരുന്നു. യേശുവിന്റെ കാലംവരെ അനുവർത്തിച്ചു പോന്ന യഹൂദ ചിന്താഗതിയ്ക്കും പ്രവർത്തനത്തിനും ഒരു പരിവർത്തനമാണ് യേശു നൽകിയത്.

യേശു പറഞ്ഞു; ''മിത്രങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുക; ശത്രുക്കളെ വെറുക്കുക എന്ന ചൊല്ല് നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ എന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കുവിൻ. നിങ്ങളെ ദ്രോഹിക്കുന്നവർക്ക് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിന്റെ മക്കളായിത്തീരും''

(മത്താ. 5. 43 – 45)

സ്‌നേഹം ജീവിതചര്യ

യേശുവിന്റെ ജീവിതം സ്വന്തജീവിതത്തിനു മാതൃകയാക്കിയ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടചാവറയച്ചൻ അവിടുന്നു പഠിപ്പിച്ച സ്നേഹം

തന്റെ ജീവിതചര്യയാക്കി മാററാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അന്ദിനം ആ സ്നേഹത്തിൽ അടിവച്ചു മുന്നേറാൻ നടത്തിയ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയാണ് 66 –ാം വയസ്സിൽ മരിക്കുന്നതുവരെയുള്ള ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതം. അതിരില്ലാത്ത സ്നേഹമായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഉദ്ഘോഷിച്ചതു്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല ചരാചരങ്ങളേയും ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചു. പ്രപഞ്ചത്തെ എങ്ങനെ യേശു സ്നേഹിച്ചുവെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിനു മാതൃകയും മാനദണ്ഡവും.

പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി ദൈവസ്നേഹത്താൽ ആകമാനം മുങ്ങിയ വ്യക്തിയായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ എന്നതു് മനസ്സിലാക്കണം. സ്നേഹം എന്നതു് വെറുമൊരു നീരൊഴുക്കു് മാത്രമല്ലായിരുന്നു. ഹൃദയമാകുന്ന കുളത്തിൽ ദൈവസ്നേഹമെന്ന ജീവജലം വന്നു നിറയുകയും അതു് നിറഞ്ഞു തുളുമ്പി കൈവഴികളിലൂടെ നാനാഭാഗത്തേയ്ക്കും പകർന്നു് ഒഴുകുകയും ചെയ്യുന്നതാണു് നാം കണ്ടതു്. ആത്മാനുതാപം തുടങ്ങുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ അപരിമിതമായ ഔദാര്യവായ്പിനെയും സ്നേഹത്തെയും മുൻ നിറുത്തി കൃതജ്ഞത അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു്.

സ്വർഗ്ഗപിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തിൽ നിന്നും ഉറവ പൊട്ടിയൊഴുകുന്ന സ്നേഹപ്രവാഹമാണു് യേശുവിന്റെ മനുഷ്യസ്നേഹം. ഈ സ്നേഹത്തെ മാതൃകയായിക്കണ്ടു ചാവറയച്ചനും സർവ്വം ദർശിയായ ഒരുകാഴ്ചയോടെയാണു് പ്രപഞ്ചത്തെയും പ്രപഞ്ചത്തിലെ സഹജവൃന്ദത്തേയും കാണുന്നതു്.

സഭാദർശനം-വിശ്വദർശനം

ചാവറയച്ചന്റെ പരസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭാശാസ്ത്രത്തെയും കണക്കിലെടുക്കണം. സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ദീർഘിശാലമായ സ്നേഹസങ്കല്പം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. സ്വർഗ്ഗം ശുദ്ധീകരണസ്ഥലം, ലോകം എന്നീ മൂന്നു സ്ഥലങ്ങളിലുമുള്ള വ്യക്തികൾ പരസ്പരം ബന്ധിതരാണു് എന്നു ചാവറയച്ചൻ കരുതുന്നു. ഈ ലോകത്തു ജീവിച്ച നമ്മുടെ പിതാക്കളും, സഹോദരരുമായ വിശുദ്ധർ സ്വർഗ്ഗത്തിലുണ്ടു്. അവിടെ മാലാഖമാരുമൊത്തു് ദൈവത്തെ പാടി സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു് പരലോകാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നു. ഇനി രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടർ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തുള്ള പരേതാത്മാക്കളാണു്. നരകശിക്ഷയ്ക്കു് അർഹരല്ലെങ്കിലും ചെറിയതെററുകൾ ജീവിതകാലത്തു ചെയ്തവരാണു്. അവർ ശുദ്ധീകരണ സ്ഥലത്തെ പരിഹാരം

കൊണ്ടു് പാപങ്ങളും കടങ്ങളും മോചിക്കപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ അവക്കു് സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയുള്ളൂ. നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളും ജപതപധ്യാനങ്ങളും ദാനധർമ്മങ്ങളും വഴി ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തെ പരേതാത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയും. ഇനി, മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗം ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരായ നമ്മളാണു്. തിന്മകളുടെ ശക്തികളോടു നിരന്തരം പോരാടുകയും നന്മകളെ ആശ്ലേഷിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു നമ്മുടെ കടമയാണു്. മേല്പറഞ്ഞ ഈ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങൾ ചേർന്നതാണു് ദൈവത്തിന്റെ സഭ എന്ന സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിലെ തത്വങ്ങൾ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ സമാദരിച്ചിരുന്നു. സഭയെ വിജയസഭ, സഹനസഭ, സമരസഭ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകളിൽ വ്യവഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ജീവിതകാലം പുണ്യപൂർണ്ണതയിൽ ചരിച്ചു് വിജയം പ്രാപിച്ചു സ്വർഗ്ഗ സൗഭാഗ്യത്തിൽ എത്തിയവരാണു് വിജയ സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ. പരിഹാരകടങ്ങൾക്കായി സഹനം അനുഭവിക്കുന്ന ശുദ്ധീകരണ സ്ഥലത്തെ പരേതാത്മാക്കളത്രേ സഹനസഭയിലെ അംഗങ്ങൾ. അനുനിമിഷം തിന്മയുടെ ശക്തികളോടു പോരാടുന്ന ഭൂലോകവാസികളാണു് സമരസഭയിലെ അംഗങ്ങളായ നാം.

മരണ വീട്ടിൽ പാടുന്നതിനുള്ള പാന എന്ന കാവ്യത്തിൽ ചാവറയച്ചൻ മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു പള്ളികളിലെ (സഭഎന്നർത്ഥത്തിൽ) അംഗങ്ങൾ പരസ്പരം സഹായിച്ചു കഴിയുന്നതു് ഉന്നതമായ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണു് എന്നു് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്.

പുണ്യവാന്മാരുടെ ഒരുമ്പാടിന്മേൽ
പുണ്യമായുള്ളോരു വിശ്വാസത്താൽ
ജയവിരുതു ധരിച്ചുള്ള പള്ളിയും
ജഗതിയിതിലുള്ള യുദ്ധക്കാരും
ശുദ്ധീകരണത്തിലെ ദുഃഖജനങ്ങളും
ശുദ്ധമായു് മൂന്നുജനപള്ളികൾ
അന്യോന്യമായുള്ള പുണ്യസഹായത്താൽ
അങ്ങിങ്ങുമുണ്ടാകും സർവം ഗുണം

സ്വന്തം മതത്തിലോ സമുദായത്തിലോ രാജ്യത്തിലോ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽത്തന്നെയോ ഒതുങ്ങി നില്ക്കാത്ത സർവ്വം സ്പർശിയായ ഒരു വീക്ഷണമായിരുന്നു ചാവറയച്ചന്റേതു്. ലോകത്തെയും സ്വർഗ്ഗത്തേയും ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തേയും ഒരേ വേദിയിൽ അദ്ദേഹം ദർശിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചു് പരേതാത്മാക്കളുടെ കഷ്ടപ്പാടിൽ അവരെ സഹായിക്കുക എന്നതു് മററുള്ളവരുടെ കടമയായിട്ടാണു് ഇവിടെ ചാവറയച്ചൻ സമർത്ഥിക്കുന്നതു്. ചാവറയച്ചന്റെ പരസ്നേഹദർശനം ഭൂലോക സ്വർഗ്ഗങ്ങളെ ഒരേ സമയം ഉൾക്കൊള്ളാൻപോരുന്നത്ര വിശാലമായിരുന്നു.

യേശു എന്ന മാതൃക

പരസ്നേഹത്തിന്റെ ഉദാത്തമായ മാതൃക യേശുവിൽ കണ്ടെത്തുവാൻ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചനു കഴിഞ്ഞു. വലിയവനെന്നോ ചെറിയവനെന്നോ ചിന്തിക്കാതെ ആരേയും സ്നേഹിക്കുവാനും സഹായിക്കുവാനുമാണ് യേശു നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നത്. 'നിങ്ങൾ അവർക്കു ചെയ്തപ്പോഴെല്ലാം എനിക്കാകുന്നു ചെയ്തത്' എന്ന് അരുൾചെയ്ത ക്രിസ്തുവിന്റെ ചിത്രം ചാവറയച്ചന്റെ സ്മൃതിയിൽ സദാപി നിന്നിരുന്നു.

മരണവീട്ടിൽ പാടുന്നതിനുള്ള പാനയിൽ ചാവറയച്ചൻ ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നുണ്ട്:

രോഗിയെ കാൺമാനായ് പോകുന്നനേരത്തിൽ
രോഗിയിതാരെന്നതോർത്തുകൊൾവിൻ
രോഗത്തിൽ ഞാനായ് വലഞ്ഞതുനേരത്തിൽ
ചാരത്തുവന്നെന്നെ തോഷിപ്പിച്ച
ഇത്യാദിവാക്കുകൾ കേൾക്കണമെങ്കിലോ
ഇപ്പോളിതുപോലെ ചെയ്തുകൊൾവിൻ
രോഗികൾ നൽത്തുണ ചെയ്യുന്നനേരത്തിൽ
നേരിതു നാഥനെന്നോർത്തുകൊൾവിൻ
വൻപനെന്നാകിലും നീചനെന്നാകിലും
ഭേദംനിനക്കേണ്ടനാഥൻതന്നെ
എന്നതു ചേതസിനന്നായ് സ്മരിക്കിലോ
നന്ദിയധികരിച്ചൊക്കെ ചെയ്യും
രോഗിയിൽനിന്നു വീശുന്നരോചവും
സ്നേഹത്താൽ സുഗന്ധമായ്പ്പകരും.

സ്നേഹത്തിന്റെ സുഗന്ധമാണ് ചാവറയച്ചന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നും നിർഗ്ഗളിക്കുന്നത്. ഉന്നതനെന്നോ നീചനെന്നോ ഉള്ള ഭേദം കല്പിക്കാതെ എല്ലാ മനുഷ്യരേയും സ്നേഹത്തിന്റെ സുവർണ്ണ ശൃംഖലയാൽ ബന്ധിക്കാൻ വെമ്പുന്ന മനസ്സായിരുന്നു ചാവറയച്ചന്റേത്. 'അന്യർക്ക് എന്തെങ്കിലും സഹായം ചെയ്യാത്ത ദിവസം നിന്റെ ആയുസ്സിന്റെ ദിവസങ്ങളുടെ കണക്കിൽ ചേർക്കുന്നതല്ല. മററുള്ളവർ നിന്നെ ഭയപ്പെടണം എന്നതിനേക്കാൾ നിന്നെ സ്നേഹിക്കണം എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുക' എന്ന ഉൽബോധനം വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതവീക്ഷണത്തിന്റെ ജീവാതുവാണ് എന്നു പറയണം.

ചാവറയച്ചന്റെ ആത്മപിതാവായിരുന്ന ലെയൊപ്പോൾദ് മിഷനറിയുടെ വാക്കുകൾ സ്മരണീയമാണ് ''കൂട്ടരോടെല്ലാവ

രോടും എല്ലായ്പ്പോഴും ഉപവിയും സന്തോഷവുമായിട്ടും, ചെറുപ്രായക്കാർക്ക് എളുപ്പമായ അരിശങ്ങളും രസക്കേടുകളും വെറുത്തുകൊണ്ടും അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു''

അതിരുകളില്ലാത്ത സ്നേഹം

ഇന്ന് അനാഥശാലകൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ഉടനീളം കാണാൻ കഴിയും. ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടു മുൻപ് ആതുരശാലകളും അനാഥ ഭവനങ്ങളും നടത്തുന്ന കാര്യം ആരും ചിന്തിച്ചിട്ടേയില്ലായിരുന്നു. അന്ന്, കൈനകരിയിൽ അനാഥശാല ആരംഭിക്കുവാൻ ചാവറയച്ചൻ മുന്നോട്ടു വന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്രാന്തദർശിത്വത്തേയും ഉത്തംസമായ പരസ്നേഹത്തേയും എടുത്തു കാട്ടുന്നുണ്ട്.

ഇടത്തേ ചെകിട്ടത്തടിക്കുന്നവന് വലത്തേ ചെകിടുംകൂടി കാണിച്ചു കൊടുക്കുവാനും ശത്രുക്കളെപ്പോലും സ്നേഹിക്കുവാനും പ്രബോധനത്താലും ജീവിത മാതൃകയാലും ലോകത്തെ പഠിപ്പിച്ച ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനാണ് താനെന്ന ബോധ്യം എപ്പോഴും ചാവറയച്ചനുണ്ടായിരുന്നു. പ്രിയോരച്ചന്റെ പേരിൽ ഒരു പാട്ടക്കുടിശ്ശികക്കാരൻ കള്ളക്കേസ്സു കൊടുത്തു. പാട്ടക്കുടിശ്ശിക ഈടാക്കാൻ നടപടി സ്വീകരിച്ചതായിരുന്നു കള്ളക്കേസ്സിന് അയാളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. കേസ് വ്യാജമായി കെട്ടിച്ചമച്ചതാണെന്ന് കോടതിക്കു ബോധ്യമായി. കോടതിച്ചിലവു സഹിതം ജഡ്ജി കേസ് തള്ളിക്കളയുകയും പ്രതിസ്ഥാനത്തുനിന്നു പ്രിയോരച്ചന്റെ സത്യസന്ധതയേയും നീതിനിഷ്ഠയേയും കുറിച്ച് നീതിന്യായത്തിൽ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു. പുണ്യപുരുഷനായ ചാവറയച്ചനെ അന്യായമായും അകാരണമായും കോടതി കയറ്റിയതിന്റെ പേരിൽ കള്ളക്കേസുകാരൻ പൊതുജനങ്ങളുടെ അവജ്ഞയ്ക്കും അമർഷത്തിനും പാത്രവാനായി. എന്നാൽ പ്രിയോരച്ചൻ തന്റെ മരണ ശാസനത്തിൽപ്പോലും അനുകമ്പാപൂർവ്വം അയാളെ സ്മരിക്കുകയും അയാൾക്കു വേണ്ട ആനുകൂല്യങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുക്കണമെന്ന് അനുയായികളോടു നിർദ്ദേശിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തത്. 'മാന്നാനം കൊവേന്തക്കാർ അയാളുടെ കുടുംബത്തിനു കഴിയുന്നത്ര ഉപകാര സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കണം. ഇതിനാൽ, കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യർക്കടുത്ത ഒന്നാമത്തെ മാതൃകയും' എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം.

ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കുവാൻ ഓരോ ക്രിസ്തുശിഷ്യനും കടപ്പാടുണ്ട് എന്ന് ചാവറയച്ചൻ ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നതു നോക്കുക ''നീരസങ്ങളെക്കുറിച്ചു ശത്രുക്കളോടു പകരം വീട്ടാൻ മൃഗങ്ങൾക്കു കൂടെയും ശക്തിയുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെ

സാരം വയ്ക്കാതെ പൊറുക്കുന്നതു മഹാശക്തിയും വിവേകവും അവസ്ഥയുമുള്ള ആളിനു മാത്രം കഴിയുന്നതാകുന്നു.'' ഈ കഴിവായിരുന്നു ചാവറയച്ചനിൽ സദാ സമയം തുടിച്ചു നിന്നിരുന്നതു്.

സഹജീവികളുടെ ശരീരരക്ഷ എന്നതിനേക്കാൾ അവരുടെ ആധ്യാത്മിക രക്ഷയിലായിരുന്നു പ്രിയോരച്ചനു് ഉൽകണ്ഠയും ആകാംക്ഷയും. ഭൗതിക ക്ലേശങ്ങളിൽനിന്നും യാതനകളിൽനിന്നും ഒരു സഹോദരനെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ആത്മരക്ഷയെ അപായപ്പെടുത്തുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്നും അവരെ വിമോചിപ്പിക്കുന്നതാണു് ക്രിസ്തീയ പരസ്നേഹത്തിന്റെ ഉന്നതമായ വീക്ഷണ കോണത്തിൽകൂടി നോക്കുമ്പോൾ ഉദാത്തവും മഹത്തരവുമായതു് എന്നു ചാവറയച്ചൻ വിശ്വസിച്ചു. റോക്കോസ് ശീശ്മമൂലം സംജാതമായ ആത്മീയ വിപത്തിൽനിന്നും സ്വസമുദായത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ ബദ്ധകങ്കണനായി ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു പോലെ സഞ്ചരിക്കുവാൻ പ്രിയോരച്ചനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് അത്യുൽക്കൃഷ്ടവും ആമുഷ്മികവുമായ ഈ സ്നേഹാഭിലാഷം ആയിരുന്നു.

ഔപചാരികമായ സ്നേഹപ്രകടനം ആയിരുന്നില്ല ചാവറപ്പിതാവിന്റേതു്. സഭയുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ നിന്നു തെറ്റിപ്പിരിഞ്ഞു പോയവരോടു് അദ്ദേഹത്തിനു യഥാർത്ഥത്തിൽ സഹതാപമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. തെറ്റായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടു പോയ വ്യക്തികളെ അദ്ദേഹം വെറുത്തില്ല. പാപത്തെ വെറുക്കുകയും പാപിയെ സ്നേഹിക്കയും ചെയ്യുക എന്ന ക്രൈസ്തവ സ്നേഹസിദ്ധാന്തമാണു് ജീവിതത്തിലുടനീളം ചാവറയച്ചൻ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്നതു്. തൊണ്ടനാട്ടു് അന്തോനിക്കത്തനാരോടു് അനുവർത്തിച്ച ഉദാരമായ നയംതന്നെ ഉദാഹരണമായെടുക്കാം. പ്രിയോരച്ചനേയും കർമ്മലീത്താ സന്യാസിമാരെയും നഖശിഖാന്തം എതിർത്തുകൊണ്ടു് സഭാവിരുദ്ധനായി കേരളത്തിലുടനീളം ചുറ്റിനടന്ന ശേഷം തൊണ്ടനാട്ടു് കത്തനാർ കൽദിസ്ഥാനിലെത്തി. അവിടെ നെസ്തോറിയൻപാത്രിയാർക്കീസിൽ നിന്നു് മെത്രാൻ പട്ടവും സ്വീകരിച്ചു് അദ്ദേഹം നാട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. സഭാവിരുദ്ധപ്രവർത്തനങ്ങളാണു് അനുയായികളൊത്തു് പിന്നീടദ്ദേഹം നടത്തിയതു്. അനേകമാളുകൾ അപഥസഞ്ചാരികളായിത്തീരുവാൻ തൊണ്ടനാട്ടു് അന്തോനിക്കത്തനാരുടെ പ്രസംഗങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഇടവരുത്തി. അവസാനം തന്റെ തെറ്റു മനസ്സിലാക്കി തൊണ്ടനാട്ടച്ചൻ പശ്ചാത്തപിച്ചു മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ അത്യന്തം സ്നേഹാർദ്രഭാവത്തോടെയാണു് ചാവറയച്ചൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചതു്. ധൂർത്തപുത്രനെ സ്വീകരിച്ച പിതാവിന്റെ വാത്സല്യഭാവത്തോടെ അനുതാപപൂർവ്വം മടങ്ങിവരുന്ന ആ സഹോദരനെ സ്വീകരിക്കാൻ

അനുവദിക്കണമെന്ന് പ്രിയോരച്ചൻ അന്നത്തെ വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പക്കൽ നിവേദനം നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് മഹറോൻ പോക്കി അദ്ദേഹത്തെ മാന്നാനത്തു താമസിപ്പിച്ചുകൊള്ളുവാൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ അനുവാദം നൽകിയത്. അതുപോലെതന്നെ, കേരളത്തിലുടനീളം കലാപത്തിന്റെ വിത്തുവിതച്ചുകൊണ്ടും, കലാപകാരികൾക്കും പേടിസ്വപ്നമായ ചാവറപ്പിതാവിന്റെ നേരേ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും കടുത്ത ഭീഷണ മുഴക്കിക്കൊണ്ടും സഞ്ചരിച്ച റോക്കോസ് മെത്രാന് സ്വന്തം നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി പോകാനുള്ള എല്ലാസഹായവും ചെയ്തുകൊടുത്തതും ചാവറയച്ചൻ തന്നെയായിരുന്നു. റോക്കോസ് മെത്രാൻ നിരപായം കപ്പൽ കയറിപോകുന്നതുവരെ പ്രിയോരച്ചൻ കൊച്ചിയിൽ തങ്ങി അദ്ദേഹത്തെ യാത്രയാക്കുകയും ചെയ്തു.

സ്നേഹത്തിന്റെ രക്തസാക്ഷി

ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി ജീവത്യാഗം ചെയ്യുവാൻ തന്റേടമുള്ള വിശുദ്ധാത്മാക്കളെ ചാവറയച്ചൻ അത്യന്തം ആദരിച്ചിരുന്നു. ജീവനാഥനായ യേശുവിനായി ജീവൻ അർപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത് ലോകത്തിൽ ലഭിക്കാവുന്ന ഏററവും വലിയ ഭാഗ്യമായി കരുതി. യഥാർത്ഥ സ്നേഹം കൊണ്ട് ധന്യത ചൂടിയ ആത്മാക്കൾക്കേ അതിനുള്ള അവസരം ദൈവം കൊടുക്കാറുള്ളു എന്ന് ചാവറയച്ചൻ വിശ്വസിച്ചു. അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന കൃതിയിൽ ദൈവസ്നേഹത്താൽ കത്തിയെരിഞ്ഞ അനസ്താസ്യാ രക്തസാക്ഷ്യമകുടം ചൂടുന്നതായി വിവരിക്കുന്നു. അവർക്ക് ജലം പകർന്നുകൊടുത്ത സിറിലോസ് എന്ന യുവാവിനു രക്തസാക്ഷ്യമുടിചൂടുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചതു് മരണവക്ത്രത്തിൽ നിന്നു അനസ്താസ്യാക്ക് ദാഹജലം പകർന്നുകൊടുക്കുവാൻ അയാൾ തയ്യാറായി എന്നതുകൊണ്ടാണ്. 'യഥാർത്ഥസ്നേഹം. പ്രതിബന്ധം എന്താണെന്നറിയുന്നില്ല' തനിക്കും മരണശിക്ഷ ലഭിച്ചേക്കാം എന്ന് അറിയാമായിരുന്നിട്ടും സിറിലോസ് ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ ദാഹജലം അർത്ഥിച്ച അവർക്ക് അതു പകർന്നുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നു.

അല്പമായ ജലം തന്നെ കുടിപ്പിപ്പാൻ കാട്ടിയവൾ
സൽപ്പുരുഷൻ ക്ഷണത്തോടെ കൊടുത്തു ധൈര്യാൽ
കുടിച്ചുടൻ പുണ്യകന്നി സ്തുതിച്ചു; ഹീനനാവാലെ
കൊടുത്തു ചീറില്ലോസിനും മരിപ്പാൻ ഭാഗ്യം

(അനസ്താ. 151_154)

നന്മനിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തിന്റെ വസന്താത്സവാണ് സ്നേഹം എന്നു പറയാറുണ്ട്. സ്നേഹപുഷ്പങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനിന്ന സർവ്വകാല വസന്തത്തിന്റെ ചാവറയച്ചന്റെ വസുന്ധരയായിരുന്നു മനസ്സ്. ഉന്നതനെന്നോ നീചനെന്നോ ശത്രുവെന്നോ മിത്രമെന്നോ ഭേദമില്ലാതെ സർവ്വരേയും തന്റെ സ്നേഹവലയത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ ചാവറ കുരിയാക്കോസച്ചൻ ആഗ്രഹിച്ചു. പരസ്നേഹത്തിനായി അദ്ദേഹം വെട്ടിത്തുറന്ന പാതകളെല്ലാം തന്നെയും സമസൃഷ്ടങ്ങളെയും ദൈവത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കുന്നവയായിരുന്നു.

വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ ഉദ്ബോധനം ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതപ്രമാണമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു; ''ദൈവം നമ്മെ ആദ്യം സ്നേഹിച്ചു അതിനാൽ നമുക്കും സ്നേഹിക്കാം. 'ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു' എന്നു പറയുകയും സഹോദരനെ വെറുക്കയും ചെയ്യുന്നവൻ നുണയനാകുന്നു. കാണപ്പെടുന്ന സഹോദരനെ സ്നേഹിക്കാത്തവന് കാണപ്പെടാത്ത ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക സാധ്യമല്ല. ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ സഹോദരനെയും സ്നേഹിക്കണം. ഇതാണ് അവിടത്തിൽ നിന്നു നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള കല്പന'

(യോഹ. 4; 19_21)

കാവ്യസിദ്ധിയും കല്പനാവൈഭവവും ആത്മാനുതാപത്തിൽ

ചെറിയാൻ കുനിയന്തോടത്ത്*

കവിയാകാൻ വേണ്ടി കവിതകളെഴുതുന്നവരും കവിതകളെഴുതി സ്വാഭാവികമായി കവികളാകുന്നവരുമുണ്ട്. എഴുതുന്നതല്ല കവിത; എഴുന്നതാണ്, എഴുതിപ്പോകുന്നതാണ്, യഥാർത്ഥ കവിത. മലയാള കവികളെ അകലെ മാറിനിന്നു സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം നടത്തുമ്പോൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ മുഖമുദ്രകൾ അവരിൽ നമുക്കു കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നു. എഴുത്തച്ഛന്റെ രചനാരീതിയും ചെറുശ്ശേരിയുടെ രചനാരീതിയും എത്രയോ വ്യത്യസ്തമാണ്! പൂന്താനവും രാമപുരത്തുവാര്യരും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുമെല്ലാം താന്താങ്ങളുടെ മേഖലകളിൽ വ്യത്യസ്തത കൈയാളി. കഴിഞ്ഞ തലമുറയിലെ കവിത്രയമായ മഹാകവിമാർ കുമാരനാശാനും വള്ളത്തോളും ഉള്ളൂരും പരസ്പരാശ്രിതരായ കവികളല്ല. ചങ്ങമ്പുഴയെ അനുകരിച്ചവർ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ അടുത്തെങ്ങുമെത്തിയില്ലതാനും. അടുത്തകാലത്ത് രൂപഭാവാദികളിൽ വൈവിധ്യം വരുത്താൻ ശ്രമിച്ച് കവിതയിൽ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തിയവർ കുറെപ്പേരുണ്ട്. പരീക്ഷണനാളിയിൽ ശാസ്ത്രീയമായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്നതല്ല കവിതയെന്നു കുറെ വൈകിയെങ്കിലും അവർ മനസ്സിലാക്കിയെന്നും എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ക്രാന്ത ദർശിയായ കാവ്യോപാസകൻ

ക്രാന്തദർശിയായ ചാവറകുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ കവിയായി അറിയപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിച്ച വ്യക്തിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ധാരാളം കൃതികൾ എഴുതിക്കൂട്ടുകയും ചെയ്തില്ല, അദ്ദേഹം എഴുതിയവയാകട്ടെ ആത്മപ്രകാശനത്തിനായും ഭക്തിപ്രകാശനത്തിനായും മാത്രമായിരുന്നുതാനും. മലയാളത്തിലെ. ഒന്നാമത്തെ

---

* ഉള്ളടക്കത്തിൽ ചേർക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, ഖേദിക്കുന്നു.

ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ കർത്താവാകാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞുവെന്നതു മലയാളകാവ്യ ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവിസ്മരണീയം തന്നെ. അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന പ്രസ്തുത കൃതി ജനസാമാന്യത്തിനു പരിചയപ്പെടുത്തി കൊടുത്ത ഫാ. സെഡ്. എം. മൂഴൂർ അഭിനന്ദനമർഹിക്കുന്നുണ്ട്.

മഹാകാവ്യത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട് ഇല്ലെങ്കിലും ആത്മാനുതാപം എന്ന കൃതി ചാവറയച്ചന്റെ പ്രകൃഷ്ടകൃതിയും മഹാകാവ്യ സമാനവുമാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. ആത്മകഥാരൂപത്തിൽ ശൈശവ കാലാനുഭവങ്ങൾ അയവിറക്കുകയാണ് ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത്. പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ ഗദ്യാനുവർത്തനം ''പ്രാർത്ഥനയ്ക്കൊരു മഹനീയ മാതൃക'' എന്ന പേരിൽ ഫാ. സെഡ്. എം. മൂഴൂർ കൈരളിക്കു കാഴ്ചവച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇത്തരുണത്തിൽ സ്മർത്തവ്യം തന്നെ. ''ഇക്കാണായ പ്രപഞ്ചങ്ങളുടെയെല്ലാം ആദികാരണമായ സർവ്വേശ്വരൻ എന്നെ ആദ്യമനുഷ്യനായ ആദത്തിന്റെ വംശത്തിൽ ഒരുവനായി സൃഷ്ടിച്ചു. അല്ലയോ ദൈവമേ, ഈ മഹത്തായ പ്രവൃത്തിക്കു കാരണം എന്താണ്? ഞാൻ തന്നെ പറയട്ടെ. അനാദിയായ ദൈവമേ, അങ്ങയുടെ ഔദാര്യം ഒന്നുമാത്രം'' ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ ആരംഭഭാഗത്തുൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ ആശയം വിശകലനം ചെയ്താൽ ആരെയാണ് ആത്മപ്രശാന്തതയുടെ ദിവ്യമേഖലയിലേയ്ക്ക് ആനയിക്കാതിരിക്കുക........! ദൈവത്തിന്റെ ഔദാര്യം മാത്രമാണു തന്റെ സൃഷ്ടിക്കു നിദാനമെന്നു ചാവറയച്ചൻ ആത്യന്തം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിലും ഛായയിലും തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചതോർക്കുമ്പോൾ കവിഹൃദയം നന്ദിയുടെ നിറമലരായിത്തീരുകയാണ്.

നന്ദിയുടെ പ്രകരണങ്ങൾ വീണ്ടും

അവിടംകൊണ്ടൊന്നും അവസാനിക്കുന്നില്ല നന്ദിയുടെ പ്രകരണങ്ങൾ. വളരെയേറെ ആകർഷകവും കവിതാത്മകവുമായ ഒരു ഭാഗമിതാ: ''ഒന്നിനും കഴിവില്ലാത്തവളായ എന്റെ പെറ്റമ്മ അമ്മയുടെ സംരക്ഷണം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം എല്ലാക്കാര്യവും സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. എന്നെ ഉറക്കിക്കിടത്തിയിട്ട് അമ്മ പോകുമ്പോൾ ഉറക്കമില്ലാത്തവനായ ദൈവമേ, അങ്ങ് എന്നെ കാത്തുരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു...'' ഉറക്കമില്ലാത്തവനായ ദൈവത്തെ നോക്കിക്കാണുന്ന കണ്ണുകളിൽ ക്രാന്തദർശിത്വം ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ലെന്നു് ആർക്കു പറയുവാൻ കഴിയും? കരകാണാത്ത കൃപാസമുദ്രമായും വിസ്തൃത പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രഭുവായും ദൈവത്തെ നോക്കിക്കാണുന്ന കണ്ണുകളാണു ചാവറയച്ചന്റേതു്.

അമ്മയുടെ നിഴലിൽ

പെററമ്മയെ അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ തന്നിലേക്കു പകർന്നു കിട്ടിയ ഭക്തിചൈതന്യം ആ അമ്മയിൽ നിന്നാണ് ആദ്യകാലമേ കൈവന്നതെന്നു പ്രത്യേകം അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. ''എന്റെ മാതാവിന്റെ പാദത്തിലിരുന്ന് ദൈവമേ, അങ്ങയെ ഞാൻ പടിപടിയായി അറിഞ്ഞു. അക്കാലത്ത് അവൾ പാതിരാത്രി സമയങ്ങളിൽ ഉറക്കമുണർന്നു മുട്ടിൽ നിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഞാൻ കുറെനേരം മുട്ടിന്മേൽ ചാഞ്ഞിരിക്കുമായിരുന്നു.'' സ്വന്തം അമ്മയിൽനിന്നു ദൈവമാതാവിലേക്കുള്ള ഭക്തിയിലേക്കു നീങ്ങുമ്പോൾ കവിഹൃദയം തരളിതമാകുന്നതായി നാം കാണുന്നു. പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കു തനിക്കു ക്ഷണം ലഭിക്കുവാൻ പരിശുദ്ധ ജനനിയാണു കാരണമെന്നു ചാവറയച്ചൻ ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നതായി നാം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൈവമാതൃഭക്തി

ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ രണ്ടാം പാദത്തിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ സ്വന്തം മാതാവിന്റെ ദൈവമാതൃഭക്തി, സ്വഭാവമഹത്വം എന്നിവ എടുത്തുകാണിക്കുന്നുണ്ട്. ശിശുവായ തന്നെ വെച്ചൂർ പള്ളിയിൽ പരിശുദ്ധ കന്യകയ്ക്കു് അടിമവെച്ചതും അക്കാലത്തു നാട്ടിൽ പടർന്നു പിടിച്ച പകർച്ചവ്യാധിയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടതും പ്രത്യേകം അനുസ്മരിക്കുകയാണ് മരണത്തെപ്പററിയുള്ള അനുസ്മരണ തികച്ചും കാവ്യാത്മകം തന്നെ ''ദേവാലയത്തിൽ ആളുകൾ ചേരുമ്പോൾ മൃത്യുവിന്റെ വാർത്തയാണു കേൾക്കുന്നതു്. ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങളുടെ നിലവിളിമാത്രം! അന്നു സർവ്വേശ്വരൻ എന്നെ മരണത്തിനു വിധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അന്തമില്ലാത്ത ദുഃഖസമുദ്രത്തിൽ ഞാൻ മുങ്ങിത്താഴുമായിരുന്നു. ദയാപരനും നീതിമാനുമായ സർവ്വേശ്വരൻ എല്ലാ അപകടങ്ങളിൽ നിന്നും എന്നെ അക്കാലത്തു രക്ഷിച്ചു.''

തന്റെ ജീവിതചരിത്രം ചിത്രീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ, കവിയായ ചാവറയച്ചൻ ശ്രീയേശുചരിതവും മുദ്രണം ചെയ്തു തുടങ്ങുന്നു. രണ്ടാം പാദത്തിൽ നിസ്സഹായനായി കാലിക്കൂട്ടിൽ പിറന്ന ഉണ്ണിയേശുവിനെപ്പററി ഭാവനയിൽ നോക്കിക്കാണുന്നതു ശ്രദ്ധേയം തന്നെ. ''ആ സമയത്തു്, ശിശുവായ നീ നിന്റെ കരങ്ങളെ തണുപ്പിൽ നിന്നു മോചനം കിട്ടാൻവേണ്ടി ഉയർത്തിയല്ലോ. കുളിർകാററിനാൽ വിറയ്ക്കുന്നു. മഞ്ഞുമൂലം തണുക്കുന്നു. നിന്റെ വാസസ്ഥലത്തിനു മാററുവാൻ മറയോ നീക്കുവാൻ വാതിലോ ഇല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ആ കാലിത്തൊഴു

ത്തിൽ പിറന്നു വീണ നീ ഈ ലോകത്തിലെ ഏതൊരു ദരിദ്രനെക്കാളും ദരിദ്രനായിരുന്നല്ലോ...'' ദൈവമാതാവിൻെറ ആ സമയത്തെ മനോവികാരങ്ങൾ കാവ്യാത്മകമായി പകർത്തിയിരിക്കുന്നതു് അനുഭൂതിദായകം തന്നെ. ഭാവനയുടെ ലോകത്തു സഞ്ചരിക്കുന്നതിൽ ചാവറയച്ചൻ ഒട്ടും പിന്നിലല്ലായിരുന്നുവെന്നു വേണം ഊഹിക്കുവാൻ. അതേസമയത്തു കാടുകയറുന്ന ഭാവനകൾ എങ്ങും ദൃശ്യമല്ലതാനും. ''അവിടത്തെ കഷ്ടപ്പാടു കാണുന്ന സമയത്തു നിൻെറ മനസ്സു് ദുഃഖാബ്ധിയിൽ മുങ്ങിയില്ലേ?'' എന്നു മാതാവിനോടു ചോദിക്കുന്നു. ''എങ്കിലും നിൻെറ കരവേല കൊണ്ടു നെയ്തൊരുക്കിയതും ശംഖിനു സമാനവുമായ വെള്ള വസ്ത്രം നീ കരുതി വച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ആ മനോഹരമായ വസ്ത്രം കൊണ്ടു സ്നേഹസുതൻെറ മൃദുമേനി നീ പൊതിഞ്ഞു. ഉണ്ണിയീശോയെ നിൻെറ മടിയിൽ വച്ചു. നിൻെറ മുലപ്പാൽ അവിടത്തേക്കു നല്കിക്കൊണ്ടും സ്നേഹ ചുംബനങ്ങൾ അണച്ചുകൊണ്ടും പരിലാളിച്ചു. അവിടത്തെ മുഖശോഭ തിരളുന്ന സുന്ദരമായ കവിളുകളും തൃക്കൈകളും ചരണങ്ങളും ഉമ്മവച്ചുമ്മവച്ചു് ആദരം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ആ പൈതൽ നിൻെറ മടിയിൽക്കിടന്നു തിരുമുഖമാകുന്ന മുത്തു് ഇളക്കി നിന്നെ ആഹ്ലാദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തല്ലോ.''

സൃഷ്ടിയുടെ കാരണം

കാവ്യഭാവനയും ഭക്തിചൈതന്യവും ഒപ്പം തുളുമ്പുന്ന പലഭാഗങ്ങളും ആത്മാനുതാപത്തിൻെറ രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ അനുവാചകരെ ആകർഷിക്കുന്നു. പല കാവ്യാസ്വാദകരും സാഹിത്യനിരൂപകരും എടുത്തുദ്ധരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗത്തിൻെറ പരാവർത്തനം ശ്രദ്ധിക്കുക: ''ആകാശ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിക്കുന്ന സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെയും പ്രകാശ ഗ്രഹങ്ങളെയും നക്ഷത്രഗണങ്ങളെയും ഭൂമിയിൽ മുളച്ചു വരുന്ന മുള്ളുകളെയും പുഷ്പജാലങ്ങളെയും ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല വസ്തുക്കളെയും ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കിയിട്ടു് ഇവയെല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചതിൻെറ കാരണം എന്താണെന്നും, സർവ്വവും ദർശിച്ചു്, അല്ലയോ ദൈവമേ, മഹിമാതിരേകം എത്രയാണെന്നും അറിയാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഈ ലോകത്തിൽ അങ്ങു് ഒരുക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിനപ്പുറത്തുള്ള പരലോകത്തിൽ എത്രയോ വലിയ ഭാഗ്യങ്ങളാണു് അങ്ങു് ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നതു്! എല്ലാം എത്രയോ വിസ്മയകരമാകുന്നു! ഇവയെല്ലാം കാണുവാനും ഗ്രഹിക്കുവാനുമല്ലയോ അങ്ങെനിക്കു നയനങ്ങൾ നല്കിയിരിക്കുന്നതു്! പക്ഷേ, നന്ദിയില്ലാത്തവനായ ഞാൻ എൻെറ കണ്ണുകൾ കൊണ്ടു് എന്താണു ചെയ്തതു്!... ഇക്കാണായ വസ്തുക്കളിൽ നയനമയച്ചുകൊണ്ടു് സമസ്തഭാഗ്യവും അവയാണെന്നു ലജ്ജയില്ലാത്ത

വനായ ഞാൻ കരുതിയിട്ട് അവയിൽ ശരണം വയ്ക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നതു്?......''

എഴുത്തച്ഛന്റെ കാവ്യശൈലിയിൽ ഇതുപോലുള്ള ഭാഗങ്ങൾ കണ്ടേക്കാം. പക്ഷേ, തന്നിലെ നിസ്സാരതയെ ഇതുപോലെ വിന്യസിക്കാൻ എഴുത്തച്ഛനും ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള ചെറുതും വലുതുമായ വസ്തുവകകൾ മിന്നൽ വെളിച്ചംപോലെ കടന്നുപോകുന്നുവെന്നാണ് ചാവറയച്ചന്റെ വീക്ഷണം. എഴുത്തച്ഛനും ഇതേ വീക്ഷണം പുലർത്തിയിട്ടുണ്ട്. സങ്കീർത്തനങ്ങളിലെ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ ചാവറയച്ചനു് പ്രചോദനം നല്കി. ''ഇന്നു ഞാൻ ഭൂമിയിൽക്കാണുന്ന പുല്ല് നാളെത്തന്നെ സൂര്യന്റെ ചൂടേറ്റ് വാടിപ്പോകുന്നു. അതിമനോഹരങ്ങളെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന എത്രയെത്ര പുഷ്പങ്ങളാണു നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നതു്. ഹൃദ്യമായ ശോഭയും സുഗന്ധവും അവയ്ക്കുണ്ട്. പക്ഷേ, അവയൊക്കെ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ നഷ്ടമായിപ്പോകുന്നു. വൈചിത്ര്യം നല്കുന്ന അവയുടെ സൗകുമാര്യവും ഇല്ലാതാകുന്നു...'' തോമസ് ഗ്രേയുടെ പ്രസിദ്ധ വിലാപകാവ്യമായ ''ശ്മശാനത്തിൽ ഉല്ലേഖിതമായ വിലാപകാവ്യം'' എന്ന കൃതിയിൽ സമാനങ്ങളായ വരികളുണ്ട്. കാനനങ്ങളിൽ നഷ്ടീഭൂതമാകുന്ന പുഷ്പ സൗന്ദര്യവും കുസുമ സൗരഭ്യവും, സാഗരങ്ങളിൽ മറഞ്ഞ് ഉപയോഗശൂന്യമായി കിടക്കുന്ന മുത്തുകളുമെല്ലാമാണ് തോമസ് ഗ്രേയുടെ ചിന്താവിഷയം. വീക്ഷണത്തിലുള്ള വ്യത്യാസം ശ്രദ്ധേയമാണു താനും.

രേഖാചരിത്രം

ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ മൂന്നാംപാദത്തിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്തുചരിത്രം ആദ്യന്തം രേഖാചരിത്രമായി കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നതു് നാം കാണുന്നു. മനോഹരമായ കാവ്യാവിഷ്കരണത്തിനു നിദർശനങ്ങളായ ധാരാളം വരികൾ ഈ പാദത്തിലുണ്ട്. യേശുവിന്റെ ദിവ്യജനനം മുതലുള്ള ഓരോ സംഭവത്തോടും ബന്ധപ്പെടുത്തി ക്രിസ്തുനാഥനെ കാണാകേണം എന്നു കവി ആവർത്തിക്കുന്ന ഭാഗം സുസ്മരണീയം തന്നെ. ബാഹ്യമായ കാഴ്ചയല്ല ഉൾക്കണ്ണു കൊണ്ടു ദിവ്യദർശനം സാധ്യമായിത്തീരണമെന്നാണ് ഇവിടത്തെ കാഴ്ചപ്പാട്. ''കാരുണ്യമൂർത്തിയായ ദിവ്യ ശിശുവിന്റെ ഇളം ചുവപ്പാർന്ന ശരീരശോഭ എന്റെ ഉൾക്കണ്ണുകൾക്കു കാണാൻ കഴിയേണം...കാരുണ്യക്കടലായ അവിടുന്നു മനുഷ്യകുലം തീർത്ത പാപങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാനായി മനുഷ്യരുടെ തന്നെ എത്രയും ഹീനമായ രൂപം ധരിച്ചു. അങ്ങനെയുള്ള മാനവ

രക്ഷകനെ എൻെറ ആത്മീയ നയനങ്ങൾക്കു കാണുവാൻ ഇടയാകണം. സഹസ്ര കിരണനായ സൂര്യൻെറ ശോഭയെ കെടുത്തിക്കളയാൻ പോരുന്ന ദീപ്തിയുള്ള അവിടുന്നു സ്വന്തം ശരീരമാകുന്ന മറയ്ക്കുള്ളിൽ ആ പ്രകാശം ഒളിപ്പിച്ചതും എൻെറ ആത്മീയ നയനങ്ങളാൽ ഞാൻ ദർശിക്കണം''......ഇത്തരം ഒരു ദർശനം പാവറയച്ചൻെറ കവിഹൃദയത്തിൽ വിടർന്നു വന്നതു തികച്ചും മൗലികമായിത്തന്നെയാണ്. തനിക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കവികളിൽ നിന്ന് ഇക്കാര്യത്തിൽ ആശയം പോലും അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടില്ല തന്നെ. ''സൂര്യനാകുന്ന ഉടയാട അണിഞ്ഞവളും ചന്ദ്രനെ പാദത്തിൻ കീഴ് ചാർത്തിയവളുമായ സ്വർഗ്ഗനാഥേ, പാപിയായ എൻെറ പാപങ്ങൾ പരിഹരിച്ച് അങ്ങേ പാദദാസനായി എന്നെ ചേർക്കണമേ'' എന്നാണു മൂന്നാം പാദം സമാപിക്കുന്നതു്.

ബേത്‌ലെഹമിലേക്കു്

കാവ്യത്തിൻെറ ആദ്യഭാഗത്തു യേശുവിൻെറ ജനനത്തോടനുബന്ധമായി പല കാവ്യങ്ങളും ആവിഷ്കരിച്ചെങ്കിലും നാലാം പാദത്തിൽ അതിൻെറ ആവർത്തനമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. പൂർണ്ണ ഗർഭിണിയായ കന്യകാമാതാവിൻെറ ബേത്‌ലെഹം യാത്രയും ഗോത്രനഗരത്തിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്ന തിരസ്കാരവും നിസ്സഹായാവസ്ഥയും ഉൾപ്പെടുത്തിയാണ് ഈ പാദത്തിൻെറ രചന. അഞ്ചാം പാദത്തിലാകട്ടെ, തിരുഅവതാരത്തിൻെറ ആവർത്തനമുണ്ട്. മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അനുപദം കാവ്യാത്മകമായി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മറന്നുകൂടാ. മാനുഷിക വശത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന രചനാരീതി ഇവിടെ എടുത്തു പറയേണ്ടതു തന്നെ. യാത്ര ചെയ്തു ക്ഷീണിച്ച ബേത്‌ലെഹെമിലെത്തിയപ്പോൾ യൗസേപ്പിനോടു മറിയം പറയുന്നതു കേൾക്കുക:'' സൂര്യനെ വസ്ത്രമായി ധരിച്ചും ചന്ദ്രക്കലയെ പാദത്തിലും നക്ഷത്രങ്ങൾ മകുടത്തിലും ചാർത്തി വിരാജിക്കുന്നവളായ മറിയം വീരപുരുഷനായ ഭർത്താവിനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: ''രാത്രി ഏറെ ചെന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ ശരീരവും വളരെ ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങ് അല്പസമയമെങ്കിലും ഒന്നു മയങ്ങിക്കൊള്ളുക.'' ദിവ്യനാഥൻെറ അവതാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് ഇതിനകം പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ള ഭാഗമാണ്: ''പാതിരാത്രിയിൽ, മധ്യാഹ്ന സമയത്തെന്നപോലെ സൂര്യദേവൻെറ പ്രകാശം ആ കാലിത്തൊഴുത്തിൽ വർഷിച്ചു. ആ സമയത്തു സൂര്യനെക്കാൾ ശോഭയോടെ വലിയ ആഘോഷത്തോടുകൂടി ദൈവദൂതന്മാരുടെ വലിയ ഗണം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി.''

വെള്ളാമ്പലും ചെന്താമരയും

ആറാം പാദത്തിൽ തിരുവവതാരത്തെത്തുടർന്ന് ദേവാലയത്തിൽ കാഴ്ചവയ്പുവരെയുള്ള ഭാഗങ്ങളാണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ദൈവസുതനെ സന്ദർശിക്കാൻ വന്നവരെ കൺമുൻപിൽ കാണുംപോലെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ''മാതാവിന്റെ കരങ്ങളിൽ വാണ ഓമൽക്കുമാരൻ തന്റെ മൃദുലമായ കരതളിരിനാൽ അവർക്കെല്ലാം ആശീർവാദം നല്കി.'' മാതാവിന്റെ മടിയിലിരിക്കുന്ന ഉണ്ണിയെ എങ്ങനെയാണ് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക. ''വെള്ളാമ്പൽ പൂവിനുള്ളിൽ ഒരു ചെന്താമര സൂനംപോലെ സർവ്വനാഥയായ മാതാവിന്റെ കരങ്ങളിൽ ആ പുത്രൻ വാണരുളി. അവിടുന്ന് സമുദ്ര താരയായ കന്യാമറിയത്തിന്റെ കരങ്ങളിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നതു് താമരപ്പൂമെത്തയിൽ അരയന്നക്കുഞ്ഞ് എന്നതു പോലെയായിരിക്കുന്നു.''

ഈ പാദത്തിൽ സാങ്കല്പികമായ ഒരു ചിത്രം കൂടി ചാവറയച്ചൻ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ശാന്തി എന്ന ഇടയസ്ത്രീയുമായുള്ള കന്യകാമാതാവിന്റെ സങ്കല്പ സംഭാഷണമാണത്. ഇതര പാദങ്ങളിലുള്ളതുപോലെ കവിയുടെ ആത്മരോദനവും അവിടവിടെ ഉയർന്നു കേൾക്കാം.

ഏഴാം പാദത്തിലാണ് പൂജരാജാക്കന്മാരുടെ ആഗമം ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ശിമയോനും ഹന്നയും ദേവാലയത്തിൽ വച്ച് യേശുവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതും സംഭാഷിക്കുന്നതുമെല്ലാം ഈ പാദത്തിനു പരഭാഗശോഭ പകരുന്നു. പരിശുദ്ധ കന്യകയുടെ വ്യാകുല ഭാവങ്ങളും യേശുവിന്റെ പീഡാനുഭവ സ്മരണകളും ഈ പാദത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതും മറന്നുകൂടാ. എട്ടാം പാദത്തിലും പീഡാനുഭവ സ്മരണകൾ തുടരുകയാണ്. യേശു സന്തോഷത്തോടെ കുരിശുമരം വഹിക്കുന്നതും ശിമയോൻ സഹായിക്കുന്നതും പരിശുദ്ധ കന്യകയും യോഹന്നാനും പീഡാനുഭവ യാത്രയ്ക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതുമെല്ലാം വാങ്മയ ചിത്രങ്ങളായിട്ടുണ്ട് ഈ പാദത്തിൽ. കുരിശിൽ നിന്നുള്ള സപ്തവാക്യങ്ങളോടെ ഈ പാദം സമാപിക്കുകയാണ്.

കുരിശിൽ മരിച്ച ദിവ്യനാഥൻ ഒരത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി ഒൻപതാം പാദത്തിലുണ്ട്. അതു ലൊങ്കീനോസ് എന്ന അന്ധന്റെ കണ്ണുകൾക്ക് കാഴ്ച നല്കിയതാണ്. ലൊങ്കീനോസ് കുന്തം കൊണ്ടു യേശുവിന്റെ തിരുവിലാവിൽ കുത്തിയപ്പോൾ രക്തം ഒഴുകി ലൊങ്കീനോസിന്റെ കണ്ണുകളിൽ വീണെന്നും കാഴ്ചശക്തി വീണ്ടു കിട്ടിയെന്നുമാണു സൂചിതം. സുവിശേഷത്തി

ലില്ലാത്ത ഈ അത്ഭുതകഥ കേവലം കെട്ടുകഥയാകാനാണു വഴി. ലൊങ്കിനോസ് അന്ധനായിരുന്നെങ്കിൽ കുന്തംകൊണ്ടു 'തിരുവിലാവിൽ കുത്തുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നോ എന്ന ചോദ്യം അവശേഷിക്കുന്നു. ഈ പാദത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ മൃതദേഹം സംസ്കരിക്കുന്നതായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

പത്താം പാദത്തിലെ ഉത്ഥാനവർണ്ണന സുവിശേഷത്തിലെ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. "ഞായറാഴ്ച രാവിലെ സൂര്യനെ തോല്പിക്കുന്ന പ്രഭാപൂരത്തോടെ നാഥനും, തന്റെ സേനകളായ മാലാഖമാരും, പാതാളത്തിൽ തന്നെ പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന പിതൃജനങ്ങളും, പുണ്യവാന്മാരുടെ സമൂഹവും ഒന്നിച്ചു നിലകൊണ്ടു. കല്ലറ സൂക്ഷിത്തിനായി മാതാവു നിറുത്തിയ കാവൽമാലാഖമാരും അവളുടെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു മറ്റു ദൈവദൂതന്മാരും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. പുത്രന്റെ തിരുമേനിയിൽ നിന്ന് ഒഴുകി കല്ലുകളിലും മറ്റും പതിഞ്ഞിരുന്ന രക്തത്തുള്ളികളും തെറിച്ചുവീണ മാംസത്തുണ്ടുകളും എടുത്തു വയ്ക്കാൻ മാതാവു കല്പിച്ചതനുസരിച്ച് അവർ ഭക്തിയോടെ ആ പരിശുദ്ധമായ തിരുശേഷിപ്പുകൾ എടുത്തു. അപ്പോൾ നാഥനായ ക്രിസ്തുവും പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരെല്ലാവരും ആഘോഷമായി എഴുന്നള്ളി", ... ഉത്ഥാനാനന്തരം സാക്ഷ്യങ്ങളും സ്വർഗ്ഗാരോഹണവുമുൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കയാണ് ഈ പാദത്തിൽ. കന്യകാമാതാവിന്റെ പുത്രവിയോഗത്തിനുശേഷമുള്ള സംഭവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പതിനൊന്നാം പാദം മാതാവു പത്രോസിനോടു വിധേയത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന് ഉപദേശം നല്കുന്നതുമെല്ലാം തന്മയത്വത്തോടെ ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. പന്ത്രണ്ടാം പാദത്തിലാകട്ടെ, ദിവ്യാംബികയുടെ മരണവും സ്വർഗ്ഗാരോപണവുമാണു പ്രധാനമായും വർണ്ണിക്കുന്നതു്. സ്വർഗ്ഗാരോപണ വേളയിൽ സൂര്യനെ തോല്പിക്കുന്ന പ്രകാശപ്രസരത്തോടെ പുത്രനായ ദൈവം ആകാശദേശത്തു നിന്നു താഴേക്കിറങ്ങിയതായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. പിതാവായ ദൈവം പരിശുദ്ധ കന്യകയെ സ്വീകരിച്ച് കിരീടം ചാർത്തുന്ന രംഗവും നല്ലൊരു വാങ്മയചിത്രമാണ് ഈ പാദത്തിൽ. അന്ത്യപാദവും കടശിപാദവും മാതാവിനോടു ചാവറയച്ചനുള്ള പുത്രനിർവിശേഷമായ സ്നേഹവും ഭക്തിയും പ്രകടമാക്കുന്നു.

പ്രശാന്തതയിലേക്ക്

അനുധ്യാനത്തിന്റെ പ്രശാന്തതയിലേക്കു് ആനയിക്കുന്ന കൃതിയാണ് ആത്മാനുതാപ കാവ്യമെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ദൈവശാസ്ത്രപരവും വേദശാസ്ത്ര പരവുമായ അനുഭൂതികളുടെ വിശകലനമാണ് ഈ കാവ്യം സാധ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതു്.

കേവലം ആലങ്കാരിക ഭാഷ കൈവെടിഞ്ഞു് ഹൃദയവികാര സ്പന്ദനങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നല്കി ജീവിതത്തെ മഞ്ഞുതുള്ളിയിൽ കാനനം പോലെ വിഭാവനം ചെയ്തു് ആവിഷ്കരിക്കാൻ ഈ കൃതിയിൽ ചാവറയച്ചൻ മനസ്സിരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഈശ്വരാനുഭൂതിയുടെ പവിത്ര സാഗരത്തിൽ നീന്തിത്തുടിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അനുഭൂതി പകർന്നു തരും ആത്മാനുതാപം എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കൊരു മഹനീയ മാതൃക എന്നപേരിൽ ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ ഗദ്യപരാവർത്തനം ആവിഷ്കരിച്ചതു വഴി ഫാ. സെഡ്. എം. മൂഴൂർ ചാവറയച്ചന്റെ കാവ്യസിദ്ധിയും കല്പനാവൈഭവവും സാധാരണക്കാർക്കുകൂടി അനുഭവ വേദ്യമാക്കിത്തീർത്തുവെന്നു ചുരുക്കിപ്പറയാം.

ചാവറയച്ചൻ വിവിധ വീക്ഷണങ്ങളിൽ

സെഡ് എം. മൂഴൂർ

വീക്ഷണം ഋജുവായിരിക്കണം. ഋജുത്വമില്ലാത്ത വീക്ഷണത്തിൽ മുത്തുകൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുകയില്ല. നേരായി കർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ച് ധർമ്മം ആർജ്ജിച്ച കർമ്മയോഗി – വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ – ആ യോഗിവര്യന്റെ വിവിധ ജീവിതവീക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ച്, നേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ച്, ഡോ. സുകുമാർ അഴീക്കോട്, ഡോ. കെ. എം. തരകൻ, ശ്രീ. സി. പി. ശ്രീധരൻ, ജോസഫ് കാഞ്ഞിരമറ്റം, സെഡ് എം. മൂഴൂർ തുടങ്ങിയ പ്രമുഖ എഴുത്തുകാർ പ്രത്യുത്തരിക്കുന്നു; ചാവറയച്ചൻ വിവിധ വീക്ഷണങ്ങളിൽ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ.

ജനതയിൽനിന്ന്

വിതരണം

ജനതാ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

തേവര, കൊച്ചി - 682 013

തേവര, എറണാകുളം, ആലുവ

ചേർത്തല, വൈക്കം, കോതമംഗലം

അങ്കമാലി

Cover Always Press